Якоб Лорбер

---

# Трите дни в Храма на Йерусалим

Ново Откровение на Иисус Христос, дадено на Якоб Лорбер

МХКД, 2023

*Лука 2:46-50:*

*46 И след три дни Го намериха в храма седнал между учителите, като ги слушаше и ги запитваше.*

*47 И всички, които Го слушаха, се учудваха на разума Му и на отговорите Му.*

*48 И като Го видяха, смаяха се; и рече Му майка Му: Синко, защо постъпи тъй с нас? Ето баща Ти и аз наскърбени Те търсихме.*

*49 А Той им рече: Защо да Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?*

*50 А те не разбраха, какво им рече.*

# Глава 1

## Обичаят да се изпитват децата в храма на Йерусалим

[1:1] Обичай и препоръчителна практика в цялото царство на иудеите беше да заведат децата си, след като навършеха дванадесет години, в Йерусалим, където да бъдат изпитани в храма от старейте, фарисеите и книжниците относно всичко, което са научили до тази си възраст и по-специално, относно ученията, отнасящи се до Господа и пророците.

[1:2] Естествено, за такъв изпит трябваше да се плати малка такса, след което онези от изпитаните, които пожелаеха това, получаваха свидетелство за способностите си при заплащането на втора малка такса. Ако децата се справеха добре във всичко, можеха също да бъдат приети в школите на храма с перспективата по-късно да станат служители на храма.

[1:3] Ако родителите можеха да докажат, че произхождат от племето на левитите, приемането им в школите на храма беше лесно; но ако това не можеше да бъде доказано, приемането не беше така лесно и те трябваше, според обичая, да откупят правото да принадлежат към племето на левитите и да направят значително дарение на храма.

[1:4] Дъщерите бяха изключени от този изпит, освен ако те или техните родители не пожелаеха също да бъдат изпитани, така че да могат да угодят по-добре Господу. В такъв случай те биваха изпитвани от старши служителки на храма в специално помещение, като също получаваха удостоверение за своите способности и знания, придобити дотогава. Такива момичета след това можеха да станат съпруги на свещеници и левити.

[1:5] Изпитването на момчетата и още повече на момичетата, беше винаги кратко. Имаше няколко основни въпроса, които се задаваха постоянно и които всеки един иудеин знаеше наизуст открай време.

[1:6] Отговорите на тези добре известни въпроси бяха втълпени на децата достатъчно дълбоко, така че изпитващият още не беше задал докрай въпроса, когато изпитваното момче вече завършваше отговора си.

[1:7] Нямаше изпитващ, който да зададе повече от десет въпроса и следователно, може лесно да се разбере, че изпитването на едно момче едва ли продължаваше повече от минута; ако момчето отговореше доста добре и бързо на първите въпроси, то обикновено беше освобождавано от това да отговаря на останалите.

[1:8] Краткото изпитване свършваше, момчето получаваше листче хартия, с което трябваше да отиде с родителите си до същото място, където преди това е била платена таксата за изпита и където при показване на листчето хартия от изпита, то трябваше да плати отново една малка такса, ако искаше да получи свидетелство от храма срещу листчето от изпита. Децата на твърде бедните родители трябваше да представят „Signum paupertatis" (Удостоверение за бедност – Б.пр.), в противен случай не бяха допускани до изпита.

[1:9] Изпитването се провеждаше или в дните на Пасха или по време на празника Шатроразпъване и обикновено траеше пет или шест дни. Но няколко дни преди изпитите в храма да започнат, служители на храма вече биваха разпращани по страннoприемниците по всички пътища към Йерусалим, за да разберат колко кандидата ще се представят за изпитване.

[1:10] Който специално се погрижеше да получи предварително билет, можеше да го направи срещу малка сума, като по този начин щеше да бъде изпитан сред първите (по-

скоро), а онези, които не плащаха, обикновено трябваше да останат последни; никой не се грижеше особено за техния изпит и обикновено те не получаваха свидетелство. Разбира се, беше им обещавано, че ще го получат по-късно, но обикновено нищо не излизаше от това.

[1:11] Понякога обаче се случваше, момчета с висок дух и много таланти да зададат въпроси на изпитващите и да ги помолят за разяснение за едно или друго, свързано с пророците. В такива случаи сред изпитващите се виждаха гневни и злобни лица; тъй като те рядко знаеха повече за Писанието и за пророците от днешните оскъдноплатени учители. Те знаеха само толкова, колкото им трябваше, за да зададат въпросите; извън това, обикновено схващанията им биваха доста неясни.

[1:12] По време на тези изпитвания, като изпитна комисия винаги присъстваха някои стареи и книжници. Те обаче не изпитваха, а предимно слушаха изпитването на споменатото по-горе момче и ако изглеждаше, че си струва, се раздвижваха; и те първо порицаваха момчето, задаващо такива въпроси за глупавата му самонадеяност и че се е осмелило да губи времето на изпитващия.

[1:13] Ако такова момче не се сплашваше лесно, а упорстваше в намерението и молбата си, повече за пред хората, отколкото за постигането на по-дълбока истина, то биваше оставяно настрана за известно време и трябваше да чака до определен час вечерта за разясняването на такива опасни въпроси и едва тогава беше изслушвано специално.

[1:14] Когато идваше уреченият час, такива момчета биваха отвеждани от мястото им на уединение с известно неудоволствие и те трябваше да повторят въпросите, които вече бяха задали. След това някой от старейте или книжниците даваше възможно най-заплетено много мистичен отговор на запиталия, чрез който момчето в крайна сметка не ставаше по-умно, а хората

се биеха в гърдите и се възхищаваха дълбоко, глупаво, тъпо, глухо и сляпо на непостижимите дълбочини на Господния Дух, излязъл чрез устата на старея или книжника и накрая, порицаваха такова момче за неговата безмислена дързост.

# Глава 2

## Сензационно умното момче Иисус. Дарението на стария Симон. Встъпителният въпрос. Речта на младия книжник

[2:1] Но това наистина умно момче не бе обезкуражено и каза: “Всяко действие в големия свят на Господа се осветява от най-ярката слънчева светлина на деня. И дори нощта никога не е толкова тъмна, че човек да не вижда нищо. Защо трябва това важно учение, което е създадено да показва на хората най-чисто и най-ясно пътя за истинско спасение, да се дава така объркано, че нито една душа да не може да го разбере?”

[2:2] А момчето, което повдигна това възражение пред старейте бях Самият Аз и чрез него Аз силно ги смутих, особено когато всички, които присъстваха, започнаха да се съгласяват с Мен и да казват: “Чрез Бога на Авраам, Исаак и Иаков това момче е извънредно умно; то трябва да беседва повече със старейте и книжниците! Ще принесем значителна сума от негово име.”

[2:3] Един много богат иудеин от Витания (бащата на Лазар, Марта и Мария, който тогава беше все още жив) пристъпи напред и плати за Мен приношение от тридесет сребърника и малко злато, само за да мога да беседвам по-дълго със старейте и книжниците.

[2:4] Старейте и книжниците естествено приеха бързо, без да размислят, твърде радостно това голямо приношение, а така Аз имах добрата възможност да получа позволение да вляза в една твърде необичайна беседа със старейте, при това беседа, която по разбираеми причини, не се беше състояла никога преди.

[2:5] Но сега, първият встъпителен и вече споменат въпрос, който беше от Исаия и изключително мистично разкритият му отговор, станаха основа за последвалата

продължителна дискусия, която ще проследим скоро. Всеки, който я прочете с добро, любящо и чисто сърце, ще спечели от нея много за душата и духа си.

[2:6] Но преди да стигнем до пространната дискусия и тъй като имах богато платената свобода да говоря, Аз се върнах към встъпителния въпрос и започнах да питам старейте и книжниците относно някои специални моменти.

[2:7] А встъпителният въпрос беше взет от Исаия Глава 7:14-16 и стиховете са: "*Затова Сам Господ Бог ще ви даде знамение: Ето, девица ще зачне и ще роди Син, и ще го нарече с името Емануил. Сгъстено мляко и мед ще яде, докато се научи да отхвърля лошото и да избира доброто. Защото преди детето да се научи да отхвърля лошото и да избира доброто, земята, от която ти причернява, ще бъде изоставена от двама нейни царе.*"

[2:8] Първата част на въпроса беше: коя е девицата и кой е нейният син Емануил, и кога ще се роди този син. Времето сигурно трябва да е настъпило, като виждаме, че земята на Иаков беше лишена вече от двама нейни царе, а сега има езичници за свои господари. Не е ли възможно това момче, родено преди дванадесет години в една конюшня до Витлеем от девицата Мария, (която е била поверена под настойничеството на дърводелеца Йосиф, не като негова съпруга, а като негово приемно дете според древния обичай на храма) това момче, (в чието име бяха дошли мъдреците на Изтока, за да могат да приветстват в него обещания Цар на иудеите и по време на чието обрязване в храма, Анна и Симеон бяха дали такова високо свидетелство) да е Емануил, за когото Исаия беше пророкувал?

[2:9] Сега, след този най-значим въпрос, *един от старейте*, един напълно властен старей, започна да бърбори най-обърканите глупости, които нямам никакво желание да повтарям,

защото, между другото, той Ме нарече лошо образовано момче, виждайки, че вече зная какво е да си роден от жена.

[2:10] Само *един по-млад, някак си по-човечно изглеждащ книжник,* се надигна в протест и каза, че по никакъв начин не показвам лошо образование, особено за Галилея, тъй като момчетата там съзряват по-рано от тези в спрелия развитието си Йерусалим, където няма нищо друго освен разточителност и много глезени от семействата им деца. На своя собствена отговорност той каза, че смята, че на Мен може да ми бъде даден по-добър отговор, тъй като според неговото мнение, Аз вече съм запознат с обстоятелствата на човешкия живот. Само че другите момчета би трябвало да бъдат отведени и тогава можело да говорят с Мен като с мъж.

[2:11] Но *старeят* измърмори нещо в брадата си, а след това Аз запитах по-човечно изглеждащия книжник относно историята на раждането във Витлеем. Но той каза, доста встрани от въпроса:

[2:12] (*По-младият Книжник*): "Да, мое скъпо добро момче, онази история, която за щастие се забрави напълно, на времето беше обсъждана много. И днес наистина тя няма да е от полза във връзка с картините от загадъчното пророчество на Исаия, който е пророкувал само за своето собствено време и то, твърде мрачно. Защото и родителите се изгубиха внезапно след добре известното избиване на децата във Витлеем от Ирод (при което със сигурност е било убито тяхното дете, което мъдреците от Изтока бяха приветствали като Цар на иудеите). Мисля си, а и така чух, че са някъде извън Иудея и вероятно не са живи вече, тъй като не се е чуло нищо повече за тях.

[2:13] Все пак може да е имало нещо в тази история, защото на времето предизвика сензация; но доста странно, няколко години по-късно всичко потъна в пълна забрава, така че днес никой не изрича и дума повече и не си струва да се говори

вече за това. Симеон и Анна бяха двама ревностни вярващи и добре известни в храма люде, които многократно отправяха със загадъчен тон месиански забележки за отделни момчета и по такъв начин объркваха главите на множество слаби родители.

[2:14] Когато Бог даде закона на Мойсей на Синай, почти цялата земя потрепера. А историята в пустинята трая цели четиридесет години и почти цялата вселена трябваше да познае всемогъществото на Йехова. Когато Месията дойде в този свят, ще разкрие Сам Себе си с още по-силно разклащане на цялата вселена. Защото Давид пя за Него така: „Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати вие, вечни врати и ще влезе Царят на славата! Кой е Тоя Цар на славата? Господ на Силите, Той е Царят на славата!“

[2:15] А ти, мое скъпо момче, ще разбереш добре, че раждането във Витлеем няма нищо общо с Месията, като виждаш, че сега то е забравено. Помисли само как Давид известява за Него и какво би трябвало да бъде направено преди Великият Цар на славата да дойде от небесата при иудеите, а също имай предвид, че със сигурност няколко години преди това всички иудеи ще бъдат призовани от велики пророци (като Илия, който в своето време, ще бъде предвестник на Господа на славата), за да започне всичко, което великият Цар Давид е повелил и да се приготви добре такова величествено идване на Всемогъщия Господ Бог!

[2:16] Просто помисли за всичко това, мое добро момче и ще ти стане ясно, че Господ Саваот няма да пристигне толкова леко в света. Затова сега си върви и не задавай повече такива въпроси!”

[2:17] Едва тогава направих вече споменатата забележка, която накара богатия човек от Витания да плати вместо Мен таксата за голяма дискусия. За да Ми позволи да направя допълнителни възражения относно Моя встъпителен въпрос и да

прочета още от скритите текстове за Месията в Исаия. Защото той беше един от малцината, които, според Илия, вече очакваха Царя на славата не в буря или пожар, а в тихото нашепване на вятъра.

# Глава 3

## Въпросът на Момчето Иисус към книжниците: „Коя е „девицата“ и кой е нейният „син““. Добрият отговор на мъдрия книжник

[3:1] Когато така получих разрешение да говоря, Аз говорих едновременно на стареите и на книжниците, които Ми дадоха да разбера, че сега би трябвало да говоря и да питам каквото пожелая, а те в изпълнение на задължението си, ще Ми отговарят. Затова, Аз отново започнах с въпроса, зададен предварително и попитах: “Думите ви, изказани така уверено, не могат да успокоят морето, нито могат да укротят рева на ветровете! Само слепец може да не забележи знаците на времето или човек глух като пън не може да чуе най-мощния буреносен тътен в историята, в това най-паметно за цялата земя време. Когато Кармел и Сион сведоха главите си при идването на Царя на славата, а от планинските върхове на Хорив потекоха мляко и мед, вие, които би трябвало да сте първите, които да го узнаете и да известите за това очакващите да го научат народи, вие не знаете нищо!”

[3:2] Тук всички гледаха смаяно, първо погледнаха Мен, а след това се погледнаха един друг и не знаеха какво да Ми отговорят.

[3:3] След малко *един от тях каза*: “Е, говори нататък каквото знаеш за това!”

[3:4] *Аз казах*: “Разбира се, Аз знам каквото знам; но не ви зададох въпрос, за да просветя Себе си за онова, което Аз вече зная, а само затова вие да можете да Ми посочите коя е „девицата с детето“ от пророк Исаия, от която трябва да се роди самият Син на Всевишния! Защо ще Го нарече „Емануил“ (с нас Бог)? Защо ще яде мляко и мед, за да отхвърля злото и избира доброто? Като

книжници вие със сигурност трябва да разбирате какво е имал предвид пророкът под „девицата с детето“, която ще роди посочения Син!

[3:5] Аз съм на мнение, че има повече в историята за раждането във Витлеем, отколкото мислите, а онези родители, добре известният дърводелец Йосиф от Назарет и девата, по-късно оженена за него, заедно с родения във Витлеем Син, действително са все още живи. Защото те избягаха от проявената по-късно жестокост на стария Ирод, чрез един много мъдър план на тогавашния римски управител Корнилий и сега живеят в пълна безопасност в Назарет Галилейски.

[3:6] Аз, едно дванадесетгодишно Момче, зная това, а трябва ли да е неизвестно за вас, които знаете всичко, особено относно Йосиф, един от най-изкусните дърводелци, който досега всяка година имаше да изпълнява някаква работа за Йерусалим и вие го познавате доста добре, също както и неговата съпруга, която е от Йерусалим и беше обучавана в храма, докато навърши 14 години? Не е ли тя дъщеря на Анна и Йоаким и според вашите хроники, не е ли родена по чудотворен начин? Анна беше вече в напреднала възраст и без чудо не би било мислимо да придобие дете.

[3:7] Е, тези родители и новороденото им Момче живяха в безопасност около три години непосредствено след бягството им от Витлеем в Египет в близост до малкото градче Острацин; (на староегипетски език “Austrazhina” означава само “Дело на терор”, т.е., крепост, носеща смърт на всички врагове от времето на Фараоните). По-могъщите врагове на древен Египет по-късно завладели това, всяващо ужас място, както и много други. А в наше време не е останало нищо друго от това бивше място и дело на терор, освен едното старо прогнило име, на което римляните дали наистина по-друго тълкуване от това на старите египтяни.

[3:8] Всичко това, обаче няма значение, Аз само споменах тези неща, които са Ми известни, за да ви посоча по-ясно мястото, където споменатите родители живяха в продължение на три години. Оттам, подчинявайки се на една тайна повеля, те се върнаха обратно в Назарет, където живеят сега напълно отдадени на Волята Божия, уединено доколкото е възможно, макар че се разказват много истории за възхитителните деяния на Момчето, което имам честта да познавам много добре. Защото дори стихиите Му се подчиняват, а най-дивите животни от гората и от пустинята бягат пред взора Му, по-страховит от погледа на хиляда ловци. Защото в това отношение То е хилядократно по-могъщ от Нимрод! Наистина ли не знаете нищо за всичко това?! Кажете Ми съвсем честно и правдиво, съвсем сериозно ли не сте чували нищо за всичко това!"

[3:9] *Един друг старей,* оживен от малко по-добро разбиране, каза: "Да, за това наистина чухме нещо, както и също, че дърводелецът, който ни е добре известен, както и съпругата му Мария живеят постоянно в Назарет! Но дали момчето-чудо е същото онова, родено в конюшня, ние не знаем, а също и много се съмняваме, че е същото! А и как наистина би било възможно онова момче да е Емануил, за когото говори пророкът?"

[3:10] *Аз казах*: "Добре, но ако То не е Той, как тогава То има властта, която упражнява над стихиите? И коя е девата и кой е Емануил?"

[3:11] *Богатият от Витания каза*: "Чуйте, това момче е много умно! Струва ми се, като че ли то е младият Илия, когото това момче-чудо от Назарет е изпратило пред себе си, за да подготви всички нас за съществуващия Емануил, споменат от пророка! Защото кога някой от нас някога е познавал момче на дванадесет (с изключение на Самуил), което да говори с такава мъдрост?

[3:12] Затова, трябва да започнете да говорите по-кратко и по-достойно с това момче, иначе няма да се отървем от него! Ще трябва да му обясните пророците ясно, и все пак да проучите как стоят нещата с дева Мария – прекрасната дъщеря на Йоаким и Анна; които в крайна сметка дариха значителното си състояние на Храма. Всъщност, след тяхната смърт, храмовите власти взеха имотите им насила, като безстопанствена собственост и като компенсация за отглеждането на дъщеря им Мария.

[3:13] Какво наистина откровено мислите за тази девица? Ако се приемат думите на пророка, тогава точното време, споменато от него вече е настъпило и чудото с девата, за което говорим не може да бъде отричано повече! Ако има нещо в това, тогава би било наистина възмутително от наша страна, ако не намерим по-подробна и точна информация."

[3:14] *Гневният старей*: "Ти не разбираш и само говориш в подкрепа на това момче, като напълно сляп човек, който говори за великолепието на красивите багри!"

[3:15] *Аз, прекъсвайки ги*: "Със сигурност това е твърде странно – гладният да си представя, че всеки срещнат, също е гладен! Глупецът винаги смята другите хора за по-глупави от него. А за слепеца всеки друг е сляп, макар и да вижда съвсем добре, а за глухия – всеки друг е глух!

[3:16] Вярваш ли, ти, ядосано старче, че освен теб друг никой не знае нищо? О, много грешиш, тогава! Виж, Аз съм само едно Момче, а бих могъл да ти кажа неща, които са съвършена и правдива истина, за които твоята навъсена мъдрост със сигурност не е и сънувала!

[3:17] Защо би трябвало и Моят богат Симон от Витания, който е пропътувал Индия, Персия, Арабия, Египет, Испания, Рим, Атина, да не знае нещо, за което ти не си сънувал? Ако е така, с какво право можеш ти да го обвиняваш в невежество?! Но Аз ти казвам, че преценката му е съвсем правилна и поради

огромната сума пари, ти си длъжен да правиш, онова, което той изисква от теб!

[3:18] Ако някой наеме слуга за работа, слугата трябва да върши онова, за което господарят го е наел. Ако слугата не желае или не е способен да го прави, със сигурност господарят ще има правото да изиска обратно от ленивия или неспособен слуга надниците, за които са се споразумели! Позволихте си да бъдете добре заплатени, а нито искате, нито можете да направите нещо насреща! Няма ли Симон да е прав да ви помоли сега да му върнете парите?”

[3:19] *Един римски съдия и специален пълномощник, вещ по всички закони, който присъстваше, каза*: “Просто погледнете това момче! То наистина е съвършен адвокат, а би могъл веднага да бъде и съдия по всички спорни въпроси! Неговото юридическо изявление се основава съвършено на нашите закони, и ако Симон от Витания се обърне към мен, аз мога само да кажа ‘Exequatur!’ (Да се изпълни)!”

[3:20] След това той се приближи до Мен, погали Ме, прегърна Ме и Ми каза: “Чуй ме, ти, мое прекрасно къдрокосо момче: Аз се влюбих в теб! С радост бих те подсигурил и образовал с цялото си имущество, за да постигнеш нещо голямо!”

[3:21] *Аз казах*: “Знам много добре, че Ме обичаш, защото в гърдите ти бие вярно и честно сърце; ти също можеш да си сигурен, че Аз много те обичам! Но не е нужно да се безпокоиш за Моето преуспяване, защото вече има Един, който се грижи за това!”

[3:22] *Но също и Симон от Витания* се приближи към Мен и Ме попита силно изненадан: “Кажи ми, мое най-красиво, най-скъпо и най-любимо момче, как разбра как се казвам и къде съм пътувал?”

[3:23] *Аз казах*: “О, не се изненадвай! Защото, ако изобщо поискам да узная нещо, Моята природа е такава, че Аз вече го

зная! Едва ли все още ще разбереш „как“! Но сега да се върнем пак към въпроса за нашата “дева“! Вие, свещенослужители и книжници, ще осветлите ли по-ясно това или не?”

[3:24] *Един от по-интелигентните сред значителното множество стареи каза*: “Да, да, ние вероятно не можем да направим нищо друго, освен да напълним чаша с чисто вино за момчето и така да му обясним Исаия според учението за съответствията в Кабала; тогава то няма да задава повече въпроси!”

[3:25] *След това един изключително начетен книжник се приближи и каза*: “Е, ти, най-любознателни младежо, събери си ума тогава и слушай и разбирай: Под „девица“, пророкът няма предвид девица от плът и кръв, а само учението, което Бог даде чрез Мойсей на децата на този свят. Според най-точния смисъл, ние Свещенослужителите сме живите представители на неговото учение и закон.

[3:26] Но ние, бидейки живото Слово на Бога, сега сме изпълнени с искрена надежда, че това учение чрез нас ще бъде пренесено в целия свят и ще оживотвори езичниците. А тази жива, истинна надежда е бременността на девата, като обаче пророците имат предвид „Сина“, който тя ще роди, който всъщност са езичниците, които ще възприемат нашето учение и които след това ще кажат и ще се нарекат „Емануил“, т.е., „Бог с нас!“ Това е било вече преди нас, а става и сега, дори още по-усърдно и по-оживено.

[3:27] Но този син ще яде мед и мляко и ще отхвърля лошото и ще избира доброто. Под „мед“ пророкът разбира чиста Любов и истинна Доброта, а под думата „мляко“ той разбира Мъдростта на Бога, която се придава на човека чрез спазването на учението и закона; и ако човек е оживотворил Мъдростта и Любовта на Бог като своя собствена, тогава той по своя воля се отвръща от всичко лошо и желае и избира доброто!

[3:28] Виж, мое скъпо момче, такава е връзката на най-Съкровената Мъдрост и Истина на духовните слова, поговорките и произнесеното от пророците! Всички те имат само съкровено, духовно значение, което обаче се разкрива само на истинския книжник сред материалните символи и картини чрез вярното и истинно учение за съответствията. Един мирянин не може да направи това, а ако би могъл, всички висши школи биха били напълно излишни, а Мойсей не би имал нужда да определя специални свещенослужители и образовани мъже за наставляване в учението и Божиите заповеди! Разбираш ли сега това – единственото вярно и правилно тълкуване на твоя пророк, когото досега не беше разбрал?”

# Глава 4

## Повторно искане на Момчето Иисус за отговор на Неговия встъпителен въпрос относно Исаия 9: 5-6. Възражението на разгневения свещеник и убедителният отговор на Момчето Иисус

[4:1] *Аз казах*: "О да, отдавна знаех това много добро твое обяснение, така че можеше да си спестиш труда и да не Ми казваш всичко това. Следователно, Аз си поддържам становището и няма да отклоня вниманието Си от девата Мария.

[4:2] Защо пророкът е казал *(Исаия 9: 6, 7)*: „Защото Младенец ни се роди - Син ни се даде; властта е на раменете Му, и ще Му дадат име: Чуден, Съветник, Бог крепък, Отец на вечността, Княз на мира. Неговата власт и мир безкрай ще расте върху престола на Давида и в царството му, за да го утвърди Той и да го укрепи чрез съд и правда отсега и довека! Ревността на Господа на Силите ще извърши това!"

[4:3] Какво е това Дете и какъв е този Син, който ни се дава? Няма ли в крайна сметка, той да е Момчето, родено в конюшня до Витлеем? Защото е казано също: „Във Витлеем, в една конюшня, ще се роди Цар на иудеите. Той ще основе ново царство, което не ще има край до Вечността!" Как ти, кабалистът, разбираш всичко това?"

[4:4] *Всички те* се спогледаха объркано и казаха: "Откъде това момче е могло да придобие такова познание за Писанието? Има съвсем малко копия, а от тях едва десет са съвършени; а колкото до тези, ние знаем къде са и никой мирянин не може да добере до тях. Самаряните наистина притежават едно единадесето, но то е доста невярно и съдържа редица допълнения, които са чиста източна художествена измислица."

[4:5] *След това един разгневен оратор Ме попита*: "Сега ти ми кажи каквото ще те попитам: Откъде и за колко време придоби така съвършено познание за Писанието, и особено за пророците?"

[4:6] *Аз казах*: "Имаш по-малко право да Ме питаш, отколкото Аз тебе, как стана така, че ти като свещеник, не усвои Писанието, нито като слово, още по-малко на дело! Дай Ми отговор на това, което Аз питам и за което ти беше платено! Всичко друго има малко или няма никакво значение за теб; защото не ти е струвало нищо, нито болка, нито време. Още по-малко беда или някаква жертва.

[4:7] Освен това, не прави чест на учителите тук в Йерусалим, когато очевидната образованост на едно момче от Галилея предизвиква у вас такова смайване; защото по този начин само показвате, че вашите момчета тук стоят съвсем малко над животинското царство в степента си на образованост!"

[4:8] При тази Моя доста остра и пряма забележка, римският пълномощник започна да се смее на висок глас, а Симон също не можа да удържи смеха си. А ядосаният оратор отстъпи встрани и седна доста намусен на една скамейка в дъното.

[4:9] След това *началникът на* Синагогата във Витлеем, който също присъстваше на изпитването на момчетата в храма, каза: "Виждам, че ще трябва да измисля нещо или в противен случай никога няма да свършим с това момче! То има откупено право да ни задава въпроси цяла седмица; ние трябва да му отговаряме независимо дали ни харесва това или не! Ако то вече ни създаде толкова много проблеми с първия си въпрос, ние по-добре да се подготвим още сега за неговите запитвания и основните му въпроси!

[4:10] Има интелект в изобилие, а също и естествено остроумие, и няма да получим нищо по-добро от него, ако не

твърдим онова, което то иска. То настоява само да получи истинско изявление за делата относно раждането на едно малко момче преди дванадесет години в един навес за добитък до Витлеем, а аз мога да му го осигуря, тъй като тогава бях, а и днес още съм, началник на синагогата там.”

# Глава 5

## Реч на началника на синагогата на Витлеем и отговор на Момчето Иисус. Гордият стар фарисей прави неуспешен опит да го прекъсне

[5:1]*След това началникът на синагогата се обърна към Мен и каза*: “Не е ли истина, че ти искаш да чуеш от нас най-точно всички дати и външни обстоятелства за това паметно раждане във Витлеем?”

[5:2] *Аз казах*: “О, колкото до това, може да си спестиш усилията и труда, защото всичко Ми е известно по-вярно и истинно, отколкото на когото и да е от вас! В крайна сметка, Аз искам само да зная от вас дали намирате и в каква връзка, съвпадение между всичко, което стана по онова време във Витлеем и казаното от всички пророци, и особено с изреченото от Исаия. Това е въпросът и нищо друго изобщо, Мои стареи!”

[5:3] *Началникът на синагогата във Витлеем отговори*: “Да, мое скъпо, любезно момче виж, тук ти изискваш от нас да ти дадем неща, които са много трудни или дори въобще невъзможни за нас!

[5:4] Вярно е без съмнение, че трябва да се търси някаква връзка и не е трудно да се открие такава между изявленията на пророк Исаия и онова раждане преди дванадесет години в една конюшня във Витлеем – място също споменато от пророка. Но, скъпи мой, колко много подобни неща може да са се случили от времето на пророк Исаия, а все още няма реален знак за въплътения Емануил!

[5:5] Иудея, така да се каже, беше вече няколко пъти без цар, а много млади жени са раждали във Витлеем в някоя конюшня или другаде малко момче, а понякога наистина, макар

и случайно – много тържествено, но на всичко това се гледа само като на естествено явление.

[5:6] Непълноценни и суеверни хора, привлечени от сребролюбиви магьосници от Индия и Персия и астролози, каквито никога не са ни липсвали, са знаели как по най-добър начин да се възползват от такава възможност. Знаейки добре казаното от пророците, те винаги са се възползвали от такива специални възможности и са обявявали със сериозни лица, изглеждайки като пророци за слепите иудеи, как очакваният от тях Месия, без съмнение се е родил сега.

[5:7] Но времето, неумолимият разрушител на всички човешки произведения, превръщащ ги в мит и илюзия, всякога научавало идните поколения на ново и по-добро. Всичко потъвало в бездънните дълбини на все по-голяма забрава, и нищо друго не достигало до нас освен една безсъдържателна легенда и едно възможно най-голямо объркване. Изявленията на пророците са мистични картини, които, понякога столетия, хората жадно преследват; но едва ли някой народ на тази земя ще достигне до разбирането им.

[5:8] И виж, мое прекрасно момче, същото е и с чудодейното раждане, което стана преди дванадесет години във Витлеем, едно добре познато ми място, което само защото пророците го споменават толкова много е непрекъснато заливано от всякакви магьосници и ясновидци, и астролози, които очакват да се появи нещо, от което могат да припечелят. Раждането преди дванадесет години беше освежителен дъжд над техните пресъхнали градини.

[5:9] Тримата магьосници от Персия получиха, както добре ми е известно, в замяна на даровете си за девата, овце, телета, крави и волове от пастирите и със сигурност пътуването им не е било напразно. Сега обаче, изминаха дванадесет години от тогава, а никой вече не си спомня тази история.

[5:10] Въобще не съм изненадан, че ти отново донесе тази история от страната на фанатиците Галилея. Защото Галилея винаги е била земя на фанатици и поради тази причина от стари времена е определена от старейте като страна, в която не може да се роди истински пророк.

[5:11] С това, мой скъпи младежо, мисля, че напълно отговорих на твоя встъпителен въпрос! Много е възможно някога Йехова да призове за силно потиснатите днес иудеи някой друг, който отново да ги повдигне и да ги направи свободен народ, но сега няма ни най-малък изглед за това, според естественото състояние на нещата.

[5:12] Какво би трябвало да е външното проявление на такъв герой и кога трябва да дойде, че да съответства на твърде могъщата власт на Рим? Това вероятно може да се случи веднъж на хиляда години, ако случайно всички останали могъщи световни сили, както и Рим, отслабнат и изнемощеят, но засега не изглежда да има и най-малък шанс за това в близко време. И встъпителният въпрос, който ти засегна, явно се изпари, което показва, че той е несъществен. Сега получи ли достатъчна яснота по встъпителния въпрос?”

[5:13] *Аз казах*: “Да, да, ако измерваме всичко това по светски, може и да си прав; но тук трябва да се ползва само духовна мярка, а изглежда, че изобщо нямаш представа от нея и в края на краищата не Ми каза нищо във връзка с Моя встъпителен въпрос с цялата си реч, очевидно изпълнена с толкова много опит.

[5:14] Защото, когато Месията дойде, Той няма да създаде на земята материално, а само духовно царство и това Негово Царство няма да има край във Вечността, както е предсказано от пророк Исаия относно идващия Месия.

[5:15] Но какво е духовното царство на земята? Това не е царство с външна помпозност, а то трябва да се прояви вътре в

човека; човек, който постигне това истинско Царство Божие на земята сред човеците, ще е истински жив и няма да види смърт, нито ще я вкуси във Вечността, както е проповядано чрез Давид, Даниил и Исаия.

[5:16] Ако е така с обещания Месия, а не може да бъде иначе, как и поради каква причина би трябвало това най-забележително раждане във Витлеем да бъде изцяло без значение?!

[5:17] Бог чудесно защити онова Дете от убийствената ръка на Ирод. Днес разбира се, То живее много уединено и е там, където е нужно, с власт над всички елементи, каквато само Бог може да има. Никой не може да се скрие от Него. А когато То Самото се скрие от хората, никой не успява да Го намери, преди Самото То да позволи да бъде намерено според Неговата свободна воля.

[5:18] То никога не се е учило да чете и пише и въпреки това няма ръкопис на света, който да не може да прочете. И То пише на всички езици, умело е във всяко изкуство, което може някога да съществува на света и има власт, пред която планините треперят, а най-могъщите кедри превиват корони до земята; дори слънцето, луната и звездите изглежда се подчиняват на Неговата воля! Това, което казвам тук не е преувеличено, а пълната истина!

[5:19] Но ако е точно така, а не иначе, мисля, че си струва усилието да се поинтересувате по-подробно за Него и да проверите дали пророчеството на Исаия не е в съответствие с фактите за известните родители на Детето, Самото Дете, Неговото раждане, мястото на раждането Му, времето, настоящото Му място на пребиваване и с множеството знаци, които То вече е дало за Себе си!

[5:20] Този въпрос, който сам по себе си не е маловажен, не трябва да остава така изцяло незабелязан от вас свещениците, мъдреците, книжниците и старейте от народа. Защото вие все още

заемате тези места, от които единствено и според всяко право хората трябва да очакват честното провъзгласяване на пристигането на обещания Месия. Аз говоря сега, поради скъпо откупеното за Мен право и никой не може да Ме накара да замълча! Тук стои римският съдия, който единствен има такова право!”

[5:21] Аз нямаше да отправя тази жалба към съдията, ако по време на Моята реч *един стар много горд фарисей* не Ме беше увещавал да замълча, смятайки, че „един нахален пастир на свине от Галилея няма право на мнение по такива въпроси!“

[5:22] Но *съдията,* който в голяма степен беше на Моя страна, сериозно порица фарисея за грубостта му и му нареди никога повече да не използва такъв груб и властнически език в негово присъствие. Защото Моето съобщение относно момчето чудо, живеещо някъде около Назарет беше по-важно за римляните, отколкото за техните износени и изцяло овехтели еврейски безмислици. Към фарисеите той се обърна и каза направо в лицата им:

[5:23] *Съдията:* “Вашето учение, повече от всяко друго в целия свят, изисква цялостно преобразуване, иначе няма да просъществува повече от петдесет години! Защото вакханалията на Рим е истинско слънце в сравнение със състоянието на вашето учение и службата ви към Бог сега, които макар да са почит към една Висша Божественост, са истинско падение на човешкия ум!

[5:24] Ти, мое прекрасно момче, просто продължавай да говориш съвсем смело! Няма да ти бъде причинена никаква вреда; защото ти изглежда притежаваш повече знания, отколкото има в целия този храм! Затова продължавай, мое добро момче!

## Глава 6

## Младият левит изразява одобрението си. Презрителната реч на Първосвещеника за сина на дърводелеца от Назарет

[6:1] Но тогава напред пристъпи един млад фарисей, който фактически беше все още левит, и поиска разрешение да каже тук няколко думи. Съдията му разреши със забележката, че трябва да говори спокойно и разумно.

[6:2] *Тогава левитът започна и каза*: "Аз съм от Галилея и мога да си спомня сега, че съм чувал много неща за онова момче-чудо, за което това момче току-що направи съобщение, което в никакъв случай не е маловажно. Обаче не мога да потвърдя, че го познавам лично; но съм слушал много и често за него.

[6:3] Научих за родителите му толкова, колкото можах и чух, че баща му бил дърводелец на име Йосиф, чиято втора съпруга се казвала Мария и че и двамата са преки потомци на Давид. А това е добре известно и е в съответствие с твърденията на пророците.

[6:4] Следователно, мнението ми е, че би било добре да проучим по-подробно този случай, който е въпрос, засягащ отблизо нас, иудеите. Обаче, не е моя работа да решавам въпроса, а само да изразя мнението си с цялото си смирение, признавайки това за свой дълг; всичко друго е грижа на съвета на храма. Говорих с цялото си смирение."

[6:5] *Тогава Първосвещеникът стана и каза*: "Какво би трябвало да направи храмът с твърдението на момче, което не е на себе си? На храма трябва да се представят по-сериозни аргументи! Сред иудеите често имаше такива изказвания; дори се случваха и явни чудеса, а все пак по-късно нямаше и следа от истински Месия.

[6:6] Колко време мина, откакто Захария служеше като Първосвещеник в храма? Неговата съпруга Елисавета, в напреднала възраст му роди син, за когото му беше предизвестено от ангел, когато принасяше жертва в храма. Захария не повярва на това предизвестие, тъй като съпругата му беше твърде стара за това. И тогава той онемя, докато синът се роди; и когато научи в храма, че жена му е родила син, а него го попитаха, как да се нарече синът му, езикът му се освободи и той каза: „Йоан“! А това беше същото име, което, десет месеца по-рано Господният Ангел беше назовал.

[6:7] А Захария попита Ангела: „Какво трябва да стане от това дете? Кажи да зная Волята на Господа!“

[6:8] А Ангелът каза: „Това е тоя, за когото Исаия рече: Гласът на викащия в Пустинята говори: пригответе път за Господа, направете прави пътеките Му. Всяка долина ще се издигне, а всяка планина и хълм ще се сниши. Кривото ще се изправи и неравното ще се изравни! И всяка твар ще види Спасителя от Господа!“

[6:9] След това те проучиха нещата по-отблизо и скоро разбраха, че амбициозният Захария искал само да създаде своя духовна династия с помощта на есеите; затова той беше хванат от ръката на правосъдието и наказан със смърт за такова грубо нарушение.

[6:10] И какво стана след това с тази надежда за Месията? Никой вече не мисли за нея! Пред храма, осветен от Йехова за всички времена, всичко се превръща в небитие, подобно на мъглица над вир пред мощта на слънцето! А все пак тази история идва от самия Първосвещеник, но понеже е нечиста и заплашваща основата на Светая Светих, Господ не се забави да го накаже навреме за това безчинство.

[6:11] Ако обаче, онази история, която изглеждаше толкова забележителна, завърши така, как тогава би изглеждала

историята на дърводелеца Йосиф пред храма, зад която няма нищо друго, освен няколко измами на есеите и на индийските магьосници! Момчето трябва само да извърши чудесата си пред нашите всевиждащи очи, а ние след това ще знаем как да обясним и да разбулим този предполагаем Месия пред глупавите хора!

[6:12] Когато Този дойде, на небето ще се явят големи знаци пред очите на всички. Едва тогава ще дойде великият Очакван, с цялата мощ на небесата, за да освободи Своя народ от властта на езичниците и бъдещият Господ и Цар ще бъде над всички земни страни, а децата на Авраам ще бъдат и ще останат Неговият народ във Вечността.

[6:13] Онзи, който знае това като нас от книгите на древните пророци за идването на Месия, със сигурност няма да повярва, че Господ Бог, Който някога е проявявал идването Си по изключително величествен начин пред очите на хората и на всяко създание, би дошъл сега в света възможно най-просто. Още по-малко като незаконно дете, като слаб човек или смъртен като всеки от нас!

[6:14] Защото ние добре знаем, че дъщерята на Йоаким, Мария беше бременна преди още да бъде омъжена за Йосиф в храма. Първоначално девицата беше поверена на грижите на добре познатия ни майстор-строител от племето на Давид и само за да не бъде опозорен, любезно го посъветваха да вземе девицата за жена преди това да стане явно за хората и така да поправи станалото.

[6:15] Както и да е, но това дете е и остава незаконно родено и затова има още по-малка възможност то някога да бъде обещаният Месия, дори да имаше властта да премества всички планини чрез изучените магични изкуства!

[6:16] Остава да се надяваме, че след всичко това дори един слабоумен би могъл да разбере кое е възможно и кое, както според обстоятелствата на този случай, трябва да е чисто и просто невъзможно!”

# Глава 7

## Отговорът на Момчето Иисус на речта на Първосвещеника. За мисията на сина на Захария и за чудодейната мощ на Сина на дърводелеца

[7:1] *Съдията Ми рече*: "Добре тогава, ти мило момче, какво ще кажеш ти в отговор на тази реч на Първосвещеника, в което със сигурност ще има много истина?"

[7:2] *Аз казах*: "Какво друго би следвало да кажа, освен: Или той е прав, а пророкът е лъжец и следователно не е прав, или Първосвещеникът греши, а пророкът все пак е прав! Но със сигурност не могат и двамата да са прави, защото Първосвещеникът декларира точно противоположното на това, което пророкът е предрекъл за идването на Месията!

[7:3] Ако пророкът казва: „Виж една девица, но не съпруга, е с дете и ще има син, когото тя ще нарече Емануил, т.е., „Бог с нас", как тогава Първосвещеникът твърди, че Месията ще дойде при хората, от небесата на земята, само със страховити знамения в небосвода. И с най-грандиозната помпозност и слава на небесата, като всемогъщ воин и като някой, който вече е бил цар над народите на земята?! Ако това беше така, каква полза щеше да има за слабите, които изпълнени с ужас от предстоящите неща щяха да креят, поне половината от тях!

[7:4] В този случай Аз по-скоро трябва да заявя, че такава поява на Месията щеше да е много неподходяща за стопаните на храма и те все пак щяха да предпочетат идването на Месията по този скромен и непретенциозен начин, както го е описал пророк Исаия!

[7:5] Сега Първосвещеникът имаше предвид, че с някак странната история за сина на Захария, който беше удушен от

свещенически ръце между жертвения олтар и Светая Светих, е напълно приключено и че никой вече няма спомен за нея.

[7:6] Но Аз казвам, че с това изобщо не е приключено, както тези стопани вярват, а много скоро ще дойде времето, когато същият този Йоан ще блесне сред тях като могъща светкавица и ще ги призове пред едно много голямо висше съдилище: неговите думи тогава ще бъдат за вас по-остри от най-острите огнени стрели!

[7:7] И дори подобно на историята на гореспоменатия Йоан, а дори и като още по-лоша присъда над вас, ще дойде онова удивително Момче от Назарет и ще ви покаже Своето напълно Божествено величие, но със сигурност не за ваше издигане, а за падението ви!”

[7:8] *Тук Първосвещеникът погледна много гневно и рече*: “Откъде знаеш това, ти глуповато момче? Кой обърква главата ти с такива неща? И кой си ти тогава, че смело ни заявяваш неща като тези?”

[7:9] *Аз казах*: “Аз съм този, който съм и вие имате в регистъра откъде съм; защо тогава все пак питате кой съм и откъде съм? Освен това, Аз ви казах вече, че съм от Галилея и дори, че съм от Назарет и затова познавам изключително добре Момчето, за което говорим и по никой начин не съм толкова глуповат, че да не мога да различа творенията на един магьосник, дори да е от Индия, от тези на чудното Момче!

[7:10] Нека само един от вас направи дванадесет врабчета от глина и след това им вдъхне живот просто с една дума, така че те да започнат да летят наоколо и да си търсят храна и да продължат да живеят като останалите!

[7:11] Кой от вас е способен само с една своя дума да върне мигновено живота на момче с много натрошени кости, убило се при падане и да възстанови изцяло телесното му здраве?!

[7:12] Кой от вас може да заповяда на светкавицата да се насочва насам-натам и да убие в гората хиена, отвлякла от една майка единственото ѝ дете?!

[7:13] Кой от вас може като онова Момче да заповяда на буреносния вятър при едно нощно затишие, когато няколко града и населени места бяха застрашени от огромна опасност от нападение на многобройна орда убийци и разбойници, наброяваща почти двеста силни и въоръжени до зъби мъже, приближаваща се през нощта към Капернаум в голям кораб?!

[7:14] Момчето, за което говорим било отседнало с баща си по същото време в Капернаум и така спасило това място! Защото само при една Негова дума, се извила една от най-страховитите морски бури, отнесла кораба от брега със скоростта на стрела далече навътре в морето, където целият кораб бил разбит от силата на могъщите вълни и неизбежно потънал заедно с всичките двеста разбойници убийци.

[7:15] Тези и много подобни дела вече извърши онова Момче, винаги в помощ на страдащите, но никой никога не Го е чул да моли някого за някаква награда. Но за да разберете, че всичко това не са Мои измислици, може да призовете целия Назарет и Капернаум като свидетели на пълната истина.

[7:16] Но ако нещата са такива, онова Дете просто един изучил се от книгите магьосник ли е или извършва всичко това само чрез някаква Божествена сила, живееща в Него? Или ще Ми обясните ли вие как и с какви средства Момчето, според вашето знание и мъдрост, извършва такива неща?!

[7:17] Вие отговорихте лошо на встъпителния Ми въпрос; сега ще видим какъв отговор ще дадете на този основен въпрос, а след това можем лесно да се върнем към встъпителния и да го превърнем в основен въпрос! Но говорете бързо, защото денят преваля, и със сигурност ще трябва да потърсим храна за вечеря!”

# Глава 8

## Заплахата на Първосвещеника и енергичният протест на римския съдия срещу нея

[8:1] *Първосвещеникът каза:* "Ако онова момче съвсем сериозно върши такива неща без ние да знаем и без съгласието на храма, тогава е ясно като бял ден, че то е обладано от Велзевул, началника на дяволите; ако това беше Божествена сила, това нямаше да се случи извън храма! Каква нравствена чистота е необходима, за да станеш съпричастен с Божията сила, а това според учението на Мойсей и всички пророци, никога не може да се направи другаде, освен в Светая Светих на храма.

[8:2] Този, който знае това от Писанието, знае също какво означават такива чудеса, ако те се правят извън храма! Би било дори неотменен дълг на храма да унищожава на всяка цена такива деца и хора! И ако след нашето по-нататъшно разследване, нещата, които заявихте за това момче се окажат истина, то също ще трябва да бъде изличено от земята като съюзник на Велзевул!"

[8:3] *Съдията каза*: "Това, разбира се, беше предишният обичай, който вие самите създадохте. Но тъй като ние, римляните, сме тук като ваши господари и учители, такова нещо едва ли ще се случи отново. Защото мечът на правосъдието е винаги и за всички времена напълно в наши ръце, а който го издигне произволно без нашата воля и знание, ще бъде третиран, без оглед на ранга му, като бунтовник и разбойник!

[8:4] Но аз току-що чух от това момче, както и от вас самия, че вие сте убили дори Първосвещеник, поради безумието на вашия храм, защото той е казал, че е имал видение свише. Със сигурност той е предизвикал твърде силна завист с това, а тя е била достатъчна, за да решите да освободите света от него. Това се е случило преди дванадесет години, следователно по време на нашето управление!

[8:5] Този казус ще бъде проучен по-подробно, а кой знае дали няма вие да опитате вкуса на меча на римското правосъдие, а не онова прекрасно момче – отмъщението на вашия храм! Тук, по силата на моите официални правомощия, аз заявявам пред вас, служителите на храма, че ще накажа с меча, всеки, който само посмее да причини някакво зло на онова момче! Няма какво повече да се говори.”

[8:6] *Първосвещеникът каза*: “Но ние имаме обещание от Императора, с което ни се гарантира храмовото правосъдие и че то не може да бъде нарушавано от никой светски съдия!”

[8:7] *Съдията рече*: “Аз зная точно докъде се простира това и че може да прилагате благоразумна дисциплина, но между нея и ‘Jus gladii’ (меча на правосъдието) има огромна пропаст! И горко на онзи измежду вас, който я престъпва!”

[8:8] *Първосвещеникът каза*: “Какво ще кажете за Ирод, който също е управител на една четвърт от властта в Галилея? Не притежава ли той също правото на ‘jus gladii’?”

[8:9] *Съдията*: “Ирод, както и всеки друг княз в земята на иудеите е напълно подчинен, а правото на ‘jus gladii’ е ограничено само за неговите слуги, работници и роби. Ако те се отнасят към тях с жестокост (за което те определено имат откупено право за десет от десет години), скоро биха останали без слуги, тъй като никой не е принуден от нас да им служи и затова, може да потърси спасение, а те няма да могат да използват скъпо платеното си право; най-малкото, всеки един от слугите, с изключение на няколко роби, може да напусне работата си, когато пожелае и да не бъде повече под юрисдикцията на такъв княз, а под нашата, от момента, в който си тръгне!

[8:10] Тогава те имат правото да събират данъците, които им се дължат, дори ако е нужно със сила, но без правото на ‘jus gladii’. Те трябва да имат нашето разрешение за екзекуции, а също трябва и да платят за тях.

[8:11] Такива са правата на Ирод и на всеки подчинен княз; всичко извън това е престъпление, което подлежи на най-строго наказание, а при първото нарушение дори се наказва със загуба на феодалното право.

[8:12] В случай, че мислиш да използваш властта на Ирод, за да преследваш това прекрасно момче, много грешиш, а Ирод добре разбира как благоразумно да се предпази и да не престъпи правата си!

[8:13] Но това момче вече също е под моя защита и аз сега му давам пълно право да ви измъчва с всякакви въпроси и няма да го изоставя, защото в неговия ум и в разума му има повече здрав смисъл и мъдрост, отколкото във всички вас и цялото ви светилище. А сега, мое най-мило, най-прекрасно момче, ти можеш да говориш отново, защото разчистих пътя пред тебе!”

## Глава 9

## Обещанието на Момчето Иисус за римския съдия и гневът на Първосвещеника, заради него. Как самият човек може да стане живото Божие Слово и по този начин – Бог. Опровергаването на Първосвещеника от Момчето Иисус с помощта на Народния Катехизис

[9:1] *Но Аз погледнах към римския съдия приятелски и казах*: “Ти си езичник, но си справедлив и сърцето ти е добро, и наистина сега, когато истинското Божие Царство идва при хората на земята, ти и целият ти дом ще бъдете приети в него, ще бъдете благословени и няма да видите смърт вовеки!”

[9:2] *Съдията рече*: “Как можеш да дадеш такова обещание?”

[9:3] *Аз казах*: “Нищо по-лесно от това! Защото, както казах, познавам онова прекрасно Момче и съм Неговият най-близък приятел. Когато отида при Него, няма да те забравя и То ще те благослови, а Неговата благословия няма да остане без резултат!”

[9:4] *Като чу това, Първосвещеникът се надигна с гняв и каза*: “Тогава да не би онова момче да е Бог, че може да благославя все едно, че е Бог?! Не знаеш ли, че само Бог може да благославя и Неговият Първосвещеник три пъти в годината?! Как така казваш, че онова момче също може да благослови човек и дори целия му дом?! Какви учители трябва да са онези около вас, че учениците им да могат да говорят такива глупости!”

[9:5] *Аз рекох*: “Първо вие самите сте ни дали такива учители, а ако учениците говорят глупости, това се връща върху вас самите и така една глупост ражда друга! Но ако това, което казах за чудното Момче е глупост, т.е., че То благославя онези,

които са Негови истински приятели, защо тогава вие учите, че родителите трябва винаги да благославят децата, а децата – своите родители?

[9:6] Ной не беше Бог, а все пак даде най-благодатна благословия на двамата си сина, които покриха голотата му! Точно по същия начин старият сляп Исаак не беше Бог, когато благослови Яков и му даде името „Израил“, което означава „От теб ще произлезе Божият народ“! Може би една такава благословия е била безплодна?!

[9:7] Ако обаче, ти питаш с голямата си храмова надменност дали онова Момче е Бог, какво можеш да Ми кажеш, ако аз потвърдя: Да, То е, и очевидно с по-голямо право, отколкото е писано за вас: „Господ Йехова Саваот говори на боговете Си“! Но ако е така и вие високомерно заявявате, че сте Богове, защо би трябвало онова Момче, надарено и изпълнено с толкова много истински Божествени качества, да не е Бог, въпреки, че То е от коляното на Давид?

[9:8] Но който чува Словото Божие и постъпва според него, в него живее Словото Божие и самият той е станал с цялото си същество живото Божие Слово, а следователно е в Божия дух! Но където това е така, кой може да каже, че целият човек не е от Бога?! Но ако един човек е изцяло изпълнен с Божия Дух и е станал с цялото си същество живото Слово на Бога, тогава не е ли той един Бог, след като Божествено съвършеното е навсякъде, още повече, ако става дума за човек?!”

[9:9] *Първосвешеникът каза*: “Какво престъпно богохулство отново изрече сега? Само един наивен глупец може да говори така! Това са безмозъчни празни приказки, на които един истински разумен човек трябва без колебание да се смее!” При което самият Първосвещеник се засмя с глас.

[9:10] *Но Аз казах*: “Как така наричаш това глупост? Ако е, тогава вие Първосвещеникът, книжниците и стареите, самите

вие сте създателите му и го разпространявате, а за това Аз мога да дам веднага най-ясното доказателство!”

[9:11] *Първосвещеникът каза*: “Как ти, един безочлив свинар от Галилея, ще ни докажеш това?”

[9:12] *Аз рекох*: “Донесете ми Народния Катехизис!”

[9:13] *Първосвещеникът рече*: “И какво ще правиш с него?”

[9:14] *Аз:* “Скоро ще видите! Междувременно нека книгата Ми бъде донесена!”

[9:15] *Книгата беше донесена и Първосвещеникът каза*: “Ето я! А сега какво ще правиш с нея?”

[9:16] *Аз казах*: Ще разбереш това след малко!” Аз отворих книгата и помолих римския съдия да прочете на глас пасажа, който му посочих. Той го направи с явна радост.

[9:17] *Римският съдия*: “Който чува Словото Божие и постъпва според него, в него живее Словото Божие и самият той е станал с цялото си същество живото Божие Слово, а следователно е в Божия дух. Но където това е така, кой може да каже, че целият човек не е от Бога? Но ако един човек е изцяло изпълнен с Божия Дух и е станал с цялото си същество живото Слово на Бога, тогава не е ли той един Бог, след като Божествено съвършеното е навсякъде, още повече, ако става дума за човек?”

[9:18] След това римският съдия каза: “Е, това буква по буква са същите думи, които току-що уважаемият свещеник обяви пред вас за глупост, изречена от пастир на свине! Забелязвам, че нещата започват да стават все по-интересни! Аз самият съм много любопитен да видя, какъв ще е резултатът от това!”

# Глава 10

## Неуспешният опит на един книжник и един старей да оправдаят Първосвещеника и да запазят авторитета му. Отлагане на дискусията от съдията за следващия ден. Момчето Иисус и Симон – гости на римлянина в хана през нощта

[10:1] Когато това беше прочетено на всеослушание, Първосвещеникът имаше вид на много ядосан.

[10:2] *Но Аз рекох*: "А сега, изявени в богословието Владетелю на храма, не ти ли дадох най-ясното доказателство, че ако онова, което казах по-рано е глупост – което обаче не е – вие сами сторихте глупостта и я разпространихте наоколо?! Но ако съм изрекъл неистина, тогава можеш веднага да Ми вържеш ръцете, заради наглостта Ми! Но ти едва ли ще го направиш, виждайки, че онова, което е записано във вашия Народен Катехизис едва ли може да се опише като глупост! Но сега Аз бих искал да науча защо го направи! Аз казах; сега говори ти!"

[10:3] Първосвещеникът придоби смешно изражение и очевидно беше затруднен да намери отговор.

[10:4] *Но един друг книжник се изправи веднага и каза*: "Негово високо преподобие искаше само да те подложи на едно много голямо изпитание, чрез което той искаше да разбере дали си добре запознат с Народния Катехизис, както ти сам показа това, прилагайки го към твоя случай. Нека сега оставим това и продължим да говорим за нещо доста по-различно. Защото в нашето разискване с толкова доводи, накрая не стигнахме до никакъв резултат."

[10:5] *Аз казах*: "Виж сега, колко хитър искаш да се покажеш, ако можеше! Ти сега би искал да помогнеш на

Първосвещеника да се измъкне от тресавището, в което той затъна до уши; но това не е възможно вече!

[10:6] Аз много добре зная, че той няма да Ми каже сега причината поради, която нарече казаното от Мен глупост. Нещо, което той в качеството си на Първосвещеник, преди всичко трябва да знае, защото то стои записано в Народния Катехизис, за да го знаят всички; но само поради това, че той не го знае, го нарече глупост, а все пак в същото време той е Първосвещеник, книжник и старей!

[10:7] Забележителното тук е, че в наши дни, човек може да стане Първосвещеник и да вярва, че е изпълнен с Божия Дух, когато няма дори външно познание за Словото Божие! Не е ли обичай и закон в действителност, всеки Първосвещеник, който седи на мястото на Мойсей и Аарон, да знае до съвършенство всички части на Писанието? И не би ли трябвало да дава на всеки, който въобще изпитва някакво съмнение, пълна и изчерпателна информация?!

[10:8] Но каква информация би могла да бъде дадена от *някого*, който сам не знае дори един много кратък текст от Народния Катехизис?! И така, на справедливия гняв на един истински и ревностен иудеин, поради собственото си невежество, отговаря, като нарича глупост онова, което всяко иудейско момче трябва да знае от Народния Катехизис и без което никой честен майстор няма да го приеме за чирак в занаята си!”

[10:9] *След това един друг старей* Ме посъветва да помисля пак кой и какъв е Първосвещеникът.

[10:10] *Но Аз казах*: “Ако Аз казвам пълната истина, мога ли по някакъв начин някога да обидя с това един истински човек?! Кажете Ми сам дали това, което казвам тук не е записано в Писанието на Мойсей и дали случаят не е такъв, какъвто е съвсем ясно, че е!

[10:11] За съжаление в днешно време лицата от благороден произход биват повишавани до най-високи постове вече не според духовните им способности, а само поради техните светски богатства, където обикновено те стават още по-бедни духовно, но материално още по-богати! Но кажете сам дали това е справедливо и в Божиите очи?

[10:12] Да, лесно е за разбиране, но за идването на обещания Месия е много трудно да се получи информация от онези, които поначало и преди всичко трябва да знаят нещо за това. Понеже те са толкова незапознати с Писанието, колкото онези хора, които не знаят за съществуването на Писанието, дадено от Божия Дух чрез Мойсей и други пророци, но все пак заемат със зашеметяващо великолепие местата на Мойсей и пророците!

[10:13] Те самите знаят малко или нищо за Бог и за Неговото Слово, а още по-малко за Живото Слово на Йехова в човека, с помощта на което те самите следва да станат Богове, според въведените от тях собствени принципи за обучение на хората! Тогава какво би казал като езичник ти, римският съдия, за такива неща и обстоятелства?”

[10:14] *Съдията каза*: “Тук мога само да се съглася с тебе във всичко! Защото тук между четирите стени на тази уединена стая, ти можеш да говориш, както искаш; разбира се, открито и пред хората, това би било донякъде неприлично и дори погрешно, което ти със сигурност няма да направиш, тъй като си твърде разумно момче и можеш да прецениш много добре, дори само за себе си, колко лоши биха били последиците в тези времена! Но сега отиваме да вечеряме! Ти и Симон ще бъдете мои гости днес и утре.” След това съдията прекрати заседанието и разпореди да продължи отново на следващия ден.

[10:15] А съвсем близо до храма имаше голяма страноприемница; там похапнахме добре за вечеря и след това бързо се отправихме за почивка.

[10:16] Но и тази страноприемница принадлежеше и се обслужваше от служители на храма. Който и странник да отседнеше в нея, се смяташе, че отсяда направо в самия храм. Човек можеше да остане също вътре в храма, но тогава трябваше да плати два пъти повече и не получаваше друга храна освен хляб и вода. Следователно, ако се казва, че съм останал три дни в храма, трябва да се има предвид също и престоят в страноприемницата към храма.

[10:17] За нас тримата всичко в страноприемницата мина добре; всеки можа да спи съвсем сладко и спокойно.

# Глава 11

## Нощното съвещание на храмовите служители

[11:1] Но нощта за храмовите служители не беше така спокойна; защото Моето желание беше хората с такава егоистична и властна природа да се безпокоят за всякакви неща. А Първосвещеникът не можа да спи от злоба, гняв и страх; защото това особено го тревожеше, а на всичко отгоре римският съдия Ме отведе със себе си като почетен гост. Затова, той накара шпионите си да идват непрекъснато в страноприемницата, за да му донасят новините за онова, което вероятно сме си казвали; но ние изобщо не говорихме.

[11:2] Но за това пък, храмовите служители още повече клюкарстваха помежду си и планираха заедно как биха могли на следващия ден да Ме объркат и да Ме изкарат глупав с помощта на всякакви въпроси. Само младият левит, който беше на път да стане независим фарисей и началник на една синагога, тихо изказа пред събранието сухи факти по същество, тъй като той беше видял и научил много по време на мисионерските си пътувания.

[11:3] *(Младият левит):* "Никой от вас няма да успее срещу това момче! В Назарет наистина чух чудни неща за красноречието му и че въобще няма образован човек, който някога да е бил по-добър от него! Съвсем честно ви казвам: езикът на това момче и невъобразимата сила на волята на приятеля му са достатъчно мощни да покорят целия свят! И с това момче си взехме голяма беля и няма лесно да се освободим без поражения!

[11:4] Следователно мнението ми, което разбира се, по никой начин не налагам, би било: Оставете го да си мисли поне, че това прекрасно момче би могло вероятно да е или сред време

да стане обещания Месия; а в същност предсказанията на пророците по-скоро сочат него, както и това време!

[11:5] Не можем да постигнем нищо повече с него по какъвто и начин да му противоречим. А да го гневим с някакви заплахи би било дори още по-несигурно по мое мнение; защото то знае всичко с най-голяма точност и нашите най-дълбоки тайни на храма не му изглеждат чужди!

[11:6] Ако то точно сега започне открито да говори за нашите много специални тайни на Симон, който така всецяло му е отдаден и на римския съдия, това би означавало, че ние ще трябва да паднем в ръцете на Велзевул! Следователно, ние трябва да сме много разумни по този въпрос. Да го оставим да си говори по темата и дори по-скоро да го насърчим в това, отколкото да опитаме да го отвлечем от нея!

[11:7] Какво значение има за нас, които много отдавна сме изхвърлили извън борда старите догми на Писанието в морето на забравата дали ще има Месия или не?! Но е по-добре да сме разумни и така да управляваме и да живеем много добре за сметка на глупците и слепците от тълпата, отколкото да узурпираме всяка власт и авторитет, които в крайна сметка не притежаваме и да се оставим да бъдем измъчвани от всякакви излишни грижи и тревоги!

[11:8] Вчера вече направихме лошо впечатление на римлянина с нашия зле пресметнат суверенитет, а въпросът около Захария все още може да ни причини сериозни неудобства! Защото с езичниците шега няма! Ако утре дори само си позволим да се държим с малко грубо към момчето, всички ние ще бъдем поставени натясно от римлянина!

[11:9] Затова, нека просто бъдем съвсем деликатни, хитри лисици и нека поправим, доколкото е възможно нашите вчерашни грешки и се обзалагам, че римлянинът напълно ще

остави въпроса със Захария; иначе той веднага ще го използва срещу нас като оръжие! Какво мислите за моя съвет?”

[11:10] *Главният свещеник, който внимаваше много, каза*: “Да, да, съвършено съм съгласен с теб; очевидно това би било най-доброто! Трябва да оставим момчето да говори и да му отговаряме, тъй като за правото му е платено много; това не можем да пренебрегнем! Само че аз съм на мнение, че трябва да му дадем утре друг екип изпитващи, по-благосклонни, отколкото бяхме ние вчера! Какво мислиш за това?”

[11:11] *Младият оратор рече*: “Не! Не съм на това мнение! Другите изпитващи би трябвало да бъдат информирани, за да знаят добре, какво момче имат пред себе си! А ние го познаваме, а също и знаем какво наистина иска; затова можем да му отговаряме лесно. Другите изпитващи биха стоели утре в изумление като младо яре пред нов сняг; самите те няма да знаят как да му отговарят, дори да им дадем и най-добрата информация.

[11:12] А след това трябва да имаме предвид и още нещо, което е доста важно, т.е., можем ли да знаем дали момчето няма да настоява непременно ние да застанем пред него? Тогава Симон и римският съдия биха ни задължили да дойдем и ще трябва да отговаряме на това отчайващо умно момче; а така няма да се представим добре пред римлянина, тъй като явно ще трябва да си признаем, че сме искали да избегнем дискусията с момчето!

[11:13] Разбира се, аз мога и искам само да изразя мнението си, но не и да го налагам; все пак е сигурно, че трябва да очакваме това, което казах и то наистина няма да се хареса на никого от нас!”

[11:14] *Главният свещеник каза*: “Напълно съм съгласен с теб и ние със сигурност трябва да следваме твоя съвет; но, сине мой, какво мислиш за това безнадеждно умно момче като цяло?

[11:15] Това наистина е твърде сатанинско! Ние, най-висшите сановници на цяла Иудея, трябва да се оставим да бъдем

напълно изтормозени не от някой друг, а от един свинар от Галилея! Ние трябва да треперим пред един нищо и никакъв мизерен червей и трябва да направим всичко, за да се отървем от него! Не, не, такова нещо никога не се е случвало в историята!

[11:16] Но кажи ми, какво мислиш за момчето? Как и кога е могло това дванадесетгодишно момче да придобие такова пълно познание?”

[11:17] *Младият оратор*: “Уважаеми най-висш управителю и покровителю, след Първосвещеника! Това не е нищо ново за Галилея! Всеки в Галилея търгува и се среща с хора от много народи от света и му се случват хиляди най-различни случки, научава различни езици и общува с гърци, арменци, египтяни и множество хора от други народности. Следователно, разбираемо е, че не е необичайно в градовете и селата от района на Галилея да се срещнат деца, чийто проницателен ум трябва да предизвиква най-голямо удивление сред всички нас, които сме от Йерусалим.

[11:18] Аз самият, както се знае, съм роден близо до Назарет и на дванадесет знаех цялото Писание по-добре, отколкото го зная сега, когато вече съм забравил много неща, а освен него и много други писания и неща. Защо не и нашето русо къдрокосо момче?! Аз не съм толкова изненадан, че това момче е толкова будно, макар и в такава висока степен.”

[11:19] *Главният свещеник продължи, казвайки*: “Да, не би имало нищо чак толкова забележително в ранната ерудираност на едно надарено и талантливо момче, но как тези хора могат да се сдобият с Писанието – единственият оригинален екземпляр се пази в Светая Светих на храма, а от него не може да чете никой освен Първосвещеника, главния свещеник и книжниците?”

[11:20] *Младият оратор каза*: “Най-висши учителю, това вече не е вярно, откакто римляните завладяха страната ни! Всички устави на храма и всички негови книги трябва да се

доставят на завоевателите за проверка. За три години бяха направени точни копия на всички книги.

[11:21] А сега сред римляните и гърците вече има много точни копия на всички езици, от които човек може да придобие за няколко сребърника такова копие на езика, който иска. А ако е така, как би могло да е трудно да се намери в едно момче от Галилея талант на истински книжник – non plus ultra?”

[11:22] *Главният свещеник каза*: “Вие все пак ми говорите с римски изрази, макар да знаете, че съм смъртен враг на всичко римско! Какво означава този израз „non plus ultra“?”

[11:23] *Младият оратор*: “Най-висши учителю! Аз, бидейки галилеянин, освен иудейски, зная също гръцки и латински език, а също разбирам сирийски, халдейски, арменски, персийски и староарабски, които, като пратеник, човек трябва също да знае и често, и дори лесно, ми се случва, когато говоря бързо на устата ми от само себе си да се появи израз от чужд език!

[11:24] А изразът „non plus ultra“ човек трябва да разбере, защото той е дотолкова често срещан в употреба сред нас иудеите, поради това, че е кратък и стегнат, че ми се струва доста по-трудно за мен да използвам дългия и тромав израз на иудейски. Точното му значение е, че такова момче „не може да бъде надминато“ от никого по знание на Писанието.”

[11:25] *Главният свещеник*: “Добре, добре, няма значение, аз просто не съм приятел на римляните и следователно на техния език по лесно разбираеми причини. Но нека оставим това настрана, а сега ми кажи, какво знаеш за онова чудно момче от Назарет, чийто баща познавам, също както и майка му!”

[11:26] *Младият оратор*: “Да, най-висши учителю, това е много деликатен въпрос; мисля, че го видях преди няколко години в компанията на няколко момчета, които си приличаха едно на друго повече от близнаци. Наистина, казаха ми кои бяха този, онзи и другите, но тъй като момчетата бяха много буйни и

тичаха насам-натам, ми беше невъзможно да го държа непрекъснато в полезрението си! Така че, хем го видях, хем не го видях.

[11:27] Нашето момче, което сега ни създава тревоги, беше със сигурност сред компанията, съпроводено от момче, напомнящо силно на него, и както сега ми изглежда, с още по-сериозно лице и което не подскачаше весело наоколо. Изглеждаше така, сякаш тези две момчета бяха водачи на останалите, тъй като другите изглежда се движеха наоколо според волята им.”

[11:28] Обаче, не разбрах каква беше тази игра на момчетата, това прекалено оживено тичане наоколо, тъй като никога преди не бях виждал нещо подобно. Не ми изглеждаше безредно, защото, като погледа известно време, човек може да схване определен ред в него; но какво представляваше, никой от гледащите отстрани не можа да ми обясни. Казаха ми, че момчетата се забавлявали винаги по такъв начин, който никой в Назарет не е виждал преди; но никой не разбираше какво означава това странно забавление.

[11:29] Това е всичко, което зная за онова момче от личен опит. Но позволих да ми разкажат дори и най-необичайни неща за това момче, които граничат с невероятното! Да преразкажа всичко ще отнеме поне десет дни; затова ще ви предам нещата най-общо.

[11:30] Това или по-точно, онова момче подчинява буквално всички стихии; дори луната и звездите изглеждат подчинени на волята му, той трябва само да пожелае и слънцето и луната спират да светят! И ако съвсем сериозно каже на слънцето или луната „Свети отсега насетне!“ светлината изведнъж се появява!

[11:31] На човек, сляп по рождение, той може да даде съвършено зрение само с една дума – зрение остро като на котка, която вижда жертвата си дори в най-тъмната нощ.

[11:32] Разказва се, че в присъствието на много свидетели, само с една своя дума върнало живота на едно момче от другарчетата си, което, забавлявайки се, се качило на покрива, паднало и останало да лежи мъртво с изпотрошени кости. Че съживеното момче, изцелено от всичките си рани, се изправило съвсем здраво и весело, сякаш нищо не му се е случвало. Обаче разказват, че след това чудното момче отправило на съживеното момче много сериозно предупреждение в бъдеще да не бъде толкова своенравно и непокорно, иначе няма никога да му помогне отново.

[11:33] Въобще се разказват чудеса за нравствеността и най-мъдрата власт на словото на чудното момче. Само едно нещо звучи странно за него, чудното дете: никога не моли никого за нищо, а ако някой му даде нещо, то никога не благодари за това! Винаги е много сериозно, често го виждаме да се моли, да плаче тихо, но никога да се смее.

[11:34] Това е накратко всичко, за което някога съм научил за онова чудно момче. Не ми е известно нищо повече. Но да преценя как и с какви средства онова момче прави всички такива чудесни неща е твърде над моето знание и моята твърде ограничена интелигентност. Това може би можете вие – най-старите и най-мъдрите в храма; с това казах всичко!”

[11:35] *Първосвещеникът*: “С каква друга сила, ако не с онази лично на самия Велзевул?! Защото Бог никога не твори чудеса чрез деца и разпуснати момчета, а много рядко само чрез силно отдадени на Него благочестиви мъже в зряла възраст, като нас самите! Но ако в Назарет едно дванадесетгодишно момче прави такива неща, ясно е като бял ден, че те могат да бъдат извършвани само с помощта на Велзевул! Това е моето мнение;

който може да даде друго и по-добро, може да се изправи и да говори!”

[11:36] *Един старей се изправи и каза*: “Моето мнение е, че ти даваш твърде голяма сила на Велзевул! Строго погледнато и между нас казано, Велзевул без друго е само алегоричен персонаж, представящ общата идея на човека за всяко зло и нечестие, в която се крие извратеността на човешката воля.

[11:37] Отдавна се знае, че така нареченият Велзевул е продукт на сътрудничеството на едно общество от много личности, подиграващи се с всички добри закони и следователно, непризнаващи възможността за добро бъдеще! Защото един такъв зъл дух прилича на морална чума, която непрекъснато трови сърцата на хората, живеещи в такова общество и те, поради самите себе си и чрез себе си, не могат никога да станат по-добри.

[11:38] Но това също не е грешка на определен вътреличностен зъл дух Велзевул, а по-скоро се дължи на напълно погрешното, и затова лошо, образование на децата още от люлката им. Такива хора нямат представа за Всемогъщия и Вездесъщ Бог и освен това, те са твърде изостанали във всички други знания и науки от цивилизованите нации и следователно, лесно и бързо биват завладявани от тях.

[11:39] Но ако сега разгледаме изключителната ерудиция на въпросното момче, чиито извънредно благочестиви и образовани родители са ни твърде добре познати. И ако вземем присърце неговото необикновено силно чувство за милосърдие, то не може и през ум да ми мине, дори в най-лошия си сън да заявя, че такова момче може да е в съюз с главатаря на всички дяволи, които никога няма да позволят в тях да покълне и най-малката светла мисъл!

[11:40] Или според нашата гледна точка, може ли някоя цел, дори само привидно добра, да бъде постигната от абсолютното зло? Поне за мен, такова нещо ми остава напълно

чуждо досега! Или знае ли някой от вас напълно нечестиви мъже да са извършили някога добро и заслужаващо похвала дело?! Или възможно ли е някога да се постигне нещо истински добро с най-лоши и порочни средства?!

[11:41] Но ако нашето момче-чудо с мощта на своята воля, което е нещо наистина неразбираемо за нас, прави всички най-различни много добри и най-прекрасни благородни дела с трайни най-добри последствия, как би могло да си служи със средства, които са изцяло зли?! На този въпрос ви моля да ми дадете разумно издържано обяснение!”

[11:42] Неколцина от старейте и книжниците се съгласиха с оратора; само главният свещеник и неговите немногобройни привърженици не бяха съгласни. Сега главният свещеник се изправи и каза на защитника на чудното момче:

[11:43] *Главният свещеник каза*: “Виж сега, от твоята реч забелязах, че отричаш остроумно личността на Велзевул, както и онези на дяволите, които по ранг стоят по-долу от него! Ако искаш да покажеш с речта си своята правота, тогава обясни ми също кой според тебе беше онзи, който на планината Хореб се бори три дни с Архангел Михаил за тялото на Мойсей и стана победител!

[11:44] Кой беше онзи, на когото беше позволено да се появи във фигура от светлина пред Трона на Господа, за да поиска позволение да изпита нашия татко Йов? Кой беше змията, изкусила Ева? Кой беше злият дух на Саул, който момчето Давид прогони с музиката на арфата си? Освен това, има много пасажи в Писанието, и по-специално в Даниил, където няколко пъти се споменава за великия дракон и блудницата Вавилон! Как по свой начин би обяснил всичко това ти, истинският мъдрец на света?”

[11:45] *Предишният мъдър старей и книжник каза*: “Това би било много лека задача за мен, ако твоят ум беше обучен до степента, необходима да го разбере; но тъмната нощ, обхванала

разума ти не разбира нещата от светлина и така бих проповядвал напразно на глухи и слепи без да има разултат; затова, го оставям така!

[11:46] Онези, които искаха и биха могли да ме разберат, вече ме разбраха; да държиш проповед на непреклонна воля е все едно да сложиш камък във вода, за да омекне! Никога ли не си чел великата Кабала, която е дело на един велик Дух? В нея е дадено едно дълго разяснение на съответствието между образите в речта и писмената, и реалността, която те представляват!"

[11:47] *Главният свещеник каза*: "Малката съм чел, но не и голямата."

[11:48] *Ораторът*: "Тогава, предполагам няма да мога да говоря с теб, защото малката е от друг автор и не си струва да бъде наречена дори най-лош откъс от великата стара Кабала!

[11:49] Пред Бог няма сатана и дявол, а следователно няма и съвършено зло; защото всички сили и всяка власт трябва да Му се подчиняват и никой не може да действа извън и над своя кръг.

[11:50] Не е ли огънят елемент, съдържащ в себе си най-голямата власт и степен на злото и разрушението? Следователно той дело на сатана ли е, когато унищожава цели градове и ги превръща в пепел, ако е изпуснат от човешка зла воля или поради наказуема небрежност?

[11:51] Или може би, сатана е онзи, който във водата убива човек и животно, ако те паднат в нея? Или може би сатана е в камъка или високо в планините, или в отровните животни и растения, или накратко във всичко, което може да донесе смърт, ако се използва глупаво? Виж, всичко на земята или в земята може да бъде изпълнено с благословия, но същевременно може да бъде и изпълнено с проклятие, според това как го използва човек – разумно или глупаво!

[11:52] Тогава каква беше прочутата битка на сатана с Архангел Михаил за тялото на Мойсей?

[11:53] Благочестивите иудеи, които почитаха Мойсей като Бог, мислеха, че той също няма да умре в плът, тъй като е писано: „Онези, които точно спазват Законите на Господа няма да умрат, а ще получат живот вечен и плътта им няма да види изтление!“ Все пак Мойсей накрая отслабна и умря като всеки друг човек.

[11:54] Между иудеите имаше един мъдрец и един лекар.

[11:55] *Мъдрецът рече*: „Отнесете тялото на върха на някоя висока планина, където духа най-чистият съживителен бриз и Мойсей ще оживее отново и ще отведе народа си в Обетованата земя!“

[11:56] *Лекарят*, който беше по-разумен, каза: „Никое тяло, което душата е напуснала изцяло, не се връща отново към живот!“

[11:57] *Мъдрецът* каза: „Ако след три дни Мойсей не се съживи на върха на планината, а остане мъртъв, ще спечелиш победа над мен и моята вяра, а аз ще бъда твой роб, докато съм жив!“

[11:58] Но *лекарят* каза: „Предварително зная, че ще спечеля; обаче не е нужно да ми ставаш роб, заради това. Ще си останем такива, каквито сме, а ти ще разбереш, че князът на Силата на смъртта ще задържи жертвата си и никога няма да я изпусне.“

[11:59] И Мойсей беше отнесен тържествено на върха на планината Хореб. Хиляди от най-благородните израилтяни съпроводиха тялото и когато стигнаха на върха на планината, Мойсей беше изложен на свободните живителни ветрове. И през трите дни бяха направени всякакви възможни опити за съживяването му, както духовни, така и материални; но всичко беше напразно: очите на пророка не се отвориха вече за светлината на този свят.

[11:60] На четвъртия ден *мъдрецът* каза много възмутено на хората: „Вижте, вие хора на Господа, силата на сатана! Цели три дни Михаил (Силата Небесна) се бори със сатана (Силата на смъртта) за тялото на пророка и сатана го завладя; но заради това, Михаил му каза: Бог ще те съди за това!“

[11:61] Това беше реч пред народа, образна, но все пак необходима и със сигурност, много истинна по специфичната си причина.

[11:62] Когато след това лекарят, за всеки случай насаме, му напомни, че е бил прав, тогава *мъдрецът* каза:

[11:63] „За съжаление си прав, но във всички случаи е тъжно за нас, хората, че Йехова не направи изключение дори за Своя най-велик пророк, а отнесе духа му и го посече, като жертвено животно! Със сигурност Той можеше да опази Мойсей и така да покаже на народа, че сатана няма власт над онова, което е останало напълно свято докрай!“

[11:64] *Но лекарят каза*: „Не си справедлив към Йехова! Виж, Той предварително е определил пътя за плътта и пътя за духа; но пътят за плътта трябва да бъде изцяло завършен, така че пътят на духа да може да остане свободен завинаги!“

[11:65] Докато двамата все още разговаряха, съвсем изненадващо *духът на Мойсей* застана между тях и рече: „Мир вам! Божият ред е неизменен и всичко, което прави Той е добро! Дори и тялото да умре първо, въпреки това духът не умира с него. Спазвайте законите и не спорете за тялото ми, защото аз, Мойсей, живея вечно, дори тялото, което носех да беше умряло хилядократно!“

[11:66] После духът изчезна и спорът им беше разрешен.”

[11:67] “Е, мой скъпи братко в Авраам, Исаак и Иаков, какво ще кажеш за това? Къде е твоята личност на сатана, за когото говориш? Защото това, което казах е простата историческа истина, а онази, която е записана в книгата е само образ, даден в

поетичен стих, като всяка подобна информация, която може да се разбере само чрез науката за съответствията в природата. Какво ще кажеш за това сега ти, като книжник?”

[11:68] *Главният свещеник каза*: “Да, да, по този въпрос може да се каже много и звучи доста правдоподобно; но все пак зависи от вярата и освен това, не е допустимо никакво доказателство. Все пак може би има нещо в него; защото, ако е просто въпрос на вяра, то е все едно дали вярвам в това или онова; а винаги е по-лесно да се повярва в нещо естествено, отколкото в нещо свръхестествено. Затова, нека оставим този въпрос! Нощта отмина и те вече ни очакват в залата!”

[11:69] *Младият наполовина фарисей*: “Наистина съм много любопитен какъв обрат ще вземе въпросът днес! Но за наше собствено добро бих искал да помоля за едно нещо – поне малко да се вслушате в моя съвет относно римлянина (защото наистина не е толкова важно дали тук в тази стая изглежда, че приемаме онова, което момчето наистина иска от нас), тъй като в противен случай, със сигурност ще направим римляните още по-голям наш враг, отколкото са сега!”

[11:70] *Главният свещеник каза*: “Бъди спокоен за това, сине мой! Онова, което може да се направи, няма да бъде пропуснато, защото очевидно днес знаем гледната си точка по-добре от вчера!”

[11:71] Точно когато тези думи бяха изречени, един храмов служител обяви с най-дълбоко благоговение, че римският комисар и момчето, Симон от Витания и няколко мъже с него са в залата.

# Глава 12

## Вторият ден на съвещанието на изпитната комисия в конферентната зала. Неуспешният опит на храмовите служители да отменят разискването

[12:1] Като чуха това, всички присъстващи забързаха към конферентната зала и по обичая, бяха подобаващо поздравени от аудиторията, което много зарадва фарисеите, а някои от тях сметнаха за вина това, че момчето даде нещо съвсем слабо напомнящо поздрав.

[12:2] Тогава *един старей* веднага дойде при Мен и Ме попита съвсем сдържано защо Аз, като някое инатливо момче, не съм поздравил никого.

[12:3] Но *Аз казах* съвсем кратко: "Това е добре за вас и всички като вас, между вас самите, но какво общо има това с едно дванадесетгодишно момче? Освен това и никой от вас не Ме поздрави, така че защо би трябвало да отвръщам на нещо, което не съм получил преди това от вас?!

[12:4] И освен това, този обичай не съществува в Галилея и определено, не и за Мен! Защото вие винаги си позволявате да ви поздравяват и почитат извън всяка мяра, защото светът е направил от вас господари. Но Аз също по Мой начин съм доста специален господар; защо тогава не проявихте учтивостта да Ме поздравите?!

[12:5] О, повярвайте Ми, Аз като момче зная много добре кого трябва да поздравя; но на вас изобщо не дължа поздрав! Моят римлянин може да ви посочи най-специалната причина, ако вие действително искате да я научите. Но днес, освен това е денят след събота, в който, както и през самата събота, според вашия закон всички поздрави и отдаване на почит са строго забранени, защото дори това осквернява съботата и омърсява човека през

целия ден. Защо тогава искате от Мен нещо, което противоречи на вашите закони?”

[12:6] След това храмовите служители замълчаха и се спогледаха с изумление, а *младият левит каза*: “Мой висш учителю, това забележително добре изглеждащо момче в действителност е твърде непоносимо! Най-доброто е, че то на практика знае всичко и в същото време е безспорно право!”

[12:7] *Главният свещеник каза* на римския комисар: “Вие благородни, съдия по право и по длъжност! Това момче посочи вас, като човек от когото да получим причината, поради която то не ни поздрави. Бихте ли бил съгласен да ни я съобщите?”

[12:8] *Съдията*: “О, защо не? Съвсем охотно! Но не зная дали това би ви доставило особено удоволствие!”

[12:9] *Те всички казаха*: “Просто ни кажи! Защото днес сме в добро настроение и ще понесем много неща, които при друг случай едва ли бихме позволили!”

[12:10] *Съдията каза*: “Добре тогава, слушайте! Това момче е самото онова прекрасно момче от Назарет, което вчера изглеждаше, че то само представлява! Е, харесa ли ви това? Който повреди дори един косъм от косата му, трябва да очаква най-силния ми гняв!”

[12:11] Когато от комисията чуха това, изпаднаха в шок и започнаха да треперят!

[12:12] Едва след някое време *главният свещеник каза*: “Защо не ни каза това вчера? Ако знаехме, със сигурност щяхме да говорим доста различно с теб и щяхме да даваме съвсем различни отговори, което щеше да те удовлетвори повече, отколкото онези, които дадохме вчера!”

[12:13] *Аз казах*: “О, зная това добре; но тъй като не Ме е грижа за лицемерието, а за Истината, Аз направих това, което направих! И ако днес Аз бях все още този, който бях вчера, Аз пак нямаше да чуя от вас и една истинна дума, тъй като през

нощта, поради страх от римския съдия, много хитро се съветвахте помежду си, как бихте приели абсолютно всичко, отнасящо се до съществуването на Месията на земята, за да Ме успокоите, а чрез Мен, вероятно и съдията, заради въпроса със Захария.

[12:14] Обаче, тъй като Аз не съм защитник на прекрасното Момче, а Самото чудно Момче, един такъв внезапен и непредвиден обрат на делата ви обърка и осуети лошия ви план; и сега стоите там изпълнени със страх и гняв, а остроумието ви се изчерпа. Кажете, харесвате ли нещата сега!"

[12:15] Всички те останаха без думи от изумление, а *главният свещеник каза* по начин, който изглеждаше приятелски: "Добре, мое скъпо прекрасно момче, тъй като изглежда, че знаеш всичко предварително, аз все още бих искал сега да чуя от теб кой от нас действително измисли този съвет!"

[12:16] *Аз казах*: "Съвсем същият, на когото Аз Самият го прошепнах! Той е най-младият сред вас и също е родом от Галилея: името му е Варнава!"

[12:17] Този отговор беше отново като блясък на светкавица за фарисеите и те се изплашиха много; защото съвестта на мнозина беше много нечиста и те се страхуваха от разкриване на тайните им пороци пред строгия римлянин.

[12:18] Главният свещеник прошепна на ухото на фарисея: "Нека върнем парите на Симон и разговорът с момчето, поддръжник на Йехова, който ще ни отведе в най-непоносимите и неудобни ситуации, ще завърши! Или ние няма да го разпитваме повече! Ако то ни пита, ще му отговорим така, че и сатана не би могъл да разбере отговора! Не, по никой начин момчето не може да е по-умно от нас! Само вижте с кого си имаме работа! Вчера то беше едно, днес е друго!"

[12:19] След това *един фарисей, искащ да е много умен*, отведе настрани главния свещеник и *каза*: "Знаеш ли какво?! Ние вече не дължим нито реч, нито отговор на това момче-чудо!

Онова, за което бяха платени парите, не е това днес; защото за днешното никой не е платил, така че ние не му дължим реч и отговор! Какво мислиш?”

[12:20] *Главният свещеник рече*: “Приятелю, само Господ би могъл да те вдъхнови за тази мисъл! Когато необходимостта е голяма, тогава и помощта отгоре е най-близко! Конференцията и разрешението за изказване се обявяват за отменени, защото днешното момче е различно от вчерашното, за което всъщност е платено!”

[12:21] Тогава глашатаят на храма бързо пристъпи напред и каза с цялото достойнство и патос на храма: “С всички пълномощия от страна на висшите свещенослужители от храма на Йехова, заявявам, че тъй като днешното момче вече не е онова момче от вчера, за което беше платена голяма такса, по-нататъшната дискусия се отменя напълно. Така че, нито на прекрасното момче чудо, за което не е платено, нито на някой друг ще се дават отговори!

[12:22] *Но съдията стана* с много сериозен вид и каза: “Дискусията продължава и вие ще говорите! Момчето от днес е същото момче от вчера, за което беше платена голямата такса, само моралната характеристика на личността, неочаквано за вас, стана друга. Обаче, съгласно нашите собствени закони, това добре замислено обстоятелство не променя нищо от правото на момчето и следователно, моето валидно решение е: Дискусията продължава без промяна днес и утре, каквото и да се случи! Питате или отговаряте, без значение! Dixi! (Казах!)”

# Глава 13

## Продължението на дискусията. Въпросът на момчето към храмовите служители: “Какво бихте сторили, ако въпреки всичко Аз съм Месията?” Предпазливият отговор на талмудиста Йорам относно Месията

[13:1] При това енергично противопоставяне на римския съдия, всички те с явна неохота се върнаха по местата си и за известно време замълчаха. Тъй като не Ми се зададе никакъв въпрос,

[13:2] *Аз пристъпих към тях и казах*: “Слушайте, тъй като вече не благоволявате да Ми задавате въпроси, ще се възползвам от свободата и ще ви задам един малък въпрос: Кажете Ми, но съвсем откровено, какво бихте направили, ако Аз съм обещаният Месия, главната тема на дискусията вчера?”

[13:3] *Един стар и намръщен зилот от главния храм каза*: “Момче, момче! Внимавай за храма на Йехова, какво казваш и говориш в това свято място! Пази се от голямо злодеяние!”

[13:4] *Аз му отговорих*: “По-скоро би трябвало вие всички да внимавате да не превърнете Дома на Господа в бърлога на убийци! Но в никакъв случай Аз не осквернявам храма като питам какво бихте сторили, ако предположим че Аз наистина съм обещаният Месия, тъй като всеки може да ви зададе такъв въпрос без да върши грях или да се срамува! А по същия начин вие може да Ми дадете условен отговор, тъй като Аз само ви зададох един хипотетичен въпрос!”

[13:5] *Тук старият талмудист и велик кабалист на име Йорам се изправи и каза*: “С Господа всичко е възможно. Но ние, хората, трябва да сме много внимателни и да приемем за истина такова обещание, което е по-важно от всичко друго, само тогава,

когато всички обстоятелства, които трябва да съпътстват изпълнението на обещанието, се случват по споменатия начин и се извършват съвсем ясно и очевидно пред удивения поглед на всички.

[13:6] Добре, мой чудесни момко, що се отнася до твоето раждане има няколко стиха от Исаия, които са наполовина в съгласие с теб. Но колко други пророчества е изрекъл този пророк по отношение на обещания Месия, които ти подхождат толкова, колкото и на мен, въпреки че и аз съм потомък на Давид и също съм далечен сродник на твоя баща Йосиф и основно аз допринесох възпитаницата на храма Мария да стане негова съпруга.

[13:7] А сега, повече от единадесет години не съм виждал тази достойна двойка, а самия теб, първородния от втория брак на Йосиф, въобще не съм виждал. Следователно, зная за теб само толкова, колкото научих вчера от думите, излезли от твоята собствена уста и от нашия левит Варнава, който също е от Назарет.

[13:8] Е, твоите специални способности далеч надминават, според надеждни доклади, всичко, което някога е извършвано като явно чудо чрез невиждана досега съвършена мощ на волята и вярата, които със сигурност биха били такива, че всеки един би се чувствал длъжен да им обърне специално внимание, както и на този, който ги притежава. Но разбираемо е, че още дълго време няма да може да се говори за това, каква е тяхната истинска важност, въпреки че казах, като здравомислещ човек и свещеник, че човек не може да ги остави незабелязани.

[13:9] Във всеки случай, Месията ще бъде също човек като нас; само Неговите качества и способности ще имат Божествена природа. Е, колкото до твоите качества, разбира се, още в детството ти, те са такива, че ни карат да очакваме нещо огромно, когато по-късно станеш пълнолетен; но ето, аз вече съм много

стар човек и имам голям опит и често съм забелязвал в най-нежните младежи редки способности и качества, което ми казва: „В това или онова дете, очевидно Йехова ни е въздигнал отново велик пророк!“ Обаче, когато такива деца пораснат един ден, всички техни бляскави качества изчезват напълно, сякаш никога не са съществували, а човекът е станал съвсем обикновен, като мен самия, който зная само онова, което съм научил и преживял с големи болки и с много усилия в продължение на дълги години!

[13:10] За мен, както и за безброй други мъже се изпълнява стихът от Писанието: „С пот на челото ще ядеш хляба си!“ И може би същото ще стане и с теб, мой мили братовчеде, а може би не; такова нещо ние хората не можем да определим предварително. Човек мисли за много неща наистина, но Бог ги направлява! А сега, мой скъпи най-мили млади братовчеде, ти можеш отново да отправиш своите забележки, а аз с голяма радост ще ти отговоря!”

[13:11] *Аз казах*: “Ти също си Ми най-скъпият сред всички твои колеги. А и тази нощ ти каза за Мен една добра и чиста дума на Първосвещеника, с която неговите очи се отвориха малко за личността на сатана, така че той поне, и наистина за първи път в живота си, получи представа за най-важното учение за съответствията и чрез него започна да разбира, че такива дела, като Моите, не могат да бъдат породени от зла сила и власт!

[13:12] От това можеш да видиш, че не само онова, което обсъждахте така тихо и тайно с главния свещеник не е скрито от Мен, но така също можеш да си представиш, че Аз зная съвсем добре, какво мисли този същият главен свещеник, който сега е твърде много обезпокоен. Той изпитва голям страх да не бъде издаден от Мен за различни неприятни за него неща. Но той напразно се страхува.

[13:13] Да, ако Аз вършех делата Си с помощта на Велзевул, главният свещеник би бил вече предаден, а също и

осъден много отдавна. Но тъй като Аз върша делата Си само чрез силата и могъществото на Бога в Мен, Който във вечността желае само добро и никога нищо лошо, не е нужно главният свещеник да изпитва страх. Доколкото това Ме засяга и косъм няма да падне от главата му!

[13:14] Но сега използвахме времето да говорим за много безполезни неща, а ни остана съвсем малко за основния въпрос и неговото по-нататъшно проследяване!”

[13:15] Тук *Йорам попита*: “Тогава, в какво всъщност ще се състои той? Само говори по-открито и ние ще сме справедливи в нашата преценка, след като разкрихме, че и в теб има много справедливост!”

## Глава 14

## Свидетелството на Момчето Иисус за Самия Него, като за истинския “Маг‘ер-шел‘ал-хаш-баз”. Мнението на Йорам: Да изчакаме и да оставим времето да отсъди. Намекът на Иисус за всемогъществото на Бога в Него Самия. Неангажиращият отговор на Йорам

[14:1] *Аз казах*: “Тук Аз стоя пред вас като истинския “Маг‘ер-шел‘ал-хаш-баз”[1]. Вчера говорихме за идването на Месия. Самият Аз бях представен пред вас като такъв и според тези текстове от Пророк Исаия, които най-точно се отнасят за Мен. Но въпросът беше отхвърлен от вас.

[14:2] Вчера Аз говорих за Самия Себе Си само, че в трето лице. Но днес Самият Аз стоя пред вас без ни най-малък страх нито от вас, нито от някой друг на света, тъй като само Аз много добре съзнавам вечно непобедимата сила и мощ в Мен Самия, които обаче никога не могат да принадлежат на някой друг, а само на Мен и на Самото Мое Аз. Сега Аз подемам отново същата тема и питам, по-специално тебе, Йораме, какво мислиш за това! Но ти също можеш да говориш без боязън или страх, съвсем свободно! Наистина и косъм няма да падне от главата ти!”

[14:3] *Йорам*: “Да, мой най-скъпи и най-прекрасни братовчеде, (ти няма да се обидиш, ако те наричам така сега, защото аз наистина съм доста близък сродник на твоя баща) да се каже: „Ти си Обещаният!“ е и все още остава, много деликатна тема. И такова нещо би било сега, при тези обстоятелства, също много рисковано, тъй като все пак, ние вече сме имали всякакви примери за деца, които също в най-нежната си младост показваха

[1] Име на сина на пророчица в Исаия – „грабеж бърза, плячка тича“ *(Isaiah 8:1-4)*

толкова много необичайни таланти и способности, че често предизвикваха най-голямо изумление пред една доста голяма тълпа; и все пак в по-късните си години ставаха такива обикновени хора, че от талантите и способностите им от младини вече не можеше да се открие и най-малка следа!

[14:4] Е, такъв случай, дори да не е вероятен, трябва да се приеме от нас като възможен при теб и следователно, едно пълно приемане, че в теб е скрит обещаният Месия, би било малко преждевременно и по този въпрос, бидейки изненадващо за своята младост мъдро момче, ще се съгласиш с мен! Но по мое мнение, ще е също толкова безсмислено да се отрича безспорно, че ти си Обещаният, като се имат превид твоето раждане, произход и способностите ти, които са несравними досега, ти можеш да си такъв, както и да не си! Затова, по мое мнение, би било по-добре както за тебе, така и за нас, да изчакаме и да видим какво ще ни донесе времето! А сега, кажи ми дали съм прав или не!”

[14:5] *Аз казах*: “Казано според земния разум, ти очевидно си съвсем прав! Но в човешкото сърце има един по-дълбок и по-ярък критерий за разграничаване! Той може съвсем добре да ти каже дали съм Момче, което в по-късните си години ще изгуби способностите си. Ако Аз имам власт да създавам и да унищожавам според собствената Си воля, как тогава бих пожелал да унищожа Сам Себе Си?!

[14:6] Казвам ти, съществуването на всички неща зависи само от Моя вътрешен Дух, следователно Аз мога да пожелая, каквото поискам. И каквото Аз пожелая, трябва да се изпълни; това същото ти беше казано за Мен чрез устата на други свидетели, а не само чрез Моите. Но, ако е така, как може да си представим, че Аз бих могъл някога да изгубя качествата и способностите си, които представих пред теб?! Ако Аз не мога да направя това, какъв съм тогава?”

[14:7] *Йорам каза*: "Да, добре! Това е засега само предположение, но все още няма доказателство! Същото, което ти казваш за себе си, бих могъл да кажа и аз: обаче, това е малко твърде смело, и нещо, което аз поне, никога не бих казал и на което или ще ми се смеят, или ще ме задържат като луд! Сега ти си буйно момче на възраст, когато не носиш отговорност и изглежда имаш голям поетичен талант още по рождение и човек само се усмихва на подобни изблици на вродено остроумие!

[14:8] Е, в друго отношение, ти си най-прекрасно момче! Но как човек въобще някога може да каже за себе си „Всичко което съществува е създадено чрез Моя вътрешен Дух!"?! Със сигурност само вечният и безкраен Дух на Бога е онзи, който в Своето Съществуване, може да направи това! Ти малко попрекали с идеята си за Месия! Нека просто останем стъпили на тази земя и да я обработваме с усърдие, което може да ни даде достатъчно храна, това за нас ще е по-добре, отколкото ако искаме да се превърнем в нещо, което е невъзможно и никога не може да бъде!

[14:9] Когато Месията един ден дойде при нас, Той ще го направи като един съвършен човек, но никога като Бог! Но това е обичайно за вас наполовина гърци, наполовина иудеи и следователно наполовина езичници, веднага да поставяте сред боговете човек, който има специален талант. Или да мислите и смятате себе си за такива. Но това не би трябвало да бъде и това е далеч от Божията заповед, която казва: „Аз съм Господ твоя Бог. Да нямаш други богове освен Мен!" Но в Галилея тази заповед изглежда не се приема съвсем сериозно, иначе ти никога нямаше и да сънуваш да мислиш себе си за Бог!

[14:10] А сега, въздържай се от това в бъдеще и с всички твои изключителни таланти и способности остани верен на древния и единствен Бог; и остави езичниците да са си езичници и ще ти бъде добре на земята! Какво е огромната сила на един

гигант срещу обединената мощ на хиляди мъже и ако е така, какво да кажем за силата на едно момче?! Ако обаче Давид казва: „О, Господи, всички човеци са така нищожни в сравнение с Теб!“, как може едно момче да си помисли и да каже, че то е Бог в духа си, чрез Когото всички неща са създадени?! Разбираш ли сега, че ти наистина прекали там?!”

[14:11] Тук *главният свещеник каза*: “Е, още веднъж получихме много разумни наставления, съчетани с рядка умереност! Но е правилно и вярно това, понеже е писано за галилеяни, че от тях няма да излезе пророк, понеже тези полуезичници обичат да се правят на богове! И това момче изглежда притежава най-добрата природна дарба за това! Да, мое скъпо момче Месия, не е толкова лесно да хвърлиш прах в очите ни, като ни представяш Алфа за Омега! Това може да върши работа в Назарет, но не минава при нас в Йерусалим!”

# Глава 15

## Всякакви възражения, повдигнати от Йорам и от главния свещеник срещу месианството на Момчето Иисус и тяхното опровержение

[15:1] *Аз казах*: "Вие говорихте доста добре според вашето положение и разбиране, тъй като вашите мисли и идеи не достигат по-далече от дъха ви. Но ако можехте да мислите по-общо и по-задълбочено, бихте погледнали на Мен с други очи и също така бихте съдили за Мен доста по-различно. Но тъй като вие вече смятате онова, което ви казах за Моя вътрешен Дух, като нещо много непристойно, бихте ли тогава Ми обяснили какъв дух говореше чрез пророците?"

[15:2] *Йорам каза*: "Това беше Божият Дух, същият, чрез който всички неща са създадени!"

[15:3] *Аз казах*: "Добре, ако Духът, който говореше чрез пророците е Божият Дух, защо тогава Моят вътрешен Дух да не е Божият Дух, понеже Аз съм способен да върша чрез Него далеч по-велики дела, отколкото всички пророци някога, още от времето на Енох, са извършили?! Защото те бяха ограничени да работят само в определена сфера: а Аз нямам ограничение и върша онова, което желая, а това, което Аз желая, трябва да бъде! Но ако е така, как може Моят вътрешен Дух да е друг, различен от този, който говори чрез пророците?"

[15:4] *Йорам каза*: "Да, наистина, добре и дори доста добре, това можеше да е така, само ако не беше от Галилея! Но в Писанието е казано, че от Галилея не се издига пророк и затова трябва да се съгласиш, че ние не можем и не трябва да сравняваме твоя вътрешен дух с този на пророците!"

[15:5] *Аз казах*: "Роден ли съм Аз в Галилея? Не е ли градът Витлеем, старият град на Давид, Моят роден град?! Погледнете в

регистрите си дали не е така! Или може би Исаия не е истински пророк, защото той също е дошъл в Галилея и е проповядвал там близо до стария град Кесарея Филипи?! Вижте колко сте слепи и колко неоснователна е преценката ви!

[15:6] В Писанието е казано добре, че никой, роден в Галилея не може да бъде пробуден, за да стане пророк: но тъй като нито приемният Ми баща Йосиф, нито Мария, майката на Моето тяло, са от Галилея, дори Аз Самият по рождение не съм, а бяхме като непознати в Назарет девет години. Защо тогава Аз да не съм способен да притежавам, също както и всеки друг пророк, Божия Дух в Себе Си?”

[15:7] *Главният свещеник каза*: “Но не е ли писано също: „Виж, Аз изпращам Моя ангел пред Тебе, за да може да подготви пътя за Господа и да направи прав пътя за стъпките Му?“ и че Илия ще дойде преди Него и ще подготви напълно народа за великото идване на Месията?! Това така ли е сега в случая с Теб? Къде е Ангелът от Бога и къде е Илия?”

[15:8] *Аз казах*: “За хора като вас, които не могат да видят гората от дърветата, нито ангелът от Господа, нито Неговият пророк Илия бяха там! Обаче за виждащите, всичко това се случи преди дванадесет години! Но вие нито видяхте, нито разпознахте ангела, който говори със Захария, нито неговия син, роден по чудотворен начин; защото вие не забелязвате онова, което не става с вас с огън, светкавица или гръм!

[15:9] Когато на Илия в неговата пещера в скалата, му беше казано как Йехова ще мине пред нея, първо мина огън пред входа: но Йехова не беше в него. След това премина могъща буря: но Йехова не беше в нея. Тогава, накрая, едва забележим шепот премина пред пещерата. И Йехова беше в него!

[15:10] И ето с това великият пророк оповестява сегашното идване на Месията!

[15:11] Вие очаквате огън и буря, които често вече са идвали пред вас; но Йехова не беше в тях. Сега пред вас преминава тихият шепот, в който Йехова наистина е, но глухите ви уши и слепите ви очи не го забелязват, нито дори ще го забележат някога, освен в края на живота ви, когато обаче, ще е твърде късно и това няма да ви донесе голяма полза!

[15:12] Дайте Ми сега отговор според мъдростта на вашия Храм!”

# Глава 16

## Въпросът на присмехулния Варнава. Порицанието на Господа и контравъпросът. Объркването на Варнава и неговото извинение. Чудото с ушите на магарето и живото магаре

[16:1] Варнава поиска от висшите фарисеи разрешение да говори с Мен, защото имаше добра идея. Беше му позволено и тогава той започна да говори следното:

[16:2] "Слушай, ти, мой скъпи малък божествен Месия от Назарет в Галилея, което обаче не означава много! Ти ни даде сега някои доказателства, благодарение на които дори с нашите запушени уши и нашите завързани очи започваме да разбираме, че ти си Обещаният Месия; но с това прозрение сме като кон, впрегнат зад каруцата! Какво ще правим сега? Или какво трябва да правим сега?

[16:3] Днешният ден вече преваля и въпреки, че си Месия, остава само утре от придобитото право да говориш! Следователно, мисля, че е време, след като те разпознахме, да уговориш какво да става с нас и с храма отсега нататък! Ще остане ли всичко както си е или всичко ще се подреди по нов начин? Сега ти си обещаният Месия, прошепнат ни от вятъра, което ние не можем вече да отречем; а сега какво? Сега говори и действай, ти млади богочовешки Месия, но разбира се, пратен отгоре!"

[16:4] *Аз казах*: "Заради твоята истински лоша шега не беше нужно наистина да си отваряш устата толкова широко и да показваш, че искаш нещо, но ти липсват материалните и духовни средства за това! Ти, който напомняш ослицата на Валаам! Но понеже зададе въпроса, какво от сега нататък ще се случи с вас, а след това и с храма, Аз трябва да ти дам правилен отговор!

[16:5] Виж, писано е така: „Но когато дойде Месията, Той няма да отмени Закона, нито йота от него, но Самият Той ще го изпълни най-точно!“. Той няма да отмени храма и служителите му, но със сигурност ще накаже незаконните деяния, а върху такива високомерни левити (като теб), които се смятат за много мъдри, Той ще постави белег, като признание от благодарност за тяхното лошо и ненавременно остроумие!

[16:6] Наричаш ли глупост предизвиканото от Мен обсъждане на текстовете от Писанието, макар, че текстовете неопровержимо се отнасят за Мен?! Или ще Ми докажеш, че Аз ни най-малко не съм Същият, за когото всички пророци са пророкували! Ако обаче, ти наистина си неспособен да го направиш, как така се решаваш да Ме подиграваш?! Е, почакай, Аз също ще ти задам сега въпрос, на който ще Ми отговориш! Ако не Ми отговориш задоволително, тогава ще станеш за Мен, един истински езичник като Мидас.[2]

[16:7] Кажш Ми, ти, човече с най-плитко остроумие, какво означава името „Йерусалим“? Какво се крие в него? След като си левит и амбициозен фарисей, трябва да знаеш това от Книгите на Мойсей, както и от Книгата на Енох, която Ной спаси при Потопа със заглавието „Войните на Йехова“! А Аз сега имам пълното право да поискам обяснението от теб, защото правилното разбиране на това име означава много! Говори сега!”

[16:8] Тук младият левит започна да трие силно ушите си, защото той нямаше ни най-малка представа от значението на древния език на иудеите! Той след това Ме помоли за време и търпение и Аз му ги дадох. Сега той изтича до един стар книжник, за да види дали той би могъл да му каже. Но той не знаеше и го

---

[2] Мидас бил фригийски цар. Каквото и да докоснел се превръщало в злато: магарешките уши получил като дар, защото предпочел червения Марсиас пред Аполон. (*бележката е дадена само в английския превод и липсва в немския оригинал*)

изпрати при кабалиста Йорам. Този повдигна рамене в колебание, а след малко тихо му каза:

[16:9] (*Йорам каза*): “Да, със сигурност в много старите книги има етимологично обяснение за него, а Кабала също дава обяснение, но това е такава мистика, че Песента на Песните Соломонови е детска игра в сравнение с нея! Аз самият не разбрах нито едното, нито другото и следователно, сега не мога да ти помогна да излезеш от това неудобно положение!

[16:10] Освен това, трябва да ти направя забележка, че трябваше да говориш с Момчето много по-сдържано, от една страна поради изявената острота на Неговия ум, а от друга, заради репутацията на Неговия римски защитник; още повече, че ти беше този, който ни даде по-достоверна информация за чудната Му същност!

[16:11] Не забеляза ли преди това, че То знаеше дума по дума, всичко което си говорихме за Него в пълна тайна онази нощ?! Тогава не казах нищо, но за себе си открих в него страховит знак за присъствие на Дух в това Момче, за което очевидно не съществува затруднение да изпитва сърцата и умовете на хората.

[16:12] Затова те съветвам да помолиш за прошка необикновеното Момче, поради очевидната обида, която Му нанесе; иначе не отговарям, ако То ти изиграе някоя отявлено палава шега! Върви и послушай съвета ми!”

[16:13] *Варнава каза*: “Да, то разбира се има правото да говори и то също не разбира от шега, следователно човек трябва очевидно да му поиска прошка! Но това, че никой не може да направи анализ на името на града е наистина странно за нас, служителите на храма!”

[16:14] След това *Варнава се приближи към Мен и каза* със съвсем приятелски израз на лицето: “Скъпи и пре-скъпи младежо! Усетих, че извърших голяма грешка срещу теб с моята наистина лоша и много неуместна шега и аз искрено те моля за

прошка от цялото си сърце. И в същото време, бих искал да добавя към това горещата молба да ни обясниш името „Йерусалим“, защото никой от нас не знае това! То вероятно се превежда с израза „Свещен Град“ или „Градът на Господ“, но как това би могло да се съдържа в думата „Йерусалим“ едва ли някой от нас знае!

[16:15] Говори се, че тук е имало място, наречено „Салем“, където е живял великият и могъщ Цар, на когото е трябвало да плащат десятък всички князе по земята по онова време. Защото Цар Мелхиседек бил за всички хора на земята единственият и най-истинският Първосвещеник на Йехова. Но иначе, за Неговите учения и дела, както и за Неговата личност се знае малко или нищо! Ако ти знаеш по този въпрос повече от всички нас, а без съмнение е така, любезно го разкажи на всички ни!”

[16:16] *Аз казах*: “Късмет е, че дойде при Мен така, иначе, щеше да си украсен по начин, който нямаше да ти хареса! Обаче, знаците, с които щеше да бъде украсена главата ти, сега лежат пред стъпалата ти: вдигни ги и научи от тях, първо, че Аз наказвам безсмислените подигравки на всеки, и второ, че човек не би трябвало да използва празни и жалки шеги на място, където възниква въпрос от най-голямата важност за живота, за всички хора и за цялата вечност! Погледни сега шегата, която Аз щях да ти направя за твоето лошо остроумие и едва тогава ще дам отговор на втората ти молба!”

[16:17] Тук Варнава се наведе и вдигна от пода пред стъпалата си две съвсем истински и съвършено оформени магарешки уши, а беше още по-ужасéн, тъй като нямаше видима следа да са били отрязани за целта от някое истинско магаре.

[16:18] В този момент, някои от присъстващите, по-специално нашия Симон и римският съдия, избухнаха в смях, а всички официални храмови лица се почувстваха доста странно и започнаха да се питат един друг как това е възможно по естествен

начин. Те предполагаха едно и друго, но не можаха да постигнат приемлив резултат.

[16:19] *Тогава Варнава каза*: “Каква полза от всичките предположения, това е истинско чудо и нищо повече! Защото, ако момчето е планирало това предварително, то трябва да е знаело предварително, че ще си направя лоша шега с него! И това би било още по-голямо чудо!

[16:20] Момчето, обаче вече ни даде съвсем забележително доказателство за това свое качество, когато ми изрецитира дума по дума нашата тайна беседа и искаше да каже открито и на глас на Първосвещеника всички негови тайни мисли! За този, който може да извърши едното, по същия начин би трябвало да е възможно и другото, макар и да изглежда неразбираемо за нас!

[16:21] В това момче определено има нещо изключително! Моето мнение би било, че с времето от него може да се развие един напълно съвършен Месия!”

[16:22] *Главният свещеник каза*: “Говориш като слепец за великолепието на цветовете! Колко често персийски магьосници са ни изненадвали с техните магични действия: и отгатването на мисли не е нещо ново за нас! Кой не знае за гръцките оракули?! Те можеха да отгатнат мислите толкова бързо, че на края почти никой не смееше да се доближи до тях!

[16:23] Да, скъпи ми приятелю, по такъв важен въпрос, човек трябва да гледа с по-други очи и явленията да се подложат на по-задълбочена преценка! Само когато човек е изпитал всичко с най-голяма точност, може да започне да си съставя някакво по-добро мнение, но дори тогава трябва да е много предпазлив! Обаче, не може да става дума за пълна вяра, докато всички обстоятелства и знаци не се потвърдят по такъв начин, че да не остава нищо друго, което може да се желае.

[16:24] Това, мой скъпи Варнава е наставление за тебе; защото това е една твоя стара грешка, че въпреки много ценните си знания, си много лековерен!”

[16:25] *Варнава каза*: “Не, никога не съм бил! Защото, ако бях лековерен, никога нямаше да постигна такова задълбочено познание, което не може никога да се постигне с лековерност. Знам как да изследвам едно нещо и едно явление и мога да различа доста вярно „алфа“ от „омега“; но тук цялото ми разбиране е твърде недостатъчно, а всички мои разнородни и богати преживявания потънаха дълбоко!

[16:26] Познавам магичните сили на персите, а и на редица други: но няма нито един от тях, който би могъл да призове от чистия етер появата на чифт съвършено сътворени магарешки уши; добре премерените обмислени изказвания на оракулите от Додона, както и онези от Делфи са ми много добре известни. Но сред тях никога не съм намирал нищо подобно на това, което момчето направи с мен, както и с Йорам: да повтори, дума по дума, онова, което съвсем тайно обсъждахме по между си!

[16:27] Затова запазвам мнението си, което вече изразих и ще кажа още веднъж съвсем честно: в това момче има повече, отколкото всички ние някога бихме могли да разберем! Не искам да твърдя, че то е неизбежо Месията, на когото се надяваме, заради необикновените му качества, но очевидно то има много повече право да претендира за това, отколкото който е да е от нас, събраните тук!

[16:28] А сега, мой скъпи, прекрасни млади човече от провинцията, бих искал все пак да обясниш, както ни обеща „Йерусалим“ и „Мелхиседек“ преди да се е свечерило!”

[16:29] *Аз казах*: “Това ще стане, тъй като ти говори така добре в Моя полза. Но първо хвани с ръце връхчетата на двете магарешки уши, повдигни ги малко с пръсти и ще видиш дали

персийските магьосници могат да направят това, което ще последва!”

[16:30] Варнава направи така, а *Аз казах*: “Към тези уши, нека се добави също и едно живо и напълно здраво магарешко тяло!”

[16:31] Мигновено сред събраните застана едно съвсем съвършено и добре оформено магаре!

[16:32] Тогава всички се ужасиха от Моята чудотворна сила и изглеждаха така, сякаш биха побягнали.

[16:33] Но *римският съдия и Симон* не позволиха това и *казаха*: “Трябва да се придържаме към времето, а момчето чудо все още има да ни обясни двете думи!”

[16:34] Храмовите служители седнаха отново, след това погледаха занемели новосътвореното магаре и никой не можа да промълви и дума или да изрази мнение за това как вероятно може да се направи това.

## Глава 17

## Чудотворното изчезване на магарето. Чудото на камъка. Удивлението на римския съдия при чудотворната сила на Момчето Иисус и Неговите Слова, осветляващи идването на Царството Божие

[17:1] Но *Аз казах*: "За да ви покажа мощта, която владея и за да отнема от вас страха от това неестествено животно, Аз заповядвам то да си иде така, както беше породено."

[17:2] В същия момент животното избледня и изчезна напълно, така че не остана и косъмче от него. При това тяхното изумление беше дори още по-голямо и те не знаеха какво да кажат за това.

[17:3] *Само римският съдия, който беше изпълнен със смелост, каза*: "Не, слушай, Мое най-скъпо Момче, или Зевс, или някое от главните божества трябва да живее в теб! Ако пожелаеш, можеш ли да унищожиш съществуването на едно естествено животно или дори на човек?"

[17:4] *Аз казах*: "О да, не само това, но също и цялата Земя! Но Моята цел, която никой все още не е разпознал, е да поддържам всичко и да не разрушавам нищо. Но за да видите сами, че не съм някой суетен самохвалко, а мога да извършвам нещата, които казвам, донесете Ми камък, толкова голям и толкова тежък, колкото искате и го поставете на масата!"

[17:5] Веднага беше донесен и вдигнат на масата с огромно усилие един много твърд камък, тежащ над 50 килограма. Когато камъкът лежеше там,

[17:6] *Аз произнесох над него*: "Разтвори се и се върни отново в етера, твоя изначален елемент!"

[17:7] И камъкът изчезна така напълно, че не остана и прашинка в светлината на слънцето.

[17:8] *Тогава римлянинът каза*: "Мои уважаеми приятели, това може да е възможно само за един Бог, но никога за човек, дори

с най-големи таланти! Сега вече се убедих, че би било по-добре да живея с теб, мое най-мило Момче, в най-добро приятелство, отколкото във вражда!

[17:9] Каква полза за нас римляните би имало от нашите многобройни легиони срещу теб?! Защото е нужно само да го пожелаеш и те ще споделят съдбата на камъка, който беше тук, а в момента, в който го пожелаеш, те не биха били вече там, а биха се разтворили във въздуха и етера! И следователно, аз заявявам, че Ти неизбежно си един истински Месия за своя народ и че никоя сила, която някога влезе в сблъсък с Теб, няма да спечели победа!”

[17:10] *Аз казах*: “Не се тревожи за това, като римлянин! Защото Аз не дойдох в този свят, за да стана княз на света и да основа световна империя на иудеите, а само, за да донеса Божието Царство до всички хора с добра воля, и може би да погубя царството на сатана, което е смърт за земята! Следователно всяка земна Империя може да съществува, и то най-добре, ако тя приеме и Божието Царство, което ще създам на земята!

[17:11] Затова нека те напусне всеки страх от Моята Божествена власт, защото Аз ще съм ти подвластен до преображението на Моето Тяло, когато ще се върна там, откъдето съм дошъл. А сега, в края на днешния ден искаме да хвърлим малко светлина върху двете думи.”

[17:12] *Варнава каза доста радостно*: “Е, хвала на Господа! Само думите и никакви чудотворни дела повече! Те карат човек да се чувства доста обезпокоен!”

[17:13] *Аз го попитах*: “Защо обезпокоен? Ти вече често си гледал чудеса от перси, индийци и египтяни, и не си бил обезпокоен от тях, а защо точно сега?”

[17:14] *Варнава каза*: “Защото онези са изцяло техни, направени по начин, който мога да разбера, а твоите не се основават на друго, освен на мощта на твоята Воля! А разликата е огромна!”

[17:15] *Аз казах*: “Добре тогава, Аз трябва да ти направя още една забележка, преди да премина към обяснението на двете думи.”

## Глава 18

## Историята на Момчето Иисус за двадесет и седемте магьосници в Дамаск. Смущението и изненадата на Варнава. Тайната на Всезнанието на Момчето Иисус

[18:1] *Момчето Иисус*: "Сега стават точно две години, откакто ти се шляеше из улиците на Дамаск. По същото време от Индия пристигнаха 27 магьосници. Те широко разгласиха, че в третия ден след новолунието ще извършат най-великите чудеса в голямата дъбрава извън града.

[18:2] Сред многобройните съобщения имаше и такива: „Петима от главните магьосници с малките си пръсти и без някакво физическо усилие ще изтеглят колона, по-тежка от 500 килограма и забита в земята повече от 2 метра (повече от половината от дължината й) и след това ще я оставят няколко мига свободно да се носи наоколо из въздуха. Същото след това ще направят с една скала, тежаща повече от 5 тона (товар, който не могат да помръднат и на косъм триста от най-силните мъже с голи ръце). И накрая една мъртва камила ще бъде съживена за кратко, а като завършек, дори една статуя ще бъде оживена за няколко мига."

[18:3] При това оповестяване почти цял Дамаск в уречения час се събра в голямата дъбрава, за да погледа обявените чудеса. Ти беше един от първите, близо до магьосниците и видя всичко много добре и беше извънмерно учуден.

[18:4] Многото предшестващи номера ти бяха вече познати, но когато последните се извършваха с най-изненадваща прецизност, ти отвори широко уста и очи, сключи ръце над главата си и извика високо: „Това е нечувано! Не е било никога преди! Никой човек не може да направи това, те могат да са само богове, на които човек трябва да отдаде почит!"

[18:5] Ти възкликна, разбира се, повече поради уважаваните езичници, голям брой от които присъстваха на проявата; обаче, тайничко в себе си, мислеше за Велзевул и затова умът ти беше доста обезпокоен!

[18:6] Но сега ти също каза, че се чувстваш доста обезпокоен от Моите чудеса! Каква разлика тогава намираш между Моите и тези, които видя преди две години в Дамаск?"

[18:7] *Тук на Варнава му стана много неудобно и той каза* след известно време: "Сега кажи ми, ти прекрасно и неразбираемо момче, как можеш да знаеш всичко това? Самият ти не си бил по това време в този град, доколкото зная, нито някой от страната ти! Освен на няколко колеги в храма, не съм казвал никому за извършването на това странно чудо: как можа да узнаеш моето най-дълбоко скрито тайно преживяване?"

[18:8] *Аз казах*: "Бъди спокоен за това. Аз мога да разбера всичко, но никога не създавам пречка за някого и всеки е и остава свободен да действа според закона или срещу него. Последствията никога не зависят от мощта на Моята Воля, а от реда и светостта на закона, даден в природата, както и от нравствената атмосфера между хората.

[18:9] Но как и откъде мога да зная всичко това също е тайна, за която само след около двадесет години светът ще бъде осведомен, както и за други Мои чудеса. Ако вярвахте, че Духът на Месията живее в Мен с цялата си пълнота, можехте скоро да разберете как и откъде Аз притежавам такива безпрецедентни способности. Но, ако не можете да приемете и да повярвате в това, ще трябва да почакате до предварително определеното време! Тогава вероятно ще го осмислите, но все пак, никога не Ме имитирайте!"

# Глава 19

## Разясняването на двете думи „Йерусалим“ и „Мелхиседек“ от Момчето Иисус. Светото Писание е Словото Божие. Намекът на Йорам за неразбираемостта на пасажите в Исаия относно Месията

[19:1] *Варнава каза*: “Но най-скъпо и прекрасно момче! Бихме искали днес да чуем нещо от тебе за двете думи „Йерусалим“ и „Мелхиседек“!”

[19:2] *Аз казах*: “Е, тогава обърнете внимание на самите корени на всяка от думите поотделно в древния език на иудеите: Йе (това е), Рух или Руха (място на пребиваване), Са (за), Лем или Лехем (велик цар). Ме или Мей (мое), Л’хи или Лихи – произнася се лици – (лице или светлина), Седек (седалище).

[19:3] Вие знаете, че при образуване на думите древните са произнасяли гласните между съгласните, но не са ги записвали, поради известно почитание. Затова, човек трябва да разбира как да поставя гласните между съгласните в думите, които са на повече от хиляда години. А истинското значение на едно такова старо наименование се обяснява самó чрез своите корени. Е, сега вероятно сте удовлетворени от това обяснение?”

[19:4] *Варнава каза*: “Да, напълно и отвъд всяка мярка! Но как узнаваш такива тайни?”

[19:5] *Аз казах*: “В този случай едното е като другото, а всичко се основава на Силата на Божия Дух, който Ме прославя отгоре! Но как е възможно такова нещо, ти не можеш и още дълго време няма разбереш!

[19:6] Виж, ти също четеш Писанието, но не намираш нищо Божествено в него. Защото го смяташ за чисто човешко дело, което различни хора заедно са написали, за да контролират

по-лесно събратята си. За египтяните се предполага, че са правели това чрез техните гигантски и мистични постройки, а иудеите – чрез мистичното Писание. обаче, за истинското наставление на човека в тези времена вече нито едното, нито другото е добро, тъй както всички истински мъдри хора много отдавна са разбрали и ясно доказали това.

[19:7] Виж сега, това е твоето лично вътрешно и следователно (за теб) истинско верую! Но ще ти кажа: който и да погледне Писанието с твоите очи, никога няма да намери нищо Божествено в него, а отсега нататък то ще остане едно материално препятствие за света, който понякога също ще има усет за някои необикновени неща и явления, ако се извършват точно пред очите му. Но той никога няма да извлече от това полза за духа си, защото за него всяко чудо, без значение колко велико е то, е само възхитително забавление за сетивата му!

[19:8] Наистина, такива хора много напомнят за прасе, което яде всичко, но поради това, си остава само същото старо непроменено прасе, което харесва всичко еднакво, независимо дали е тор или хляб от най-фина пшеница.

[19:9] Но затова такива хора, които нямат висока духовна вяра, не би трябвало да четат Писанието, дадено на човека от Духа Божи и което трябва да се смята за Божествено слово, защото е писано: „Да не произнасяш напразно Името Господне“!”

[19:10] *Но Аз казвам и добавям към това:* “Всяка една дума от Божия Дух се равнява на името Йехова! Този, който я чете като дело на човек е наказуем, защото напразно използва името Му. А този, който я чете с голяма почит в сърцето си и вярва, че Писанието има Божествен произход, скоро и леко ще намери в него Божественото, което ще пробуди и оживи духа му!

[19:11] Ако ти и всички други, бяхте повярвали вътре в себе си, че Писанието е от Бога, отдавна щяхте да Ме разпознаете, поради това, което Аз наистина съм и поради това как върша

Моите чудеса. Но понеже вярвате, че Писанието е само човешко дело и е напълно безполезно в това време, за вас е невъзможно също да Ме признаете за това, което Аз наистина съм. А тъй като вие не искате да Ме признаете като такъв, Моите дела също трябва в голяма степен да са неразбираеми за вас!”

[19:12] *Йорам каза*: “Мое прескъпо момче, ти изглежда, че малко прекаляваш в предположението си! Защото, ако има сред нас някои, които не вярват в чистата Божественост на Писанието, все още има и някои, които се придържат твърдо към него и вярват, и следователно се надяват също, за идването на обещания Месия и Неговото Царство; те също, когато те опознаят по-отблизо, не биха били против ти да си онзи обещан Месия, за когото е пророкувал великият Пророк Исаия.

[19:13] Разбира се, пророчеството на Исаия има много мистичен смисъл и личността на Месията не може да се съзре лесно отведнъж. Но като цяло, има много неща, които са верни за теб! Разбира се, има също и неща, които не ти подхождат въобще и в крайна сметка, още по-малко за някой истински Месия, независимо дали Той би дошъл направо от Небесата! И така, ти, изключително умно момче, вероятно също ще разбереш, че дори и за най-убедено вярващите в добрия Месия, направо казано, винаги има много мъдри начини и че наистина е много трудно да се ориентираш правилно и ясно в тях!

[19:14] Това ще си остане завинаги повече като една легенда, възникваща от дългия копнеж на хората и може би римляните не грешат много, като казват: Ubinam vanis invectis superlativum tradit gens, nihil quam aquam haurire!’ („Каквото и преувеличено нещо да предават с думи, хората извличат от това само вода“). Така е отчасти и тук с Месията! Може разбира се, да има нещо – но е възможно и да няма – и така човек едва ли би успял да извлече и една чиста капка вода от стария кладенец на Иаков! Какво ще кажеш за това, ти най-мило момче?”

[19:15] *Аз казах*: “Какво тогава гласят местата от пророчеството на Исаия, които напълно не прилягат на Месията и особено на Мен?“

[19:16] *Йорам каза*: “Е, мой най-скъпи млади приятелю, тук аз трябва първо да взема книгата! Не зная наизуст тези места, защото такива неща се четат по-рядко, и поради това човек забравя много неща, особено от пророците! Но почакай малко само – ще го имаме веднага!”

[19:17] *Аз казах*: “Знаеш ли какво?! Тъй като вече е вечер, нека оставим това за утре. И тъй като от ранно утро досега никой не е хапнал нищо, за да подкрепи тялото си, ние ще завършим нашата беседа, ще вечеряме и утре ще продължим работата си!”

[19:18] Всички веднага се съгласиха с Моето предложение и ние напуснахме заседателната зала и отидохме във вече споменатата странноприемница.

# Глава 20

## Втората нощ в странноприемницата. Йорам и Варнава търсят подходящи пасажи от Исаия

[20:1] Аз, съдията и старият Симон отидохме в странноприемницата, в която вече бяхме пренощували и в която всички от Назарет обичайно отсядаха, когато бяха в Йерусалим.

[20:2] По стар обичай всеки град от цяла Иудея имаше в Йерусалим хан със същото име. Това беше така, защото, ако някой от Йерусалим или от който и да е друг град трябваше да уреди нещо с някого или искаше да получи някаква информация от някой друг град, той трябваше само да отиде до странноприемницата с това име и можеше да е сигурен, че винаги ще намери там поне един дошъл от същия град в Йерусалим по някаква работа.

[20:3] С времето този обичай беше възприет и в Европа. В минали времена табелите на странноприемниците имаха подобна цел; в днешно време, разбира се, едва ли е останала някаква следа от това.

[20:4] Добавих това, само за да бъде по-лесно да се разбере как моите приемни родители по-късно, привечер на третия ден (денят, в който те се върнаха) можаха да Ме намерят съвсем лесно, тъй като те първо попитаха за Мен в странноприемницата „Назарет“, където Аз бях пренощувал.

[20:5] Храмовите служители в по-голямата си част бяха отишли да почиват този път след вечерята; само Йорам и Варнава взеха в ръце Книгата на Исаия и търсеха пасажи, които не биха подхождали особено за Мен или някой друг Месия. Но с времето сънят също ги обори и отидоха да почиват.

[20:6] Нощта отминава като миг за уморените; така стана и сега. На храмовите служители им се искаше да поспят още малко, но денят, вече доста просветлял, ги призова да се събудят

и да се заемат със задачата си, което не им хареса въобще онзи ден, нито дори на Йорам и Варнава. Защото те не можаха да намерят в цялата Книга на Исаия подходящ убедителен пасаж, който да Ме принуди да замълча.

[20:7] Докато търсеха, *Йорам каза* на Варнава: "Все едно съм омагьосан! Друг път отведнъж намирам дузина-две пасажи, които да отговарят на целта, а сега търся вече цял час, като уморен гарван гнездото си, и не намирам нищо, съвсем нищо!"

[20:8] *Варнава каза*: "Това изобщо няма значение! Ако момчето непременно иска да стане Месията в съответствие с Неговите изключителни способности (ако ги запази и когато възмъжее) добре, нека стане такъв! Със сигурност, това не е толкова важно! Ако обаче, Неговите способности Го напуснат по-късно, може би самото То ще се откаже от идеята си! Обаче, да вземем книгата, защото може все пак да ни потрябва днес. А сега да отидем в залата, защото повечето вече са се събрали там!"

[20:9] След това двамата станаха и бързо отидоха в заседателната зала.

# Глава 21

## Начало на дискусията на третия ден. Неуспешният опит на Йорам да прекъсне започнатата тема. Възражението на главния свещеник, отхвърлено от Момчето Иисус

[21:1] Когато и двамата заеха местата си, дискусията от третия ден започна.

[21:2] По знак от римлянина, който беше вече силно благоразположен към Мен, *Аз* излязох напред и като пръв се обърнах към Йорам, *казах*: "Събрани сме днес за трети ден в тази заседателна зала! Първото нещо, което би трябвало да Ми покажеш днес, както вече беше предложено вчера, е кои пасажи от пророк Исаия, по твое мнение, не биха Ми подхождали, както и към всеки друг, който би могъл да е идващият Месия!"

[21:3] *Йорам каза*: "Да, мое най-мило момче, би било добре, но фразите на пасажите се изплъзнаха от ума ми и наистина бих се срамувал сега да търся точния текст, и особено пред тебе, който имаш огромна памет, като че ли всичко е отпечатано в главата ти, цялото Писание, дума по дума! Затова, нека оставим тази тема и казвам: „Като следствие от всичко, което видяхме и чухме от теб, ние те приемаме за дошлия вече обещан Месия! Но да разглеждаме многобройните пасажи в Писанието би ни отнело твърде много време и усилия!"

[21:4] *Аз казах*: "Не, приятелю Мой, това няма да стане: вие бихте искали да намерите благовиден начин да се отървете от Мен: защото за вас е безразлично дали ще има Месия или не, стига само да можете да живеете и да трупате купища злато, сребро и всички видове възхитителни скъпоценни камъни за себе си. Но сега въпросът е от най-голяма важност: Аз ли съм (Месията) или трябва да чакате друг?

[21:5] Ако съм Аз, Божието Царство е дошло вече при вас и вие ще узнаете от Писанието, какво трябва да правите, ако имате добрата воля! Ако обаче, не съм, според вашето мение и ако се докаже така от пророка – добре; тогава вие можете да продължите да вършите старите си грехове, докато смъртта стане ваша окончателна съдба! Но тъй като търсенето на подходящи пасажи ви отне много дълго време, дайте Ми книгата и Аз ще ви спестя и времето, и затрудненията!"

[21:6] *След това главният свещеник каза*: "Разбира се, ти ще погледнеш онези, които най-добре ти подхождат!"

[21:7] *Аз казах*: "Много добре, тогава ти гледай вместо Мен онези, които вероятно Ми подхождат най-малко!"

[21:8] *Главният свещеник*: "Добре! Веднага ще направим това за теб, подайте ми книгата!"

[21:9] Книгата беше дадена в ръцете на главния свещеник и той започна да гледа в нея с важен вид, но известно време не можа да намери нищо подходящо. Най-накрая помисли, че е намерил нещо, защото на лицето му можа да се види определено задоволство, зад което започна да се надига и високомерието му и то – по-високо от гребена на разгневена пуйка. С някакво триумфално изражение той постави книгата на масата пред себе си и с радост, буквално пробивайки текста с показалец, каза:

[21:10] (*Главният свещеник*): "Ето там! Ела сега, ти младежо, Месия от Галилея, прочети този пасаж и ми кажи дали и той подхожда на личността ти!"

[21:11] *Аз казах*: "Защо Ме призоваваш да чета текста от твоята книга? Духът, който живее в Мен знаеше това много преди да бъде записано от Исаия! И ти отвори точно подходящия за Моята победа над теб, по-добър от него, наистина не бих могъл да намеря!"

[21:12] Сега *главният свещеник* се изправи доста ядосан и *каза,* пламнал от ярост: "Какво говориш? Че си знаел за този текст

дори преди пророкът да го е записал?! Предупреждавам те, момче от Галилея с много пакостлив Дух! Ти си само на дванадесет години и все пак претендираш, че знаеш този текст преди пророка?! Луд ли си?!

[21:13] Ако говориш за твоята душа или твоя дух (което винаги е едно и също), не е възможно да е по-стар от тялото, което, според свидетелството на Мойсей, трябва вече да е съществувало, за да може душата да влезе в него!

[21:14] Не казва ли Мойсей: „Господ направи първия човек от глина и вдъхна в него жива душа през ноздрите си.“? Не следва ли ясно от това, че тялото на всеки, бидейки завършеното обиталище на душата, трябва да е там преди самата душа?! За какво и къде би била душата без тялото? Затова прецени добре, ти, младежо от Галилея, къде си и пред кого стоиш!”

[21:15] *Аз казах*: “Макар, че ти си главен свещеник тук поради светска закрила, а не по висше духовно призвание и макар, че сме събрани тук в старата заседателна зала на храма, Аз все пак ти казвам съвсем открито в лицето, че ти разбираш духовните неща по-зле, отколкото слепец цветовете!

[21:16] Ако Господ вдъхна жива душа в завършеното тяло на Адам през ноздрите си, душата очевидно е била в Бог преди това и не може да е иначе, защото Бог е безкраен в Своето Битие и нищо не може, строго казано, да е извън Него.

[21:17] Обаче, Самият Бог, бидейки вечен, не може да съдържа в Себе си нищо временно и преходно или което едва сега се появява, а което е в Него е вечно, подобно на Него Самия. Само Той може да го отдели извън Себе си, за да може то да стане видно и за да може то да получи естествена независимост. И ако Той направи това, тогава това е момент на сътворение от Него за това същество, което е една мисъл на Бога, оставена свободна извън Него чрез Неговата Мощ и Мъдрост и едва тогава, тепърва започва периодът (или по-скоро, състоянието) на позволена

самостоятелна активност, за придобиване на постоянно независимо съществуване извън Бога, макар в действителност да е в Него?

[21:18] Но ако това е така, как да не съм бил там в духа и в Бога, преди пророкът да напише своите текстове от Бога?!

[21:19] Освен това, ти все още много грешиш, ако мислиш, че духът и душата са едно и също нещо. Душата на човек е духовен продукт от материя, защото в материята има духовност само под присъда, чакаща своето освобождение, докато чистият дух никога не е под присъда и всеки човек има духа си, даден му от Бога, който изпълнява, прави и насочва всичко в растящото човешко същество, но се свързва сам в единство с душата, само когато тя, по нейна собствена воля, напълно е преминала в разпознатия ред на Бога и така е станала изцяло чисто духовна.

[21:20] Но този преход не е извършен с теб, тъй като ти току-що показа, че все още не си възприел идеята за собствения си дух, без който не би могъл да живееш и един миг!

[21:21] Но Аз познавам Своя Дух и съм станал едно с него много отдавна. И мога следователно, също да управлявам цялата природа, защото Духът е истинен Божи Дух и във Вечността Той не може никога да бъде друг, тъй като извън Бог не може да има дух, който не би бил Дух на Бога. Сега, ти и всички вие, поразсъждавайте малко за това, почувствайте се като у дома си в него, и едва тогава ще можем да преминем към текста, за който се предполага, че не Ми подхожда!

[21:22] Но тебе, главния свещеник, Аз съветвам да спазваш границите на нормата в отношението си към Мен, иначе може скоро да предизвикаш твърде силно Мощта на Моя Божествен Дух срещу себе си! Вече видя вчера онова, което Аз съм в състояние да направя, следователно вече знаеш какво ще се случи с тебе, ако престъпиш ограниченията си! Аз получих едно скъпо откупено право да говоря по въпросите за Йехова и това

съставляваше първото условие. Достатъчно лошо обаче е и само това, че човек трябва да откупи от вас право да говори, измерено в часове, от вас, които претендирате, че сте служители на Йехова; но още по-лошо би било, ако след всичко това, човек не може да осъществи уговореното използване на откупеното право!”

## Глава 22

## Думите на римския съдия – признание към Момчето Иисус и Неговата реч за държавните закони за реда и Божествения закон за милосърдието

[22:1] *Относно това, съдията каза*: "Ти, най-мило Момче, дошло направо от Небесата! Самата истина е, че дори сега Ти си по-мъдър от всички мъдри хора, които някога изобщо са живели на земята! Какъв ще станеш в крайна сметка?! Да, определено Ти си истинският Месия (Посредник между Бога и човека)! Защото никога досега не е имало някой мъдър човек като Тебе, който така ясно да показва разликите между материя, душа и дух, при това толкова кратко – с няколко думи! Наистина, само това поучение заслужава специална награда, защото никога все още не е имало такова нещо!"

[22:2] *Аз казах*: "О, така да бъде, благородни приятелю! Каква награда би могъл наистина да Ми дадеш ти, която аз да не бих могъл незабавно да ти върна хилядократно?! Наистина, Аз ти казвам, който прави добро на един от събратята си от истинска чиста Любов към Бога и човека, той на Мене го прави, и ще му се въздаде хилядократно! Но така също ще бъде с всичко нечестиво и зло, което някой стори на своите събратя!"

[22:3] *Съдията каза*: "Как по-точно би определил нечестивото и злото, което човек не би трябвало да прави на събратята си?! Аз много бих искал да зная, тъй като, като съдия често изпадам в положение, в което трябва да правя нечестиви и зли неща на моите събратя, разбира се, много често срещу волята си; но нашият закон е железен и не познава изключения; не, нито дори за нашите собствени деца! Затова, кажи ми нещо истински дълговечно!"

[22:4] *Аз казах*: “Ако ти си създал законите, ти би могъл също да ги променяш: но те са старата, добре премерена воля на хората, а ти си поставен там само, за да наказваш съгрешилите спрямо тази воля на хората. Ако, обаче ти вършиш съвестно и справедливо онова, което законът предписва, по този начин ти не постъпваш лошо, а съвсем правилно!

[22:5] Защото всеки, който живее като член на една голяма общност от хора, трябва да се съобразява със законите за реда и да ги направи свои собствени правила в живота си. Ако не желае да прави така, той, оставайки сам и бидейки очевидно по-слабият, трябва да се съгласи с неизбежно горчивите последици от непокорството си срещу общоприетия ред.

[22:6] И съдията, поставен от хората или от техен управляващ представител (цар или дори император), който изпълнява строго и справедливо известния му закон във всеки детайл, не може да върши друго, освен правилното, защото той почиства от плевелите полето със засятите от човека семена. Сега, ако ти правиш това, ти изпълняваш дълга си; ти си благодетел на хората, които обичат реда и са усърдни в налагането му.

[22:7] Но, ако ти, като съдия полагаш особена грижа преди всичко за човека, който се е заблудил и не би трябвало да бъде наказан толкова заради правосъдието, а за да стане по-добър, то това е добродетел от Небесата в сърцето ти. Защото ти изпълняваш вечния истинен принцип на милосърдието, който казва така: „Онова, което според разума си не би искал някой да ти прави, не го прави и ти на своите събратя!“ Сега с това, ти си праведен пред Бога, както и пред хората и не трябва да се безпокоиш въобще за това, кое е наистина добро и кое е зло!.

[22:8] Ако онези, които сега седят на мястото на Мойсей и Аарон, бяха действали и бяха постъпвали така, те никога не биха били покорени от вас, римляните. Но понеже те не бяха верни на

стария закон, който беше даден за всички хора, а направиха за себе си закони според своите собствени желания, затова Бог отвърна Лицето Си от тях и ги предаде в ръцете на езичниците и на техния остен, за да ги въведе в правия път и ще бъдат оставени така, поради тяхното голямо и грубо упорство.

[22:9] Ти си езичник и Ме разпознаваш: те са иудеи и би трябвало да са деца на Йехова, но те не Ме разпознават, а ще го направят само в затруднение! Какво мислиш за това? На Мен Ми изглежда точно, както е казал един пророк веднъж (но вече на глухи уши): „Той дойде при Своите Си, а Неговите собствени не го разпознаха, нито Го приеха!“ Но както и да е, Аз ти показах правилното състояние на нещата и е време да погледнем по-подробно намерените от главния свещеник текстове, които не трябва да Ми подхождат!”

## Глава 23

## Четенето и разяснението на Исаия 9:6-7 от римския съдия

[23:1] Тук *главният свещеник* бутна книгата към Мен и рече: “Ето, прочети сам и се уличи!”

[23:2] Аз взех книгата и я дадох на съдията, показвайки му пасажите, които да прочете и го помолих да ги прочете любезно на глас, за да не може да каже някой, че съм прочел текстовете в Своя собствена полза. Съдията можа да го направи съвсем лесно, тъй като много добре знаеше повечето от източните езици и особено добре знаеше как да чете писаното на староеврейски, много по-добре от всички храмови служители взети заедно.

[23:3] *Съдията* с удоволствие взе книгата и прочете следното: “*Защото Младенец ни се роди - Син ни се даде; властта е на раменете Му, и ще Му дадат име: Чуден, Съветник, Бог крепък, Отец на вечността, Княз на мира. Неговата власт и мир безкрай ще расте върху престола на Давида и в царството му, за да го утвърди Той и да го укрепи чрез съд и правда отсега и довека. Ревността на Господа на Силите ще извърши това!“*. Тук съдията попита главния свещеник дали текстът е бил правилно прочетен.

[23:4] *Главният свещеник отговори* утвърдително с дълбок поклон.

[23:5] След това *съдията продължи да говори от Мое име и каза*: “Според моето мнение, вие намерихте един пасаж, който по моя преценка идеално подхожда на това младо прекрасно и мъдро Момче така, както едва ли би могъл да подхожда на някой друг!

[23:6] Как девица ще роди Син, когото ще нарече Емануил, ние (поне според моята субективна преценка) обсъждахме това толкова много, че вече няма и най-малкото съмнение в мен, че

точно това Момче, обявено от пророка, е Синът на девицата, която според вашето собствено признание, ви е добре позната, и вярвам, се нарича „Мария“.

[23:7] И ако не греша, не много отдавна ми беше разказано от прокуратора Корнилий за чудодейното раждане на Момче във Витлеем в изоставена кошара за овце (поради липса на по-добро място), при това, дори с голямо въодушевление и най-дълбоко съчувствие към това забележително семейство в тяхното голямо затрудение! А също, че той често питал за тях, но не е могъл да научи нищо след заминаването им от Египет! За съжаление, той трябваше да отиде сега в Тир по държавни дела, иначе със сигурност щеше да седи тук!

[23:8] Следователно, що се отнася до пророкуваното от пророка раждане на това Момче, сме наясно и не може да има абсолютно никакво възражение пред форума на един съвсем чист здрав разум!

[23:9] Сега, що се касае до казаното, че Той ще яде масло и мед, за да може да разбере и да избере доброто и да отхвърли лошото, мога само да си представя нещо, по мое мнение подобно на древноегипетска мъдрост. Което може би означава, че „Той ще бъде изпълнен с Любов и Мъдрост и безпогрешно ще разпознава истинската и чиста доброта от категоричното зло“.

[23:10] Тъкмо сега Той даде пред всички вас най-чистото доказателство, че е способен на това така, както никой друг образован и мъдър човек на света! И Той показа достатъчно ясно на вас, най-мъдрите в храма, че със сигурност има в Себе Си най-много духовен мед и духовно масло! И как можете да научите изключително много от Него, но със сигурност, Той от вас – нищо! И това трябва достатъчно ясно да покаже колко много масло и мед трябва да е изял досега!

[23:11] Но всичко това доказва още по-ясно, че Той наистина е Емануил, предреченият от древните Пророци, роден

от девица и следователно, отсега нататък нито една девица няма да роди такъв Син на тази земя!

[23:12] Все още не съм чул в цялата огромна Римска империя за син на дванадесет години, който да Го наподобява дори в най-малкото (отделно от Неговите неразбираеми качества да върши чудеса) и затова, аз вярвам, че вторият текст от пророка, показан от вас му подхожда напълно, точно както и първият, който Той вече даде точно в началото като т.нар. встъпиителен въпрос.

[23:13] Да, със сигурност е родено за нас смъртните хора едно Дете на децата и един Син от утробата на боговете, както ние римляните сме възпитани да казваме, чието невъобразимо господство Сам Той наистина носи върху плещите си без нуждата от нечия помощ!

[23:14] Чрез споменатите имена пророкът очевидно обозначава онези качества, които са само Негови; кажете ми самите вие, дали има дори едно, което да липсва!

[23:15] Не е ли Той прекрасен в Своята интелигентност, в речта Си и в Своите дела?!

[23:16] Кой образован човек на земята може да ми даде някакъв по-мъдър съвет от този, който ми даде този истинен и чист Син на боговете?!

[23:17] Надяваме се, че никой, който Го е чул да говори или Го е видял да действа няма да се усъмни, че Той притежава истинско всемогъщество във всяко отношение, било то дух или материя!

[23:18] Със Своята най-дръзка смелост срещу вас, добре известни като най-високомерните свещеници, които се оставяте да бъдете възхвалявани и обожавани много повече от всички богове, Той със сигурност показа достатъчно ясно Своя безстрашен героизъм!

[23:19] Как Неговият Дух по необходимост е вечен, единен с Божия Дух, Той доказа пред вас, по такъв разбираем начин и с толкова малко думи, че човек наистина трябва да е бил поразен от тъмнината на всички нощи, преминали на земята, че да не е почувствал от самото начало откъде е започнал да духа този вятър!

[23:20] Вече почувствах, че само Той може да даде на хората истински жив вътрешен мир и че следователно е най-истинският Княз на всички князе на земята, който може да даде на хората мир на земята, както никой друг княз!

[23:21] Само Той единствен може да съживи древното царство на Давид на прозорливостта и далновидността, което вие много отдавна унищожихте! И само Той може да създаде царство, на което всички князе на света завинаги ще бъдат подчинени, въпреки своите скиптри и корони! Защото царуването на най-чистото интуитивно познание е било винаги и остава най-мощното на земята и никога не може да бъде подчинено от каквато и да било власт! Но където има светлина и нейното всепроникващо въздействие, там има също вярна преценка и най-пълна и открита праведност!

[23:22] И накрая е писано също: „Ревността на Господа на Силите ще извърши това“! Кой друг, ако не Самият Господ Саваот изпълва с Божия Дух това Момче открай докрай е това Момче открай докрай?! Нещо, което предположих още в първия момент! Как тогава не го сторихте и вие, като разбирате, че това трябва да ви засяга повече, отколкото мен, който съм езичник?

[23:23] О, богове и о, всички вие оракули от целия свят! Колко ужасно слепи, глупави и зли в самото си сърце, трябва да сте, че да не видите, разберете и почувствате от пръв поглед, откъде идва този вятър, който задуха! Аз, езичникът, трябва да ви кажа това!

[23:24] Какво би казал за вашата най-тъмна упоритост онзи пророк, записал такова пророчество, ако можеше да застане пред вас?

[23:25] Наистина ли не ви обзема срам, че стоите сега така глупаво пред очите Му, чиято воля единствено все още ви дава вашия нечист лош живот и зловещото му господство, за които вие самите сте си виновни? Не би ли могъл Той да направи и с вас същото, което стори вчера с големия камък и сътвореното магаре?!

[23:26] Ето, те все още разсъждават кое е правилно пред Бога, когото не познават и в когото не вярват или пред света, от който са се угоили и мислят все още да се гоят! А един най-истински Бог стои пред тях с всичките си качества, които човешкото въображение някога може да създаде само като една своя идея за Бог по най-възвишен начин и мъдрост!

[23:27] Сега бих искал все пак да науча от вас, стари глупци, как си представяте Бог в себе си! Трябваше да сте получили някаква идея за Него! Говорете! Защото ви заповядвам да ми отговорите!”

# Глава 24

## Речта на Йорам за природата на Бог – в отговор на римския съдия

[24:1] Това остро обръщение на съдията напълно смути нашите храмови служители и ги изплаши толкова много, че те можеха само да пелтечат несвързано. Най-спокоен беше Йорам: той стана от мястото си, поклони се дълбоко на съдията и тогава каза:

[24:2] (*Йорам*): "Висши, строги и най-справедливи съдия и владетел на цял Йерусалим и много отвъд него! Истинското разбиране за Природата на Бог е различно нещо за нас, защото е строго забранено от Мойсей да създаваме за Него каквато и да е разбираема идея или само наполовина правилна картина! Затова в нашия храм въобще няма да намерите някакво изображение, от което би могла да се създаде някаква осезаема за външните сетива на хората идея за Божеството!

[24:3] Въпреки това, бащите (като Авраам, Исаак и Иаков) все пак често имали видения, в които те виждали и говорели с Бог в една съвършена човешка форма, макар че Мойсей по-късно казва: „Никой не може да види Бог и да остане жив в същото време; защото Бог е пояждащ Огън и обитава в Недостъпна Светлина!

[24:4] Обаче, въпреки това веднъж Мойсей пожела да види Бога дори, ако това му донесе незабавна смърт. Но Бог каза на Мойсей на планината Синай: „Скрий се в тази пещера. Аз ще премина покрай нея! Когато те повикам, излез от пещерата и ще видиш гърба Ми!"

[24:5] Да, когато понякога става дума за форма на Бога или изцяло в смисъла на закона, че липсва такава, а в действителност, поради страх от наказание, може и да не стане дума за породила се идея или формулировка за разбирането за Бог, наистина е

някак си трудно или дори вече невъзможно да се създаде такава. Макар че с времето, човешкият ум копнее за Бог във форма (и строго погледнато, човек не може да вини много езичниците, че представят техния Зевс под формата на най-съвършен Човек). Ние имаме само думата „Йехова“ и освен нея почти нищо друго!

[24:6] Що се отнася до мен, като човешко същество, подобно на теб, за мен това момче е доста добро и достатъчно могъщо за Бог. Но помисли сега за народа, който е привързан към учението на Мойсей и пророците! Храмът е древен център на неговото блаженство, там той отнася всичките си желания и надежди и вярва, че е близко до своя Бог в храма, където Той ги чува чрез ушите на Първосвещеника и ги чува чрез молитвите на последния и на неговите помощници! Отнеми му всичко това изведнъж и постави това Божествено момче на мястото на Ковчега на Завета и веднага ще настане всеобща революция в цялата страна!

[24:7] Ние сме глупци, защото сме длъжни да спазваме това; ако не беше така и ако нашият живот и благосъстоянието и спокойствието на народа не зависеше от това, отдавна щяхме да сме престанали да сме глупци! Или мислите, че е толкова лесно да представяме пред народа като съществуващо нещо, което не съществува и за което човек не може да си състави изобщо и представа, дори при най-добра воля?!

[24:8] Самият аз мисля за Момчето като вас. Но пред народа въпреки това, аз трябва да продължа старата щуротия и по никакъв начин да не давам ни най-малък знак, че вътре в себе си имам друга вяра, различна от тази, която показвам външно!

[24:9] Ако с времето мощта на Момчето успее да привлече вниманието на хората към себе си, както направи това с нас и ако те Го признаят във всичко това и Го приемат за такъв, какъвто е, тогава за Него няма да има затруднения с целия храм. Но едно старо нещо, в което се пресичат толкова много интереси, не се

измества с лекота встрани и не се изхвърля и унищожава без колебание, за да се замени с ново.

[24:10] Това е моето мнение, с което със сигурност ще се съгласи целият храм и мисля, че едва ли някой ще ми противоречи!“

[24:11] *Съдията каза*: “Да, почти няма или има съвсем малко възражения срещу това мнение. Но едно нещо може да се отбележи, а именно: Ако вярвате в мисията на Момчето, вие поне можете да привлечете вниманието на народа към Него по подходящ начин и да покажете какво е дошло на света!”

[24:12] *Йорам каза*: “Това твърдение очевидно принадлежи на онези, които могат да бъдат наречени разумни и нещо подобно вероятно може да се направи! Но това същото може да бъде едно смело начинание, което би могло да причини много неудобства, както на нас, така и на доброто Момче!

[24:13] Защото първо, Момчето със сигурност няма да остане в храма, тъй като днес или утре ще бъде отведено от своите родители обратно в Назарет, което е малко твърде далече оттук, за да бъдат изпраюани там всички, които питат за Него.

[24:14] Второ обаче, стотици хиляди биха почнали да питат доста сериозно каква е причината, поради която след като е посочен от пророка, То не живее в храма, единственият достоен за Него дом!

[24:15] А каква причина бихме могли да изтъкнем на хората, поради която То предпочита Назарет пред Града на Господа? Скоро хората биха казали: „Градът и храмът трябва да са сторили много голям грях, въпросът трябва да се проучи и да се уреди!“

[24:16] Накратко, сега бихме могли да направим, каквото поискаме, но бихме събудили голямо вълнение сред хората, което би ни причинило много големи проблеми. Затова мисля, че тук би било препоръчително засега да не се споменава предварително на

хората, а да оставим нещата изцяло на Момчето и на самото време!

[24:17] Каквото и да се случи, поне ще бъдем подготвени от това, което се случи през тези три дни и ще сме способни да се подготвим още по-добре и по-задълбочено! Между другото, иска ми се да оставим самото Момче да говори сега и да реши какво иска, защото ще е трудно да се устои на Неговата воля!”

# Глава 25

## Строгата реч на Момчето Иисус в отговор на лицемерните храмови служители като Негови най-лоши противници. Злоупотребите в храма

[25:1] *Аз казах*: “Аз не съм тук, за да ви уведомя, че съм дошъл да изпълня делата на Този, който Ме е изпратил, който според вашето собствено признание вие не познавате, но когото Аз познавам добре, тъй като Той живее вътре в Мен в цялата Своя пълнота.

[25:2] Мойсей желаеше да Го погледне и все пак му беше позволено да види само Неговия гръб и беше заслепен цели три дни; и неговото собствено лице стана толкова сияйно, че трябваше да го забулва, когато излизаше сред хората, защото очите им не биха издържали на блясъка.

[25:3] Вие обаче, можете сега спокойно да погледнете Моето лице и очите ви няма да бъдат заслепени от непоносим блясък. Защо? Защото тази плът крие Този, който живее вътре в Мен! Но въпреки това, тук има повече от това, което беше там! Но вие не го усещате, защото трислойното було на Мойсей виси и ще виси още дълго време пред очите ви, за да не разпознаете Този, който дойде при вас от най-високите Небеса!

[25:4] Разбира се, лесно е да говорите със съдията, тъй като той може само да даде ухо за хубаво подредените ви думи. Да говорите с Мен, обаче е по-трудно, тъй като Аз чувам дори тайните ваши мисли, които звучат доста различно от думите от устата ви! Затова сте Ми извънредно противни, защото искате да сте чисти отвън, а в същото време отвътре душите ви са пълни с нечистота!

[25:5] Ако съдията, в чието сърце няма лукавство ви покани да привлечете вниманието на хората към Мен и да ги

оживите с изпълнението на надеждата им, защо търсите всякакви маловажни обстоятелства, според които вероятно такова нещо не би могло да се изпълни?!

[25:6] Казвам ви съвсем честно, вие, а не хората, са онези, които не желаят подобно нещо! Вие самите сте Моите най-лоши противници! Обаче, това няма никакво значение, защото първо, Моето време още не е дошло и второ, самият този храм е твърде много осквернен от вас, за да мога Аз някога да живея в него! Наистина, вашият престиж никога няма да се издигне чрез Мен!

[25:7] Вие се мръщите, защото Мойсей ви забрани да правите каквото и да било изображение на Господа. Но това изобщо няма значение за вас, ако се правите на богове пред хората и учите съвсем сериозно, че Господ не прави нищо без вас и че не изпълнява ничии молби, освен изречените от вашите уста. Кажете Ми, каза ли ви някъде Мойсей да правите това?!

[25:8] Да, вие трябва да водите народа по пътя към Небесата. Защото това е Волята Божия и това заповядаха Мойсей и брат му Аарон. Вие обаче, правите точно обратното! И имате вашата служба, Бога, народа и храма за една много голяма дойна крава, като претендирате, че единствено вие имате дадено ви от Бога право да я доите!

[25:9] Но Аз ви казвам съвсем честно, че Бог, когото отричате с всяко ваше дихание и с всеки удар на сърцето си, никога не ви е давал това право и никога не е чувал вашите мъртви и механични молитви, нито ги чува сега и никога не ще ги и чуе!

[25:10] Защото, ако Бог беше отговорил на вашия дивашки вой и на вашето гарваново грачене, наистина Аз също бих знаел за това! Защото каквото знае Отец, го знае и Синът или: каквото знае Моята Любов, Моята Мъдрост също го знае! Но да са били чути някога вашите молитви, нито Моята Любов, нито Моята Мъдрост знаят за нещо подобно изобщо! Но нито Моята Любов,

нито Моята Мъдрост знае вашите молитви да са били чути някога!

[25:11] И все пак вие казвате: „Ако ти, човече, молиш Бога за нещо, то от това няма полза за теб: ако обаче, ни принесеш жертва и ние се молим вместо теб, тогава нашата молитва ще ти принесе полза! Само ние свещениците можем да се молим с полза, а хората могат само да предлагат жертва, и така да се молят с нас чрез щедрите си приноси!

[25:12] Така вие изцеждате хората двукратно, първо: вземате десятъка от всички плодове и всяко първородно от добитъка и ги карате да ви дават голям откуп за всяко първородно дете; и второ, тържествено и непрестанно искате дарения от народа и обещавате в отговор дълги молитви, които обаче вие никога не казвате докрай!

[25:13] Защото тогава вие си казвате: Дали се молим или не, няма полза за човека, който даде дарението; ако от нещо има някаква полза за него, то е само от дарението, което той ни принесе с добро намерение! И така вие дори не изпълнявате онова, за което ви е било платено!

[25:14] С кого тогава трябва да ви сравня? Вие сте винаги против Бог и напълно приличате на хищни вълци, които обикалят с овчи кожи, за да не бягат от тях овцете и за да могат да стигат до тях без всякакво затруднение и да могат да ги разкъсват с острите си зъби! Но точно каквато е работата ви сега, такава ще е и наградата ви в Царството на Душите! Казвам ви и може да сте сигурни, че обещаното ви от Мен, не ще остане неизпълнено!”

## Глава 26

## Гневният отговор на главния свещеник. Пророчеството на Момчето Иисус за призоваването на езичниците да бъдат деца на Бога вместо иудеите и за разрушаването на храма и на Йерусалим. Истината за смъртта на Захария

[26:1] При тази Моя реч, *главният свещеник* доста се ядоса и каза: "Момче, кой ти даде правото да заплашваш нас и храма?! Ние ли създадохме законите, според които трябва да постъпваме сега?! Колкото и мъдри да бяха някои от предишните ти слова, толкова тези не са! Не знаеш ли, че нито едно дърво не пада от един удар и че е напразно да променяш нещо, което не е възможно да се промени?! Промени народа, ако можеш! Иудейският народ е едно много старо дърво и вече не може да се огъва като лескова фиданка!

[26:2] Определено нямаме желание да се съмняваме въобще, че ти имаш по-високо призвание, дадено от Бог. Но поради всичко това, не е нужно да стъпкваш старите институции, водещи началото си от Мойсей (макар и с някои по-късни допълнения, наложени от обстоятелствата във времето) нито би трябвало да ни сравняваш, като техни управители с хищни вълци в овчи кожи! Защото все още не сме разкъсали никого и ако сме наказали някой богохулник на Бога или храма и някои прелюбодейци, то не сме направили нещо друго, а сме изпълнявали каквото е наредено от Мойсей. Можеш ли да кажеш тогава, че сме действали погрешно и срещу Божия Закон?!

[26:3] Ако говориш с нас, мери си думите малко по-добре! Защото, ако намериш някаква вина, наша или на храма, кажи ни я по детски с мили думи и ние ще видим какво може да се направи! Но с тези заплахи, доникъде няма да стигнеш!

[26:4] *Аз казах*: С вас никой никога не е постигнал нищо, нито с любезни, нито с остри думи. Затова вие също ще си останете такива, каквито сте до края на света! Но поради тази причина, Благодатта ще бъде отнета от вас и ще се даде на езичниците!

[26:5] Погледнете континента Европа отвъд голямото море! Населен е само с езичници и там иудеин отива изключително рядко. Там ще бъде посята Благодатта от Небето!

[26:6] След около седемдесет години ще търсят Йерусалим и храма, но няма да намерят вече мястото където е бил градът и където е бил храмът! И ще кажат тогава: „О, какво значение има старото място, където е стоял храмът? Нека заемем друго добро място и да изградим там храм на Соломон и да го подредим, както преди!

[26:7] Да, така ще говорят и така и ще сторят! Но започнат ли да работят по храма, мощен огън ще излезе от земята и работещите и материалите им ще бъдат лошо повредени!

[26:8] Скоро след няколко такива неуспешни опита, племената на езичниците от Изток и Юг ще нахлуят в страната и ще я опустошат, а вие ще бъдете разпръснати по целия свят и ще бъдете преследвани от единия до другия край на земята!

[26:9] Така ще ви бъде сторено, защото вие произволно се отделихте от древните правила, дадени от Бога и вместо тях установихте свои собствени съвсем светски и човешки, и се угоявахте от големите печалби, които ви донесе боравенето с тях.

[26:10] Прочетете сами хрониката на храма и ставалото тайно там, и ще откриете неща от времената на пророците, от които косите на всеки човек, който има поне малко чувство за човешка справедливост ще се изправят!

[26:11] Досега всеки свещеник и пророк беше убиван с камъни, ако сериозно се заемеше да премахне от Дома на Йехова

противните правила, създадени от човека и да въведе отново чисто Божествените!

[26:12] Колко време наистина измина, откакто Първосвещеникът, когато принасяше чиста жертва в храма, беше удушен, да кажем, от вашите ръце?!

[26:13] Хората, които високо ценяха и обичаха Захария изискаха от вас да съобщите какво се е случило с Божия човек, когато един нов главен свещеник беше извикан да го замести.

[26:14] Тогава вие най-нагло излъгахте хората и казахте с престорена почит, че Захария се молел в Светая Светих за целия народ и един Ангел Господен, чието лице греело по-силно от слънцето по пладне отново се явил пред него.

[26:15] И Ангелът казал на изумения Божи човек: „О, верни слуга Божий, ти изпълни земната си задача и се намери праведен пред Бога! Затова ще оставиш тази земя и ще ме последваш тъй както си с тяло и душа, подобно на Енох и Илия, до Трона на Всемогъщия Господ на Небесата, където те очаква голяма награда!“

[26:16] След това се каза, че Захария погледнал към небето с божествено преобразени очи и мигновено изчезнал от храма и от тази земя в прегръдката на Ангела!

[26:17] Но след това поставихте един бял камък на измисленото място с надпис: „Преображение на Захария, Божи човек!“ и с това отново излязохте чисти пред хората (като прикрихте неприятните факти) и почетохте с народа Божия човек с всякакви псалми, а в това време докато той се молел на колене, бил удушен от засада, като разбойник при грабеж!

[26:18] Но както това се случи със Захария, така беше и с мнозина пророци и истински първосвещеници от рода на Аарон! Но след това вие веднага им издигахте паметници за пред хората и им отдавате цялата си почит и до днес!

[26:19] Кажете Ми, ако не е така! Мълчите, онемели от страх, защото открих това пред лицето ви! Вие си мислите, разбира се, че поради длъжността си сте в безопасност от светското правосъдие. Да, за съжаление то не може да ви постигне, тъй като няма друг свидетел срещу вас, освен Мен! Но Аз нямам нужда от армията на светското правосъдие, нито Аз Самият ще ви задържа или накажа: но ако продължите да съгрешавате така, тогава с вас ще се случи онова, за което току-що ви известих! Аз вече говорих, сега говорете вие!”

[26:20] Тук *съдията* погледна много гневно и Ми каза: Ако искаш, ще се справя много бързо с тези чудовищни служители на Бога! Защото Твоето свидетелство ми е напълно достатъчно!”

[26:21] *Аз казах*: “Остави! Защото мощта на Моята Воля е достатъчна и би могла да ги изличи набързо! Но нито ти, нито хората, нито Аз Самият бихме спечелили нещо така! Достатъчно е, че сега хвърлихме малко светлина в тяхната тъмна нощ; ако денят започнеше внезапно, би ги превърнал в слепци, а с тях и целия народ на Иудея. Това би се случило, ако ти сега ги подложиш на най-строго наказание за техните многобройни и най-големи грехове. Те ще се оплетат в мрежите, които сами са поставили и ще загинат в тях!

[26:22] Но навсякъде по земята са поставени граници за човека, за добро или зло; по подобен начин са поставени граници и за всяка институция, а също и за всяка нация. Когато е изпълнен с Божествената доброта, народът и земята му започват да преливат от благословение; ако обаче, един народ и земята му са изпълнени с нечестие, тогава без всякаква жалост, за него се отрежда строга присъда. Народът е изиграл своята зла роля, а страната ще бъде превърната в пустиня, както ще стане с тази страна в не много далечно бъдеще!

[26:23] Който може и го разбере, нека го изпълни! Наближи времето, в което от покривите ще се възвести на нечестивите чии деца са те и делата им ще се четат на челата им! Защото от същото училище, откъдето Аз черпя това, което зная, всички многобройни бъдещи ученици на Моята Любов също ще черпят и също ще знаят всичко, което Аз зная и ще правят каквото Аз правя! Но това време не е наближило все още. Когато обаче дойде, вие ще чуете и ще можете да се ориентирате съответно!

[26:24] Аз казах вече! Който има да каже още нещо, нека говори, защото Аз ще съм сред вас още съвсем малко, тъй като онези, които се страхуват, че са Ме изгубили, скоро ще стигнат Йерусалим и ще Ме намерят тук.”

## Глава 27

## Йорам признава Момчето Иисус за Месия и моли за Неговия съвет и обяснение на Исаия глава 53:3. Подробният отговор на Момчето Иисус

[27:1] *Йорам каза*: "Мило Момче, наистина много съжаляваме, ако сме Те обидили по някакъв начин, а също че сега Ти мислиш да ни напуснеш толкова скоро! Чуй ме, мило Божествено Момче! Защото искам сега съвсем открито да Ти кажа няколко думи и мисля, че Ти няма да ги изтълкуваш недоброжелателно и че ако след това Те помоля за съвет, Ти няма да замълчиш пред нас и пред мен!"

[27:2] *Аз казах*: "Говори тогава, макар че зная какво ще кажеш и от какъв съвет се нуждаеш: но въпреки това изкажи на глас мисълта си, заради другите; защото те повече от нас двамата имат нужда да я чуят!"

[27:3] При тези думи *Йорам пристъпи към Мен и каз*а: "Всички съмнения за това, че Ти си Този, който ни е обещан и чието пришествие с нетърпение очакват всички иудеи, а с тях и всички други народи, ме напуснаха! И онова, което най-вече отвори очите ми беше Твоето абсолютно точно познаване на най-вътрешните и зли машинации на храма от най-стари времена!

[27:4] Защото това е така. И вече от много време е така. И понеже за съжаление е така, то беше единствената причина доста голямата Самария напълно да се отдели от нас, както и че сега не сме с нищо по-добре от Галилея. Нищо не е останало у нас от Духа. Само поради политиката на принуда все още получаваме някакво уважение към храма.

[27:5] Разбира се, аз бях принуден да сътруднича в тъмните дела сред стените на Соломоновия храм, но макар и да съзнавах добре злото, аз самичък не можех да направя нещо

срещу него, защото всяко решение за действие зависи от Съвета и мнозинството на гласовете накланя съдбовно везните. Аз с моя единствен глас вероятно при такива случаи, както и Ти сам разкри пред нас, не съм бил никога „за“, а винаги „против‘, но това не е било от полза за осъдените.

[27:6] Твърде ясно виждам, че храмът не може да издържи повече от седемдесет години. И все пак е жалко, че една такава стара и почитана институция трябва очевидно да погине. И това сега е повече от сигурно, когато най-близките до нас, есеите и садукеите, започнаха да ни изпреварват.

[27:7] Но тук вече става въпрос за съвет какво би било възможно да се направи, за да се съхрани храмът за следващите векове! Вътре в Теб, Божествено Момче, изглежда е представена в цялата си пълнота и изобилие онази Мъдрост, която по мое мнение единствена може да ни даде достоверен съвет.

[27:8] И сега накрая, след като вече Ти каза, че си Обещаният (факт, в който както казах, аз нямам вече ни най-малко съмнение), все още има едно изключително странно нещо относно Месията от пророк Исаия!

[27:9] Ето тук в Глава 52. Онова, което е записано тук за величавия Месия, който е напълно идентичен с Йехова и е съвсем Същото Същество е доста странно! Неговата човешка природа е спомената и е казано, че мнозина ще се съблазнят в Него, защото Неговият образ е помрачен повече от тези на другите и Неговото лице повече от лицата на човешките синове. *(Исаия 52:14) – (вж. Синодалното издание: „…толкоз ликът Му беше обезобразен повече, отколкото на всеки човек, и видът Му - повече, отколкото на синовете човешки,“ – Б.пр.)*

[27:10] А там, ето, по-нататък е написано: „Той беше презрян и възможно най-малко ценен, изпълнен с болка и болест: Той беше толкова презрян, че отвръщахме лице от Него; затова не Го почетохме.“ *(Исаия 53:3)* – (*вж. Синодалното издание:*

*„Той беше презрян и унизен пред людете, мъж на скърби и изпитал недъзи, и ние отвръщахме от Него лице си; Той беше презиран, и ние за нищо Го не смятахме.“ – Б.пр.)*

[27:11] Наистина, ако погледна Твоя съвършен образ, който е дори много грациозен и ако също видя колко високо ценен си сега, със сигурност това напълно не съответства с пророка! Или какво е имал предвид пророкът, казвайки това?”

[27:12] *Аз казах*: “Да, това ще е окончателният истинен знак, че именно Аз Самият съм Обещаният! Защото в Мен ще се изпълни буквално всичко, което е казано. Обаче, що се отнася до Моята телесна форма, твърдението на пророка не е приложимо. Пророкът е изразил, фигуративно казано, само едно напълно погрешно настроение и начин на мислене на настоящото поколение, което сравнено с Моето настроение и Моя начин на мислене, ще изглежда като един грозен образ, сгърчен от всякакви болести и много болка.

[27:13] И затова Аз ще бъда презрян от богатите и видните хора от този свят и те ще бягат пред Мен, като от мъртвец. А ако се разреши отгоре, те ще Ме преследват като най-лошия престъпник, както очевидно беше вече показано чрез вашето отношение срещу Мен. Защото, ако Аз бях човешко дете и не бях под защитата на римлянин и ако беше вече дошло времето, когато ще ви е дадено разрешение относно Моята външна природа, Аз никога не бих се измъкнал жив от ръцете ви.

[27:14] Но каквито сте сега в по-голямата си част, такива и ще останете докато дойде над вас големият Съд, за който пророк Даниил предсказа, когато беше по светите места!

[27:15] Но всичко това би могло да се случи различно, ако бихте могли да осъзнаете големите си прегрешения и да се разкаете и напълно да се промените! Но това едва ли някога ще се случи с вас и затова Моят съвет към вас, който вече дадох тук, е безполезен! Защото вие сте твърде силно привързани към

вашата светска власт и вашите земни съкровища, а те ще ви донесат осъждение! Не ще съм Аз този, който ще строши копието над вас – макар, че Аз бих могъл да го сторя чрез Моята власт – а вие и светското във вас ще ви осъди!

[27:16] Но сега вие мислите, че Аз трябва да ви дам добър съвет: вие бихте го обсъдили и бихте се консултирали как би могло това да се даде на хората без те да го усетят. Да, да, бихте се консултирали, а вашите пари и вашата светска власт тогава ще застанат отпред и ще кажат: „Ние ще останем такива, каквито сме и първо ще изчакаме да видим дали това осъждане ще падне върху нас; защото за една толкова стара и така добре основана институция, нищо не би се променило и със сигурност, не би могла да бъде сплашена от едно момче от Галилея!“ Тогава Моят съвет ще бъде отхвърлен от мнозинството от гласовете, а вие ще сте точно такива, каквито сте сега, а всъщност – много по-зле!

[27:17] Откажете се от натрупаното злато и сребро. Откажете се от многото си различни скъпоценни камъни и от бисерите си. Раздайте ги сред бедните и отдайте големия си излишък на Императора, който единствен има правото да събира съкровищата на земята и да ги използва във време на нужда. Живейте само от онова, което Мойсей ви е определил, разкайте се за многото си зли дела и изкупете огромните си грехове чрез работа с истинска любов към ближните си. Нямайте тайни от народа, а бъдете истинни, правдиви и лоялни в думите и делата си. Постоянствайте в това и никога не упорствайте срещу хора, пробудени в Духа Божи. Така осъждението ще бъде оттеглено, а Храмът ще просъществува до края на света!

[27:18] Защото Господ Бог не ще има хората като оръдия на Неговото всемогъщество, а като съвсем свободни, самостоятелни и независими чада! Той не се нуждае във всевечността от вашите приношения и вашите молитви, но Той иска да Го разпознаете в сърцата си, да Го обичате преди всичко

и да обичате своите събратя като самите себе си. Правете им всичко онова, което разумно бихте искали те да правят на вас и така отново ще придобиете всяка милост от Бога и ще Му бъдете угодни като най-свидни деца на своята майка и тогава Той ще ви пази като лъвица малките си и ще се грижи за вас като квачка за пиленцата си!

[27:19] Способни ли сте да направите това? О, да! Вие лесно бихте могли да го сторите, ако имахте истинската воля за това, но тъй като тя ви липсва и винаги ви е липсвала, както всички пророци и предсказатели преди Мен и Аз говорих на глухи уши и сърца!“

# Глава 28

## Доказателството на Момчето Иисус, че храмът и цялата страна не могат вече да бъдат пречистени и спасени. Новият Ковчег на Завета и “водата на проклятието”

[28:1] *Йорам каза*: “Не бих искал все още да смятам, че въпросът е решен! Защото времето е съветник и Соломон е прав в твърдението си, че всичко в света е суета. И може един ден, обаче да се случи така, че Твоето настоящо пророчество също би могло да остане напразно, а ние може все още да следваме и прилагаме Твоя най-истински съвет! Защото ето, неколцина от нас наистина сме съгласни с Теб! Разбира се, ние сме само малка част от онези, които пребивават в храма, но все пак сме най-висшите, и поради това – с неоспорим авторитет! Какво мислиш Ти за това?”

[28:2] *Аз казах*: “В отделни моменти вече беше така в този дом, понякога дори много по-добре. И все пак, по-доброто никога не надделяваше, а надделяваше тълпата, която винаги разбираше как да вдигне най-голям шум! Но Аз ти казвам, че всеки, който мисли като теб и действа по съответния начин – въпреки мнозинството на злите – дори един единствен да е, няма да остане незабелязан пред Лицето на Бога!”

[28:3] Вие като общност, сигурно вече сте си направили един нов Ковчег на Завета и сте си набавили нов съд за съхраняване на „водата на проклятието“, която нито един пророк не е препоръчал и която е едно от най-лошите изобретения и въведения в последно време! Наистина, това беше напразно, както Ковчегът на Завета, така и съдът! Защо вместо това не обновихте сърцата си в Господа с правдиво разкайване и не преобразихте вашия стар светски ум в чиста любов и състрадание?!

[28:4] Истина ви казвам: Старият Ковчег на Завета, пълен с Божия Дух стои сега пред вас в Мен и казва открито в лицата ви, че във вашия нов Ковчег на Завета, няма дори частичка слънчев лъч от Духа на Бога, но със сигурност изобилства старият най-зъл дух на алчността, която струи от сърцата ви! А „водата на проклятието“ са окаяните сълзи, пролети над толкова много загуби на светски блясък, от който вие самите очаквахте огромни печалби, както и онези, които ви предадоха на римляните, така че когато ги хванахте в лапите си, в голямата си част те измряха по най-жалък начин от тази „вода на проклятието“!

[28:5] Но отсега нататък и хилядократно проклета вода няма да ви е от каквото и да била полза! Разбира се, след като веднъж е решено, че онези, които са предали Божественото в храма в ръцете на враговете на Йехова, би трябвало да пият водата от Мъртво море с лоша слава, сякаш са филистимци и много лоши и тънещи в невежество езичници от древни времена, и ако водата не им навреди, тогава те би трябвало да бъдат смятани за невинни, докато, ако телата им се подуят, те, като виновни, трябва да бъдат оставени на съдбата им и да загинат от последствията и въздействието на мъртвата вода. Но откога тази разпоредба премина в съвсем друга?!

[28:6] Колко хиляди вече загинаха от последствията от вашата новопрокълнатата вода без да са извършили дори и най-малко предателство на чисто Божественото в храма на някой нечестив езичник?! Защо вие самите не пихте от мъртвата вода, след като вие самите вече многократно тайно отваряхте Светая Светих пред езичници, но разбира се за много злато?!

[28:7] Разберете, поради това и още много други неща, които стават тук, да, в храма, който трябва да е Домът на Бога на земята, той се е превърнал в една истинска бърлога на крадци и убийци. Няма мерзост, която да не е била извършвана многократно в този храм! Наистина ли мислите, че такова място все още е достатъчно добро, че да стане обиталище на Господ Бог?! Наистина, човек не трябва никога да влиза в битка с меч, по

който още не е изсъхнала кръвта на брата му; защото върху него вече има старо проклятие и няма никога да спечели победа с него.

[28:8] Да, все още можете да пречистите сърцата си, ако съвсем искрено го искате, но тези стени никога! След като имате дори закон, според който цяла страна, дом, поле, домашно животно и човешко същество могат да бъдат осквернени завинаги, поради голям грях срещу Божия Дух, защо тогава, това да не важи и за храма, в който в различни времена са били извършвани най-големи зверства, които викат към небесата?!

[28:9] Но казвам ви: не само този храм, но и цялата страна отдавна са осквернени извънредно много и безвъзвратно и затова в близко бъдеще ще бъдат стъпкани от езичници и ще станат обиталище на разбойници и хищни животни!

[28:10] С това вече открито изложих пред вас мнението Си и вие може да направите с него, каквото поискате! Защото Аз ще ви оставя много скоро, и онова, което говорих, съм говорил само пред вас и пред никой друг, въпреки, че винаги съм знаел как стоят нещата при вас; и повече пред никого няма да го говоря, тъй като това би било безполезно! Но все пак бихте могли да промените нещата, ако искате; но тези стени вече не биха били годни за нищо! Разбирате ли това?”

# Глава 29

## Дразнещият въпрос на главния свещеник. Отклоняващият отговор на Момчето Иисус. Молбата на Варнава за обяснение на глава 54: 4-9 от Исаия и изпълнението ѝ от Господа

[29:1] *Главният свещеник каза* още веднъж: "Кажи ми тогава, ти полубог и получовек, като момче от Галилея, къде ще отидеш сега? Защо няма да можем да те виждаме дълго време отсега нататък? А аз мисля, че си назарянин и наистина си син на добре познатия ми дърводелец Йосиф и на неговата съпруга Мария и тъй като аз или някой друг от нас със сигурност ще посещаваме един, два или три пъти годишно тези места в Галилея, разбира се няма да е толкова трудно да те видим там, след като си толкова добре позната личност и да продължим да обсъждаме с теб преобразяването на храма! Какво мислиш за това, млади пророко от Галилея?"

[29:2] *Аз казах*: "Ако и сърцето ти имаше дял в думите ти, предназначени само да Ме дразнят, Аз все пак щях да ти отговоря, но така, не заслужаваш друг отговор, освен онзи, който вече получи!

[29:3] Можеш да дойдеш веднъж или хиляди пъти в Назарет, но нито веднъж няма да успееш отново да Ме видиш, още по-малко да говориш с Мен. Защото Аз ще зная много преди това, кога ще пристигнеш; а къде ще отида Аз междувременно, нито ти, нито някой от храмовите служители ще научи!

[29:4] Аз ти казвам, че е много трудно да търсите и да намерите Този, Който е Всезнаещ! Е да, когато настъпи времето, в което бъде разрешено от Духа, който е в Мен, тогава ще Ме намерите отново! Или ако всички вие последвате Моя съвет, тогава Аз няма да ви карам да Ме чакате, а Сам Аз ще дойда при вас; но само тогава, както вече отбелязах!"

[29:5] След това Мое изказване, главният свещеник не проговори повече, защото той тайно беше много подразнен, че

въобще не му обърнах никакво внимание като заместник на Първосвещеника. Но другите не бяха разочаровани да видят това, понеже за тях той беше голям вътрешен тиранин.

[29:6] Веднага след това *Варнава дойде при Мен отново и каза*: "Кажи ми, ти най-мъдрото сред момчетата! Как разбираш следните текстове от глава 54 от пророк Исаия? Те се отнасят за утехата на Сион и гласят така:

[29:7] „Не бой се; защото няма да бъдеш опозорена; и не се смущавай, защото не ще бъдеш посрамена. Защото ще забравиш страха в девството си и няма вече да си спомниш укора за вдовството си!"(Исаия 54:4) – *(вж. Синодалното издание: „Не бой се, защото няма да бъдеш посрамена; не се смущавай, защото няма да бъдеш поругана: ще забравиш посрамата на младостта си и няма вече да си спомняш безчестието на вдовството си" – Б.пр.)*

[29:8] Защото твоят Творец е съпругът ти; Неговото име е Господ на Силите; и твоят изкупител е Светият *Израилев*; Господ на цялата земя ще Го нарекат. (Исаия 54:5) – *(вж. Синодалното издание: „Защото твоят Творец е твой съпруг; Господ Саваот е името Му, и твой изкупител е Светият Израилев; Той ще се нарече Бог на цяла земя." – Б.пр.)*

[29:9] Защото Господ твоят Бог те призова като жена съкрушена и наскърбена в Духа, и като млада съпруга, която е била отхвърлена, казва твоят Бог. (Исаия 54:6) – *(вж. Синодалното издание: „Защото Господ те вика като жена, напусната и скърбяща духом, и като жена на младини, която е била отхвърлена, казва Бог твой." – Б.пр.)*

[29:10] За малко те изоставих; но с голяма милост ще те прибера. (Исаия 54:7) – *(вж. Синодалното издание: „За малко време те оставих, но с голяма милост ще те прибера. – Б.пр.)*

[29:11] Скрих лицето Си от теб за кратко в момент на гняв; но с вечна благост ще се смиля над теб, казва Господ, твоят изкупител. (Исаия 54:8) – *(вж. Синодалното издание: „В пламъка на гнева скрих от тебе лицето Си за кратко време, но с вечна милост ще те помилувам, казва твоят Изкупител Господ." – Б.пр.)*

[29:12] Защото за Мен това ще е като водите на Ной; както водите на Ной повече няма да залеят земята, така и Аз се заклех, че няма да ти се гневя, нито ще те порицая.” (Исаия 54:9) – *(вж. Синодалното издание: „Защото това за Мене е като водите Ноеви; както се заклех, че водите Ноеви няма вече да дойдат на земята, тъй се заклех да ти се не гневя, нито да те укорявам.“ – Б.пр.)*

[29:13] Разбираш ли, тези много важни стихове от Исаия ми изглеждат и ми звучат пак много благоприятно и утешително, за разлика от твоите заплахи, отнасящи се за Йерусалим и храма! Ако си способен да направиш и тези текстове да ти съответстват, тогава ние напълно ще повярваме, че ти си, с цялата си сериозност, обещаният Месия; и че целият храм ще бъде разрушен и ще бъде издигнат нов на чистия връх Ливан за всички времена!”

[29:14] *Аз казах*: “Писаното досега за Мен, също беше възможно да ви накара да разберете; но да ви накара да разбирате отсега нататък онова, което засяга Мен и Моите дела ще бъде повече от трудно, и на практика, невъзможно въобще!

[29:15] Защото онази „девица“, която не бива да се страхува, че ще бъде поругана и която не бива да се смущава, че ще бъде посрамена, но която няма повече да мисли за срама от времето на нейното девство и която ще забрави укора на вдовството, по никой начин не е Йерусалим и неговият храм. Защото наистина, образно казано понятието „девица“ винаги ще им подхожда толкова малко, колкото и понятието „вдовица“!

[29:16] ‚Девата“, за която се говори там, ще бъде създадена само от Мен; това ще бъде Моето ново учение за човека от небесата; и то ще се нарече „дева“, защото никакво егоистично блудство и нагло свещеничество няма да са го използвали порочно преди това за своите подли светски цели.

[29:17] Това Мое бъдещо учение за кратко също ще се нарече „Вдовица“, защото също ще бъда отнет от нея чрез вашия гняв и отмъщение. Но само с разрешение от Този, който е вътре

в Мен и никъде извън Мен. А съпругът на тази девица и вдовица, разбира се, ще бъда пак Самият Аз, защото тя е създадена от Мен! Но кой в действителност е човекът, който е създал девицата и я е направил вдовица? Просто прочетете в пророците за него, както и за обещанията, които са ѝ дадени; защото Аз съм Човекът и обещанията се отнасят само за загадъчната девица.“

[29:18] Много по-късно също, ще дойдат времена, които Даниил описва, в които дори над това най-чисто учение ще бъде извършено голямо светотатство, но никога върху самата девица, само над децата и дъщерите на децата на овдовялата за кратко чиста девица. Естествено, Моите обещания няма да се отнасят до тях, но със сигурност ще касаят тази „девица“, произлизаща от Моите Уста, и нейните многобройни чисти деца!

[29:19] Ето така ще се развият нещата и така ще продължат и никога няма да се променят във вечността! Защото от днес нататък Аз няма да съм свързан с вас и с вашия храм. Истина е, че Аз дойдох при вас само, за да ви спася, но вие не Ме разпознахте, нито Ме приехте. Освен това, вие ще дойдете при Мен, само когато изпаднете в много голямо затруднение; тогава, обаче, Аз никога няма да ви позная и никога няма да ви приема! Разбрахте ли Ме добре?

[29:20] *Варнава каза*: Наистина, изисква много повече търпение да те понасяме с лекота, защото ставаш все по-задълбочен и труден! Но както и да е; ние ще почакаме все пак още малко и ще видим как ще се развият нещата! Нещата с теб ми напомнят винаги светкавица, която в началото изведнъж дава убийствено силна светлина и дори кара земята да потрепери чрез гръмотевицата, която я придружава винаги; но после всичко свършва бързо и след това тъмнината е по-плътна от преди!

[29:21] Знаеш ли, ти по свой начин си очевидно едно явление, което няма равно на себе си и въпреки упоритостта си, ти все пак ни достави извънредно много наслада! Твоят дар, момче, би бил полезен, но ти трябва да получиш доста различно и по-свободно възпитание и да добавиш малко повече човечност

към твоите наистина големи и несъществували преди качества; след това, ти би бил един човек, подобен на когото светът не е познавал преди! Но с твоята неизменна суровост, ще си създадеш много малко приятели сред хората на този свят! Ако продължиш още да увеличаваш странната си естествена власт и нямаш, разбира се, врагове, от които да се страхуваш, със сигурност всеки ще се страхува от теб, но нито ще те обича, нито ще те почита! Аз, обаче, бих предпочел да ме обичат, отколкото всички да се страхуват от мен! На какво мнение си ти самият или какво е мнението на някой друг?”

[29:22] *Аз казах*: “О, да, ти щеше да си съвсем прав, ако всички хора бяха чисти и добри! Но тъй като хората по земята са много различни, някои добри, а много други лоши, вероломни и нечестиви, наистина би било много трудна задача за един истинен и справедлив човек да се държи така, че да бъде обичан от всички! Човек би трябвало да е нечестив с нечестивия, а от друга страна добър с добрия, а виж това е толкова възможно, колкото да си светлина, която свети най-ярко и едновременно създава най-голяма тъмнина!

[29:23] Казах ти: Истинските приятели на вечно неизменната истина на Бога със сигурност ще Ме обичат, при това извън всяка мярка. А хората, които погазват Божествените закони и истини и живеят така, сякаш Бог вече не съществува, все пак ще се боят от Мен! Тогава такива хора и пристрастени към света атеисти трябва да разберат, че Аз съвсем не се шегувам и ще възнаградя всеки според делата му; защото само Аз имам съвършената вечна власт за това!”

[29:24] *Варнава каза с усмивка*: “Момче, момче, как можеш да говориш за „вечност“, когато едва имаш дванадесет години?! Докъде те е довело твоето месианско увлечение?! Бъди естествен и ние с радост ще те слушаме!”

[29:25] *Аз казах*: “Върви! Вече Ми опротивя! Това тяло ли имам предвид, което разбира се, съществува на земята само от дванадесет години?! Не дадох ли още вчера на всички вас

достатъчно обяснение за вечността на онзи Дух, който е и който работи вътре в Мен?! Как стана така, че Ме упрекваш, че Моята Месианска ревност е отишла твърде далече?! Първо разбери едно нещо и едва след това виж дали можеш да го обсъждаш с Мен и то за неща, които все още са по-далечни и по-непознати за тебе, отколкото и най-отдалечения полюс на Земята!”

# Глава 30

## Въпросът на Никодим за полюсите на Земята. Отговорът на Момчето Иисус. Приятелската връзка между Никодим и Момчето Иисус

[30:1] Тук *стана друг старей и каза*: "Е, какво знаеш тогава Ти за най-отдалечения полюс на Земята?! Ела и ми разкажи нещо за него, защото вече веднъж съм слушал нещо за него от един грък, който е пътувал много."

[30:2] *Аз казах*: "Аз знам не само за полюсите на земята, но много точно за всички вечно отдалечени краища на Божиите Небеса! Но за да ти дам представа за това, би трябвало да ти бъда учител поне хиляда години! Следователно това не би станало. Но ще ти кажа нещо съвсем различно.

[30:3] На онези, които един ден ще приемат Моето учение Аз ще дам Моя Дух, който ще ги направи истински чада на Бога и ще ги води в Истината и Мъдростта и наистина в самата безкрайност няма да остане нищо природно или духовно, което да е непознато за тях!

[30:4] Ако ти станеш ученик в Моето учение, ти също ще вкусиш Даровете на Духа Господен, ще научиш за полюсите на земята повече, отколкото си узнал за тях досега!"

[30:5] Питащият старей се изненада от Моя отговор и му обърна внимание, защото не беше още стар, а един от най-мъдрите сред стареите. Защото званието „старей“ често се даваше на доста млад човек, ако той имаше необходимите качества за него, т.е., злато, а и достатъчно интелигентност! А и двете не липсваха в този, който Ме питаше. Името му беше Никодим, който по-късно, в началото на проповедите Ми стана Мой сериозен ученик, както вече е известно.

[30:6] *Този старей* тайно записа дълбоко в сърцето си всичко казано от Мен и му обърна голямо внимание. Той стана от мястото си, дойде при Мен и най-дружелюбно Ми *каза тихо*: "Скъпо, най-обично и прелестно Момче, ако би дошъл още веднъж в Йерусалим, ела при мен – само, че съвсем Сам: и ние двамата лесно ще се разберем! И ако Твоите родители се нуждаят от нещо, те само трябва да дойдат при мен! Казвам се Никодим."

[30:7] *Аз също стиснах ръката му приятелски и казах*: "Ако дойдеш в Назарет някога, но без твоите колеги, ще си единственият, който ще Ме намери: и ако някога се нуждаеш от нещо, тогава ела при нас и ние ще ти помогнем с всичко, от което някога би имал нужда! Защото приех постъпката ти като израз на добра воля.

[30:8] Но тъй като същевременно ти си постоянен водач на своите съграждани в Йерусалим, погрижи се най-властният Първосвещеник, който не Ме почете, да не угнетява твърде много хората вътре и извън храма, за да не бъда принуден да позволя присъдата над този град да дойде по-рано от определеното време.

[30:9] Запомни Ме: Казвам се Иисус Емануил и Моят дух е Йехова Саваот! Сега знаеш къде си! Вярвай и уповавай в Мен и няма да видиш изтление!"

[30:10] Когато Никодим чу тези думи от Мен, душата му тайно се възрадва: но той не позволи колегите му да забележат това.

# Глава 31

## Последната реч на римския съдия. Въпросът на римлянина за родителите на Иисус и обяснението на Момчето Иисус

[31:1] Р*имският съдия* потри челото си и каза на висок глас: “Чуйте ме сега отново! След всичко, което с опитното си око забелязах трез тези три дни, свързано с това Момче и каквото чух и видях от Него тук, става съвсем ясно и лесно може да се схване и от най-наивния ум, че То е същество съвсем различно от нас, бедните изключително слаби и смъртни хора на Земята!

[31:2] Колкото до раждането Му на земята, То принадлежи към народа на иудеите и така отчасти е подвластно на законите на храма и отчасти като всеки иудеин е подвластно и на нашите закони. Но аз забелязах, че Духът на това Момче наистина е основата на всички закони, както и на всяка държава, на реда във всяко общество или народ, а все пак и на всички закони на великата природа на цялата материя и на всички духове; закони, които никога не са ни били изявявани! В същото време То притежава дълбока мъдрост и е най-справедливият съдия, а в Неговото същество няма нищо, нито дори един атом от някаква очевидна злонамереност! Какво общо тогава има То с нашите закони, след като е очевидно, че То е Господ над всички закони?!

[31:3] Ето защо аз Го освобождавам от всички наши римски закони, както и от всички ваши не особено значими храмови закони и освен това най-тържествено заявявам, че този храм е твърде недостоен да приеме Неговата свята личност. И винаги, когато То благоволи да ни посети в нечестивия Йерусалим, ще намери най-приятелски прием в моя очевидно по-чист дворец, с всички най-високи почести, които смъртните могат да окажат на един Безсмъртен и Всемогъщ Бог!

[31:4] А когато Ти проявиш снизходителност да дойдеш при мен, аз ще извикам високо: „Чуйте хора! Най-великото и Височайше Спасение дойде в дома ми и при управителя на Рим!“

[31:5] То ще отнеме спасението от вас, иудеите и ще го даде на нас, езичниците, а вие ще бъдете стъпкани от нас под тежките ни стъпки дори в Неговото време, а прах и пепел ще покрият това място, където вие си позволявахте да бъдете възхвалявани и дори почитани като богове от заслепения народ!

[31:6] Сега говорих с най-голяма вътрешна убеденост и според мнението си на властник закривам това съвещание, тъй като вие, истински зли храмови служители не можете да постигнете по-добро разбиране! Защо тогава да хабим такива святи слова пред напълно глухи уши и пред вкаменени сърца?!”

[31:7] *Аз казах*: “Още миг-два, докато пристигнат онези, които Ме търсят три дни! В страноприемницата „Назарет“, която принадлежи на храма ще научат къде Съм и ще дойдат да Ме търсят тук; тогава Аз ще трябва да се върна в Назарет с тях! Защото като тяло Аз трябва до остана с онези, които Сам истинно и вярно съм избрал!”

[31:8] *Римлянинът каза*: “Но как се случи така, че Ти изгуби своите физически родители? По мое мнение, те трябваше да те придружават тук, а аз дори си спомням сега, че забелязах до входа на изпитната зала на храма, един стар и почтен мъж и една много благочестиво изглеждаща жена до Теб! Малката сума беше платена; вярно е че те излязоха от храма с множина други, след което вече не ги видях; но тогава те би трябвало да знаят, че Ти не можеш да си другаде, освен тук!”

[31:9] *Аз казах*: “Най-скъпи приятелю, виж, това е съвсем просто. Аз пожелах да бъде така, защото това е според Моята воля и Моя вечен ред! Все пак, Аз ти казвам: тази сцена беше планирана в Мен още във вечността. Следователно, това можа да се случи съвсем естествено!

[31:10] Моите физически родители очакваха Мен, както и другите, в познатата страноприемница, знаейки добре, че не мога да не ги намеря. Но тъй като моят приемен баща Йосиф трябваше да се види с един ковач от Дамаск, който да му направи няколко нови инструмента и знаеше предварително, че те няма да станат готови толкова бързо, а Моята физически силна майка също го придружи, за да му помогне да ги носи. Тогава той даде на няколко роднини и други добре познати хора от Назарет поръка, в случай, че закъснеят с Мария, да Ме вземат със себе си до следващата спирка за нощувка; защото в случай, че се забавеха със споменатия ковач, никой от тях нямаше да може да се върне в Йерусалим, който оставаше твърде встрани от пътя им.

[31:11] Така беше уговорено и изпълнено всичко. И двамата останаха доста дълго и пристигнаха в споменатата спирка за нощувка, където срещнаха, разбира се, мнозина добре познати хора, а също и роднини от Назарет, но Аз не бях сред тях; и те помислиха, че вероятно съм тръгнал с друга група, тръгнала по-рано, за да стигне по-отдалечената страноприемница за нощувката. Моите родители лесно повярваха в това и съвсем спокойно тръгнаха с другите. Обаче, когато пристигнаха след полунощ, видяха, че не съм и там!

[31:12] Рано сутринта тръгнаха за доста отдалечената страноприемница; но и там никой не беше чувал нищо за Мен. Оттам те се върнаха тук, вече пристигнаха в нашата страноприемница, попитаха за Мен за тяхно най-голямо успокоение, а сега скоро ще Ме намерят тук и ще Ме порицаят малко!”

[31:13] *Римлянинът каза*: “О, нямат право да те порицават! Ще протестирам срещу това!”

[31:14] *Аз казах*: “О, нека всичко се случи, както е било предсказано от пророците. Ти само изчакай, а Аз ще им кажа тогава какво мисля и това ще е много добре за тях като хора!”

[31:15] Тук главният свещеник поиска да каже още нещо, но римлянинът и нашият Симон не позволиха това, и още веднъж обявиха сесията за закрита.

# Глава 32

## Пристигането на Йосиф и Мария в храма. Въпросът на родителите и отговорът на Сина. Приятелският разговор на римлянина и Никодим с родителите на Иисус. В палата на римлянина. Връщането в Назарет

[32:1] В този момент Моите родители влязоха в специалната зала за речи, водени от един от храмовите служители и тайно се озадачиха извънредно много да Ме видят в компанията на толкова много мъдра и високо почитана компания.

[32:2] Римлянинът веднага ги попита дали Аз съм техният Син.

[32:3] Родителите отговориха утвърдително с видимо голяма радост, *а Мария* (не толкова, за да Ме порицае, колкото да покаже малко авторитет като майка пред великия светски господар) *каза, разбира се, с най-милия глас на света*: “Но скъпи Сине, защо ни стори това? Почти три дни Те търсим много обезпокоени!”

[32:4] *Аз казах*: “Как можахте да направите това?! Аз ви казах предварително още в къщи, че Аз трябва да изпълня тук волята на Моя Отец на Небесата!”

[32:5] При това двамата замълчаха и запазиха дълбоко в сърцата си тези думи.

[32:6] След това *римлянинът* им разказа най-подробно какво същество съм Аз и какво съм казал и направил, и как всички били изненадани от висшата мъдрост и властта на Моите слова, както и от неразбираемата мощ на Моята воля, и как следователно, той, като пръв сред римските управници в Йерусалим, Ме обикнал извънредно много. И как предложил на Моите родители да им осигури всички възможни предимства,

[32:7] за което *Йосиф* специално му благодари най-топло и сърдечно, и се препоръча предимно като дърводелец и архитект, в случай на необходимост и скоро след това той трябваше да се заеме, заради римлянина, с големи постройки в и около Йерусалим. Йосиф дори получи поръчка да направи нов трон за съдията, по римски образец и така спечели доста пари.

[32:8] По същия начин пребогатият *Симон от Витания* увери Йосиф, докато бяха все още в храма, за искреното си приятелство, след което ние станахме и се приготвихме да си тръгнем.

[32:9] Тук всички служители от храма се изправиха, направиха дълбок поклон пред римлянина и си отидоха към Никодим. Последният обаче, най-любезно ни придружи до палата на римлянина, който настояваше да останем при него през нощта и да се насладим на неговото най-изтънчено гостоприемство. Аз трябваше да благословя неговото семейство и всичките му деца и след това той каза:

[32:10] (*Римският съдия*): "Едва сега най-голямото Спасение и най-високата чест влезе в дома ми; защото Господ на всички Богове и Царят на всички Царе и Императори посети и благослови целия ми дом!"

[32:11] Лесно е да си представим, че Моите родители бяха силно развълнувани и трогнати от това и никога не забравиха този момент.

[32:12] След това бяхме отведени до трапезарията, където ни очакваше отлична храна, която беше от особена полза за Моите родители, които бяха много изморени и гладни.

[32:13] През времето около трапезата, което продължи доста, Мария трябваше да разкаже на римлянина всичко за Моето зачеване и раждане и освен това за многобройни случки от Моето детство, при което той непрекъснато възклицаваше с ентусиазъм и възхищение:

[32:14] (*Римският съдия*): "И тези храмови първенци знаят това – и не вярват все още!?"

[32:15] Но след като се нахранихме, отидохме да си починем, а на следващия ден римлянинът уреди за нас много удобен превоз до Назарет и даде на Йосиф много пари за из път. Симон ни придружи до Галилея, където имаше работа в едно село. И така ние пристигнахме съвсем спокойно в Назарет, с което завършва случката в храма.

[32:16] Известно е, че до Моята тридесетгодишнина Аз не допуснах Моята Божественост да се забелязва много, а с това завършва единственият верен и истински разказ за това как преминаха Трите Дни в храма. Благословен този, който повярва в него и не се съблазни ни най-малко! Който го прочете с преизпълнено с вяра сърце, ще приеме голяма благословия! Амин. Аз, Господ Бог, казвам това.

АМИН. АМИН. АМИН.

## Глава 33

## Послеслов от Якоб Лорбер. Бележката ми на слуга, 13 януари 1860 г.

О, Господи! Преди всичко, аз бедният грешник Ти благодаря за милостта на това великолепно и възвишено общуване, несъществувало никога преди и за което аз, както и целият свят сме недостойни. Но тъй като Ти, о, Господи, си ни показал такава изключително голяма и незаслужена благодат, о, благослови с нея и нас, които изпълнени с истинска вяра Те любим с цялото си сърце! Прости нашите многобройни слабости, направи ни силни в нашата Любов към Теб и към нашите бедни събратя и нека в Твоето пресвято име винаги освежаваме сърцата на страдащите и гладуващите ни братя! И, о, Господи! Отсега насетне помни в Своята велика Любов и мен, Твоя беден слуга на земята и приеми моята най-пламенна благодарност за всички незаслужени блага, които Ти най-милостиво винаги си ми дарявал. О, позволи да благословя многобройните бедни и нуждаещи се и страдащи братя и всички Твои истинни приятели и мои благодетели успешно да приемат Твоите благословии в Твоето пресвято име!

*На Теб единствено е всяка чест и всяка наша любов във вечността и нека се изпълни Твоята пресвята воля!*

*С дълбоко разкаяние,*
*най-недостоен за Твоята милост слуга*

***Забележка*: (*дадена само в английския превод)* Колкото до тогавашния прокуратор Корнилий, той действително беше тайно в Йерусалим, макар че се предполагаше, че трябва да е в Тир по работа. Тъй като видните римляни бяха хора умни, често

изпитваха подчинените си, като привидно предприемаха пътуване, а междувременно предаваха пълномощията си другиму. Такъв беше и случаят с изпита на Момчето в Йерусалим. Затова римският наместник не знаеше нищо за тайното присъствие на Корнилий при полагане на изпитите, но Йосиф по интуиция знаеше за това и следователно, тайно отиде при него и също получи от него онова, за което беше помолил. А така също се случи, че Корнилий, добре маскиран, сам чу всички дискусии в храма, докато наместникът вярваше, че той е в Тир и следователно би могъл да го спомене като отсъстващ.

Якоб Лорбер